

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THAT SEXY STRANGER

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Bu Kitap Serisi Hakkında	
Okuma Sırası Adanmışlık	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm On	
Beşinci Bölüm On	
Altıncı Bölüm On	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm	
Yirmi Birinci Bölüm Yirmi	
İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Yirmi	
Dördüncü Bölüm Yirmi	
Beşinci Bölüm Yirmi	
Altıncı Bölüm Yirmi	
Yedinci Bölüm Yirmi	
Sekizinci Bölüm	

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm](#)
[Nadia Lee'nin](#)
[Eserleri Nadia Lee](#)
[Hakkında](#)
[Telif](#)

Tatlı ve seksi, bağımsız bir romantik komedi!

Romalılar "*carpe diem*"e inanırdı; ben ise "*carpe David*"e inanıyorum.

Hayatımın aşkının en sinir bozucu yanı ne biliyor musunuz? Başka birine aşık olduğunu düşünüyor... ve beş yıldır onunla çıkıyor! *Biliyorum, değil mi?*

Sonra birdenbire ayrıldılar. Ve o ve ben aynı iş seyahatine çıktık. Ona kaderimizde birbirimize ait olduğumuzu ikna etmek için bir fırsat!

En seksi iç çamaşırlarım ve en seksi oyuncaklarımla onun süitine gittiğimde, David ortada yoktu. Onun yerine, beni gecenin profesyonel eğlencesi sanan bir adam vardı.

Sanki!

Odayı terk etmek her şeyin sonu olmalıydı...

...ta ki Luke adlı adam, görünüşte benim unuttuğum bir şeyi geri vermek için tekrar ortaya çıkana kadar. (Bir seks oyuncağı... çok çok müstehcen bir oyuncak...)

...ve görünüşe göre aramızda "kimya" olduğu için gitmeyi reddediyor. Tamam, itiraf ediyorum, çok seksi, ama bir ilişkide kimyadan daha önemli şeyler de var, değil mi...?

Bunu hak etmek için ne yaptım ben?

Sweet Darlings Inc. Serisi Okuma Sırası

Kitap 1: [Komşumdaki Adam](#)

Kitap 2: [O Seksi Yabancı](#)

Kitap 3: [O Vahşi Oyuncu](#) (Çalışma Başlığı; 2018'in sonlarında çıkacak)

O Seksi Yabancı

Sweet Darlings Inc. Romanı

Nadia Lee

HA çetesine.

Birinci Bölüm

Roma İmparatorluğu'nun "carpe diem"i varsa, benim de "carpe David"im var. Ve beş yıl bu anı bekledikten sonra, *sonunda* şansım geldi.

David Darling ve ben San Mateo'da birlikte iş seyahatindeyiz. Sweet Darlings Inc.'in genel merkezi Virginia'nın Sweetridge şehrinde olsa da, Bay Area'da birkaç kritik görevli uygulama geliştirme ekibi ve ikincil bir pazarlama grubu var. Ne yazık ki, birlikte uçmuş olsak da aynı otelde kalmıyoruz. Sanki görünmez bir güç bizi ayrı tutmaya çalışıyor gibi.

Lanet olsun.

Ama onu yeneceğim. İyi *her zaman* Kötü'nün üstesinden gelir.

"Öyleyse. O, on beşinci kattaki süitte, değil mi?" Dantelli siyah bir büstiyer giyip kancaları takarken onaylıyorum. Siyah, David'in en sevdiği renktir. UVA'ya ilk yılımda taşındığım gün tanıştığımızda, bu rengi şık bulmuştu. O günden beri, giydiğim tek renk siyah oldu.

"Şey... Evet..." David'in yeni asistanı Erin'in tereddütlü sesi kulaklığımdan geliyor.

Yeni ağda yaptırdığım bacaklarıma file çorapları giyip, çıkarılabilir jartiyer kemerlerine sabitliyorum. "Mükemmel. Peki, oda numarası?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..." Boğazını temizledi. "Yani, numarayı vermekten bahsediyorum."

"Erin. *Lütfen*. Onun mutlaka..." Uygun bir kelime arıyorum. *Üzgün* biraz fazla pedantik. Etkileyici, biraz daha güçlü bir kelimeye ihtiyacım var. Sonra aklıma geliyor: "...ayrılıktan sonra *yıkılmış*."

Ben kesinlikle öyle değildim. Öğrendiğimde neredeyse *Rocky'nin* tema müziğini dans ederek çaldım. O ve onun sefil, uzun bacaklı kız arkadaşı geçen hafta beş yılı aşkın ilişkilerini nihayet sonlandırdılar. Daha önce duymuş olurdum, ama en iyi arkadaşım Jan artık onun için çalışmıyor.

Şükran Günü'nden hemen sonra uygulama geliştirme ekibine geçti ve o da bu aya kadar asistanı olmadan çalıştı, sonunda Erin'i buldu.

Sesimi alçaltıp, onun iyiliği için içten bir endişe katıyorum. "Onun odasında somurtmasını istemiyorum." Onun beni becermesini istiyorum. Ve sonra hemen benim onun ruhunun eksik yarısı olduğumu fark etmesini istiyorum.

Tabii bunu, zaten doğru olanı yapmak istemiyormuş gibi davranan Erin'e yüksek sesle söylemeyeceğim. Keşke Jan hala onun asistanı olsaydı...! Ama onun pazarlama işine geri dönmesini istemem. Uygulama geliştirme işinde daha mutlu ve çok daha tatmin oluyor, ben de uyum sağlamak için yeterince akıllı ve hızlıyım.

"Bilmiyorum..." Erin yine aynı şeyi söylüyor.

Ah!

Ben yarın Virginia'ya gidiyorum, David ise bir gün daha kalacak, bu yüzden Erin'in tereddütleriyle zaman kaybetmeye vaktim yok. Eğer gerçekten "bilmiyorsa", benim talimatlarımı uygulamalı.

"Erin, dinle. Uçuşumuz sırasında *çok* üzgün görünüyordu. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin, omuzları düşmüş... sebepsiz yere sık sık iç çekiyorlardı," diye abartıyorum. David tüm uçuş boyunca PowerPoint sunumunu gözden geçirip benden dört koltuk ötede uyukladı, bu da onun eski sevgilisine hiç takıntılı olmadığını ve bu nedenle şimdi harekete geçmek için *mükemmel* bir zaman olduğunu kanıtlıyor... başka bir uzun bacaklı, sürtük birisi gelip onu kapmadan önce.

Önünde soluk pembe saten kurdelesı olan küçük siyah bir tanga giydim

—David çorapları giymemi isterse diye—sonra da şık, "beni becer" topuklu ayakkabılarımı giydim. Pembe, siyahın üzerinde çok canlı duruyor, bu yüzden tuhaf değil, şık görüldüğünü düşünüyorum. Ya da belki de sırf siyah kurdeleli olanı almalıydım... David siyahı *çok* sever, ama benim en sevdiğim renk pembe.

"Gerçekten mi?" diyor Erin.

"Evet, gerçekten. Sen yenisin, muhtemelen bilmiyorsundur, ama onun böyle olması oldukça sıra dışı. O her zaman çok... neşelidir. Anlatabildim mi?"

Erin kararsız olduğunu mırıldanırken, ben göğüslerimi düzelterip aynada eleştirel bir şekilde inceliyorum. Tanrım, çok küçükler. Hep koşmaktan dolayı, ama günlük stresimi atmak için bir çıkış noktasına ihtiyacım var. Umarım sütyenin dolgusu yardımcı olur... ama olmazsa... Eh, belki göğüslerimi doğal bir şekilde büyütmenin bir yolunu bulurum.

büyütmenin bir yolunu bulurum. Cerrahi yöntemlere pek sıcak bakmıyorum çünkü meme uçlarındaki hissi öldürdüğünü duydum ve cidden, o zaman ne anlamı kalır ki?

Koşmaktan bacaklarım sıkışmış. Popom da fena değil. İdeal olarak David'in bacaklara düşkün olmasını isterim. Bunu söylemek zor çünkü tüm eski sevgilileri uzun, düzgün bacakların yanı sıra kocaman göğüslere sahipti.

Derin bir nefes alarak, bağlanmamış saçlarımı yeniden düzenliyorum. Saçlarım çok pürüzsüz ve düz, sanki yüzümün etrafında siyah bir şelale gibi. En iyi arkadaşım Michelle, bu konularda uzmandır ve bana yüz yüze makyaj dersleri verdiği için gözlerim dumanlı, yanaklarım ise şekilli görünüyor. Parlak kırmızı ruj tamamen ilham verici. Michelle, son yapılan bazı anketlere göre erkeklerin kırmızı dudakları kırmızı olmayanlara göre daha çekici buldukları için bunun baştan çıkarmak için en iyi renk olduğunu söylüyor.

Sonunda görünüşümden memnun kaldığımda, üzerinde altın harflerle "Sensual Surprise" yazan büyük, parlak siyah bir kutu çıkarıyorum. İçinde seks oyuncakları var. David ve benim için özel bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm, neden bakire oyuncaklarla başlamayalım ki? Kapağı kaldırıp içindekileri kontrol ediyorum. Ne istediğimi seçemedim — kutu setinin amacı macera yaşamak ve normalde denemeyeceğiniz şeyleri denemek. Meme kelepçeleri ve kürek konusunda emin değilim, ama aşk adına esnek olabilirim. Kutuyu kapatıp dikkatimi tekrar Erin'e çeviriyorum, çünkü onun yardımı olmadan hiçbir yere varamam.

"Sadece bir oda numarası," diye onu ikna ediyorum. "Zaten onunla ne yapacağım ki, uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol etmekten başka?"
Ve oyuncakları kırmak.

"Evet... Ama belki önce onu aramalısın?"

"Telefonuna cevap vermiyor." San Mateo'daki pazarlama ekibinin toplantılarının uzaması nedeniyle onu yemeğe çıkardığını ve toplantılar sırasında telefonunu asla kontrol etmediğini ona söylemiyorum. O hala yeni. Bu tür şeyleri kendi başına öğrenmek için bolca zamanı var. "Bu devlet sırrı değil. Öyle olsa bile, zaten en üst düzey güvenlik iznine sahibim. Sweet Darlings Inc.'de altı aydan fazla süredir çalışıyorum, hatırladın mı? İki yaz boyunca orada staj da yaptım."

O sesli bir şekilde nefes verir ve ben onun pes etmek üzere olduğunu anlarım. "Tamam..." O bana değerli dört haneli numarayı verdiğinde yumruğumu sıkarım.

David Daaaaarling. Geliyorum!

İkinci Bölüm

Resepsiyondan oda anahtarını almak, Erin'den oda numarasını almaktan çok daha kolay. Bilerek genç bir erkek görevliyi seçip, utangaç bir şekilde ona David'in kız arkadaşı olduğumu söylüyorum. "Ona sürpriz yapmaya çalışıyorum," diyorum göz kırparak. Resepsiyon görevlisinin buna inanması için yeterli detayı biliyorum. Uzun siyah deri ceketimin altından büstiyerimi biraz göstermenin de zararı yok. Adam, altında sadece seksi iç çamaşırı giydiğimi görebiliyor.

David henüz akşam yemeğinden dönmedi, ama bu beni şaşırtmıyor. Bu tür şeyler biraz geç bitebilir, ancak bu seferkinin ondan önce biteceğinden eminim. San Mateo ofisindeki kaynaklarıma göre, Batı Kıyısı pazarlama ekibi lideri her zaman saat on bir buçukta yatıyor.

Yerel halkla dost olmak iyidir.

David'in süiti muhteşem. Kapıyı arkamdan hafif bir tıklama sesiyle kapatıp etrafa bakınıyorum. Tüm oda parke zeminli, şöminenin önünde kalın bir halı var. Oturma odasında iki vazo taze çiçek ve mevsim meyveleriyle dolu bir sepet var. Yanında sert beyaz bir kartta "Saygılarımızla" yazıyor. Mükemmel. Sonra birbirimize portakal dilimleri yedirebiliriz. Eminim susamış ve yorgun olacağız. Gece uzun ve gücümüzü korumamız gerekecek.

Beyaz bebek piyanoya bakıyorum. Ben çalmam. David çalar mı? Sosyal medyada hiç bahsetmedi, yani belki de çalmaz. Ama bu, enstrümanı kullanamayacağımız anlamına gelmez. Üzerinde tarif edilemez şeyler yapabiliriz. Eminim Richard Gere ve Julia Roberts'tan daha ateşli olacağız. Üstüne çıkıp onun gelmesini beklemeli miyim? Siyah kıyafetimle, parlak siyah yüzeyde muhteşem görüneceğim. *Sammi Steinway'in üzerinde.*

Öte yandan, belki de bunu sonraya saklamalıyız. Mesela yatakta yapmaktan sıkıldığımızda.

Ceketimi çıkarıp, masanın önündeki yüksek sırtlı sandalyenin üzerine asıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Oda servisi düşünceli bir şekilde yatak hazırlama hizmetini yapmış ve küçük altın bir çikolata kutusu bırakmış.

çikolata bırakmışlar. Kutuyu hafifçe sallıyorum. İçinde muhtemelen dört parça var. Harika. Seks sonrası portakal dilimleriyle iyi giderler.

Seks oyuncaklarının bulunduğu kutuyu komodinin üzerine koyup yatağın üzerine tırmanırken gülümsüyorum. Kısa bir içsel tartışmanın ardından odanın ışıklarını açık bırakmaya karar veriyorum. Erkekler görsel yaratıklardır. Ve bu ayakkabıları kesinlikle çıkarmayacağım — şık, "beni becer" topuklu ayakkabılar büyük bir afrodizyak. Ama belki de sırt üstü uzanarak poz vermek en iyisi değildir. Sonuçta, göğüslerim en büyük varlığım sayılmaz. Dudaklarımı büzüyorum. Öte yandan, o gelene kadar ellerimin ve dizlerimin üzerinde, sırtım kavisli ve kırım havada beklemek istemiyorum. Etrafta bunu takdir edecek bir erkek olmadan bu poz biraz aptalca görünüyor. Ayrıca pek de rahat değil.

Sonunda, karnımın üstüne yatıp dizlerimi bükerek topuklarımı havada yavaşça sallamaya karar veriyorum. Pencereleere bakarken oyuncak kutusunu inceliyormuş gibi yapabilirim, vücudumu öyle bir açıyla yerleştiririm ki, kapıdan içeri girdiğinde ilk göreceği şey bacaklarım ve popom olur. Hangi erkek buna ilgi duymaz ki?

Zafer dolu bir kahkaha atıyorum. Tamamen hata ayıklanmış kodu *derlediğim*de böyle hissediyorum... Hayır. Tam olarak değil. Bu özel coşku çok daha iyi. Bu... muhteşem. Beklenti dolu. Hiç kullanılmamış vibratörü parmağımla okşarken, klitorisim sanki David'in parmağı oradaymış gibi titriyor...

Tanım. Uyluklarımı sıkıyorum. Akşam yemeği çabuk bitsin istiyorum, çünkü onsuz oyuncakları kullanmak istemiyorum, ama bana ne yapacağını düşünmek...

Kapıdan düşük, takdir dolu bir ıslık sesi geliyor.

Evet!

Günlerdir pratik yaptığım utangaç, baştan çıkarıcı bir gülümseme takınıyorum. ıslık sesinin ardından erkeksi bir "Merhaba, güzelim" geliyor...

Ne oluyor?

İçimdeki her şey donar. Ses *David'in sesi değildir*, daha derin ve biraz daha boğuktur.

Kahretsin! Hemen kalkmaya çalışıyorum, yataktan atıyorum. Aptal topuklu ayakkabılarım ahşap zeminde kayıyor ve popomun üzerine düşüyorum. *Ah, ah, ah!* Birkaç saniye hareketsiz kalıyorum, bir an için sersemlemişim.

Ama kırımın ağrısı, ağzında k¼¼¼k bir g¼¼¼msemeyle beni izleyen tamamen yabancı birini g¼¼¼rmenin şokuyla karşılaştırıldığında hi¼bir şey.

¼ıplak kırım hala yerdeyken ona g¼¼¼z kırpıyorum. O ortadan kaybolmuyor.

Daha k¼¼¼t¼¼¼s¼¼¼ olabilir mi?

Evet, zihnim fısıldıyor. Bu adam, ilk Viagra re¼etesini deneyen, ereksiyon bozukluğu olan bir sapık olabilir.

Her neyse. O David değil... uzun boylu, koyu kahverengi sa¼lı ve hayatımın aşkı gibi gri g¼¼¼zl¼¼¼ olsa da.

Yabancı adam lacivert bir takım elbise giyiyor. Ceketini ¼ıkarıp yatağın ayak ucundaki bankın üzerine atıyor. Tertemiz beyaz g¼¼¼mleđi yeni ¼t¼¼¼lenmiř gibi g¼¼¼r¼¼¼n¼¼¼yor ve bordo kravatını ¼ekip d¼¼¼đ¼¼¼m¼¼¼n¼¼¼ ¼¼¼z¼¼¼yor. Giysileri, geniş omuzlarını ve dar kal¼alarını g¼¼¼stermek i¼in pahalı bir terzi tarafından dikilmiş. G¼¼¼vdesi David'inkinden ¼ok daha kalın ve kaslı. Yabancınnın uylukları da olađan¼¼¼st¼¼¼ gelişmiş, bu da beni ¼ok ¼z¼¼¼yor, ¼¼¼nk¼¼¼ k¼¼¼ bacakları olsaydı ger¼ekten daha iyi olurdu. Sıska bacaklı erkekler kolayca reddedilebilir. Ne t¼¼¼r bir insan v¼¼¼cudunun sadece yarısını ¼alıřtırır ki?

Ve elleri... ¼ok b¼¼¼y¼¼¼kler, ama ayı pen¼eleri gibi g¼¼¼r¼¼¼nm¼¼¼yorlar. Parmakları uzun ve g¼¼¼¼¼¼¼, piyanistlerin parmakları gibi. Yetenekli g¼¼¼r¼¼¼n¼¼¼yorlar, tam da benim ideal bulduğum t¼¼¼rden eller. Ve hareketlerini izlemek b¼¼¼y¼¼¼leyici...

Kravatını ¼¼¼z¼¼¼p ceketinin üzerine atıyor, bordo rengi krem rengi yastık ve lacivert kıyafetleriyle ¼arpıcı bir kontrast oluşturuyor. Bu manzara beni sarsıyor ve birdenbire onun ellerini hayranlıkla seyretmemem gerektiğini fark ediyorum. Yabancı bir adamla bir otel odasında yalnızım.

İ¼ ¼amařır giyiyorum.

Ayağa kalkmaya zorluyorum kendimi. O benim ¼st¼¼¼mde durup rahat¼a soyunurken, kırımın ¼st¼¼¼ne oturmak bana hi¼ yakışmıyor. Ayakta durmak da durumu daha iyi hale getirmiyor. Sadece ona kıyasla ne kadar k¼¼¼¼k olduğumu vurguluyor. Onun ¼st¼¼¼nde durmak muhtemelen hi¼bir şeyi değiştirmezd; aşağılanma hissi v¼¼¼cudumu kaplıyor, her h¼¼¼cresini ısıtıyor. Ter

cildimde buharlaşıyor, ama bu beni serinletmeye yetmiyor. Aslında, o kadar sıcakım ki, bir ateş topuna dönüşüp patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Kimsin sen?" diye ciyakladım. Onu San Mateo ofisinde, toplantılarda ya da akşam yemeklerinde hiç görmemiştim...

"Luke. Sen?"

"David nerede? Ona ne yaptın?" "Hiçbir şey. Muhtemelen odama gitti."

"*Neden böyle bir şey yapsın ki?*"

"Burayı beğenmedi."

"Resepsiyondan odasını değiştirmelerini istemeliydi." Böylece Erin bana doğru odayı verebilirdi. Ya da en azından resepsiyon beni doğru yere yönlendirebilirdi.

Luke bana küçük bir sırıtış attı. "İstemedi."

Hâlâ soyunuyor. Gömleğinin üst iki düğmesini açarak güçlü, kaslı boynunu ortaya çıkarıyor. Bu manzara dikkatimi dağıtırken, onu daha da sinir bozucu hale getiriyor. Onun çekici yanlarını fark ettiğim için kendimi daha da küçük düşmüş hissediyorum. Buraya onun için gelmedim. *David* için buradayım.

"Ama bunun ne önemi var? Ben öderim."

Sözleri kafama dank ediyor. *Ödemek mi?* Ona göz kırpyorum, sonra beynim çalışmaya başlıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Hayal kurma!"

"Görünüşe göre, sen de öyle." Kaşlarını kaldırdı, bakışları açık oyuncak kutusuna kaydı.

Aman Tanrım, beni hemen öldürün. Yüzüm çok hızlı bir şekilde ısınmaya başladı, sanki kafamın üst kısmı uçacakmış gibi hissediyorum. UFO beni hemen şimdi ışınlasa, meme uçlarımda hissettiğim her şeyi feda ederdim. Uzaylıların anal sondası bile bundan daha az utanç verici olurdu. Kutunun kapağını kapatıyorum. "Onlar senin için değil!" Bunu haklı bir öfkeyle söylemek istedim, ama bunun yerine sinirli ve utanmış bir şekilde çıktı.

"Ama olabilirler. Ücreti artırabilirim..."

Sabır ve akıl sağlığı için dua ediyorum. Bu adam böyle devam ederse, onu öldüreceğim ve cesedini ortadan kaldırmaya zahmet etmeyeceğim. Arayabileceğim avukatlar var. "Seninle yatacağımı mı sanıyorsun?"

"Öyle görünüyor, evet." Yavaşça baştan aşağı beni gözleriyle yalayıp yutuyor. Bakışlarının karanlık yoğunluğu beni rahatsız ediyor, çünkü bu tam da bu gece David'den beklediğim bakış. Dürüst olmak gerekirse

dürüst olmak gerekirse - ki gerçekten, ciddi olarak, dürüst olmak istemiyorum - biraz ıslandım bile. *Argh. Neyim var benim?*

Sonra hatırladım. Daha önce David hakkında fanteziler kuruyordum. Bu, o fantezilerin kalıntısı olmalı... beni satın almaya çalışan bu adam değil.

"Hayal kuruyorsun!" diyorum yine, çünkü başka bir hazır cevap bulamıyorum. Genelde daha keskinimdir, ama bu... yabancı beni şaşırtıyor.

Yataktan kutuyu kapıyorum. Buradan çıkmam lazım, ama çıkabileceğim tek yol kapı ve o kapıyı engelliyor ve...

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. Kapı geçmem gereken bir engel. Ve yanlış bir şey yapmışım gibi gizlice kaçmayacağım. Ne kadar utandığımı ona belli edersem yazıklar olsun bana.

Çenemi yukarı kaldırıp yürümeye başlıyorum. O yolumdan çekilmeyince, ona keskin bir bakış atıyorum. O da bana bakıyor ve ben sırtımı dikleştirip geri çekilmeyi reddediyorum. Tüm irademi kullanmam gerekiyor, çünkü pencereden atlayıp en iyisini ummayı tercih ederim, on beşinci katta olmamızın önemi yok.

Eğlenceli bir gülümsemeyle, sonunda yana doğru küçük bir adım atar, ama bu, ona dokunmadan yanından geçebilmem için yeterli değildir.

Domuz.

Kolum onun koluna değiyor. Gömleğinin içinden vücut ısınısını hissedebiliyorum ve hafif bir tıraş losyonu kokusu alıyorum... ve vücutlarımız birbirine değdiği yerde küçük bir kıvılcım hissediyorum. Cildim karıncalanırken ağzımdaki tüm nem buharlaşıyor.

Muhtemelen statik elektrik. Biraz yumuşatıcı kullanması gerek. Ana salona geri dönünce, ceketimi sandalyeden sertçe çekerim.

Kutu takılır ve sandalye devrilir. Onu düzeltmeyi düşünürüm — düzeltmeliyim — ama Luke'un bakışlarının ağırlığını kıçımda hissediyorum, bu yüzden sadece dışarı çıkarım. Asansör çağırma düğmesine bastıktan sonra oyuncak kutusunu dengelemeye çalışır ve ceketimi omuzlarımdan geçiririm. San Mateo'daki herkese kendimi göstermeye gerek yok.

Kiralık arabama döndüğümde, direksiyonu kavrar ve birkaç kez başımı yumruklarım ile vururum. Luke ve David'in neden odalarını değiştirmeye karar verdiklerini bilmiyorum, ama az önce olanlar bir şeyi kanıtlıyor:

Kötülük gerçekten var. Ve şu anda, iyilik bir sayı geride.

Üçüncü Bölüm

Dün gece kötü uyumuş olsam da, yine de sabah erken saatlerde koşuya çıkıyorum, çünkü o adamın, Luke'un, rutinimi bozmasına izin veremem. Beni durdurabilecek tek şey, uçakların uçmasını engelleyecek kadar kötü hava koşulları olurdu, ama bu sabah Bay Area'da böyle bir durum yok.

Kaldırımda koşarken kuyruk kemiğim biraz ağrıyor ve ne olabileceğini merak ediyorum... Sonra dün gece üzerine ne kadar sert düştüğümü hatırlıyorum. Ugh. Sanki hızlanarak bu utanç verici deneyimi geride bırakabilirmişim gibi bacaklarımı daha hızlı sallıyorum.

Ve belki de dün gece gördüğüm o çok rahatsız edici rüyayı unutabilirim.

Gerçekten çılgınca bir rüyaydı, başrollerinde ben, Luke, David ve onun eski sevgilisi vardı.

David'in süitinde rahibe kıyafeti giymiştim - sorma - ama David yerine Luke içeri girdi, lacivert takım elbisesiyle iri ve zayıftı. Ve o sıcak, karanlık bakışlarını üzerimde gezdirdi, giydiğim kıyafet kadınların erkek arkadaşlarını baştan çıkarmak için giydikleri türden bir "rahibe kostümü" olmasa da. Gerçek bir rahibe kıyafetiydi, manastırda görebileceğiniz türden.

Yine de Luke, sanki siyah korse ve file çorap giyiyormuşum gibi bana bakıyordu. Evet, onları cüppemin altına giymiştim, sadece gizlemiştim. Biliyorum, mantıklı değil.

Sonra David içeri girdi, gözleri ateşli bir şekilde bana baktı ve "Siyah sana çok yakışıyor" dedi. Bu beni mutlu etti ve ona doğru yürümeye başladım, ama Luke ceketinden bir değnek çıkardı ve kıyafetimi, fosforlu sarı ile limon yeşili arasında bir renge dönüştürdü. Muhtemelen kara büyüyle uğraşıyordur; büyücülerin takım elbise giymesi kurallara aykırı olmalı.

David hemen yüzünü elleriyle kapattı ve "*Gözlerim!*" diye bağırdı ve dün gerçek hayatta giydiğim siyah korsenin aynısını giyen eski sevgilisine koştu. Luke ise kötü bir kötü adam gibi güldü. Ona kızmak yerine, cüppemi çıkarıp ona korsemi gösterdim. Korsem de artık aynı çirkin sarı-yeşil renkteydi.

Rüyamdaki benin bunu neden yaptığını hala bilmiyorum, çünkü bilinçaltım ona aşık olduğumu düşünmüş olamaz. Genelde bu kadar sezgisel değildir.

Luke, David gibi geri çekilmedi. "Ne renk giydiğin umurumda değil. Seni istiyorum."

Luke elini uzatıp çenemi kavradığında uyandım... ve bir daha uykuya dalamadım.

Bu rüyayı unutamamaktan nefret ediyorum — neredeyse hiç hatırlamam — ve özellikle Luke'un beni istediğini söylerkenki yoğun ifadesinin zihnimden bir *anda* silinip gitmemesi beni deli ediyor. Belki de bu rüya, Luke'un Sauron'un takipçisi olduğuna dair bir uyarıdır. *Yüzüklerin Efendisi'nin* sahte olduğunu kim söylüyor? *Bizim* hayatlarımız, Orta Dünya'daki insanların kitaplarda okudukları sahte hayatlar olabilir.

Ahhh, deli saçması. Hiç mantıklı konuşmuyorum. Uykusuzluktan yorgun olmama rağmen, aynı zamanda oldukça gerginim. Cildimin her yerinde hafif bir karıncalanma hissediyorum. Hızımı artırıyorum ve bir saatin sonunda kusmak isteyeceğim bir hızla geri kalan yolu koşuyorum.

Hızlı bir duş ve protein açısından zengin bir enerji barından sonra, valizimi hazırlamayı bitiriyorum. Talihsiz büstiyer, tanga, çoraplar, ayakkabılar ve oyuncaklar valizimin dibine giriyor. Eve gidip video oyunu oynamak gibi rahatlatıcı bir şey yapmak için sabırsızlanıyorum. Ya da bu seyahat için özel olarak aldığım tüm eşyaları yakmak için. Muhtemelen lanetli falan. Aksi takdirde David o korkunç adamla nasıl oda değiştirebilirdi ve *Erin neden bunu bilmiyordu?* Bunu bilmek onun *işi* değil mi? Jan bilirdi. Ama o çok detaycıdır ve David'in kuzeni olarak her türlü dedikoduyu bilir.

Havaalanına iki saat erken varıyorum. Kredi kartımı çıkarıp kiosklardan birinden biniş kartımı almak için kartı okutuyorum, ama hata veriyor. Huh. Bir kez daha deniyorum, yine başarısız. Ne oluyor?

Rezervasyonumda bir sorun olduğunu söylemeyin. Hiçbir şey olmasa bile, beni uçağa bindirin... beni uçaktan çıkarmaya çalışırken havacılık vahşeti yaşansa bile. En azından bu şekilde onları dava edebilirim.

Kiosk, müşteri hizmetleri temsilcisine başvurmam gerektiğini belirten bir mesaj gösteriyor. Hemen kendimi hazırlıyorum. Havayolu temsilcisine başvurmam istenmesi, bilinmeyen bir nedenle lise müdürünün odasına çağrılmak gibi bir şey. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Ekonomi sınıfı için uzun bir kuyruk var, ama online check-in için daha kısa bir kuyruk buluyorum ve oraya gidiyorum. Kuyrukta, kabarık sarı-kahverengi saçlı, şahin gagası gibi bir burnu ve en canlı kırmızı tonuyla boyanmış ince dudakları olan üniformalı bir kadın çalışıyor. Ruj biraz bulaşmış.

Ona kimliğimi uzattım ve o da bilgisayara bir şeyler yazdı. Aniden ince kaşları kalktı, alını kırıştı ve ben de yutkundum, onun havacılık acımasızlığını başlatmasını bekledim.

Ama o gülümsüyor... sadece rujunun bulaşmış olması nedeniyle Joker'e benziyor. "Bayan Jamieson, çantanızı bagaja mı vereceksiniz?"

"Hayır. Kabin bagajı." Çantamı teslim etmek isterdim, böylece bazı pislik TSA ajanları benim talihsiz kıyafetlerimi ve oyuncaklarımı çalabilir ve laneti üstlenebilirdi. Ancak, seyahat beş iş gününden uzun sürmedikçe çantaları teslim etmemek sıkı bir şirket politikasıdır.

"Mükemmel." Yine sırtıyor.

Neden böyle yapıyor? Ürkütücü. Ama pislik gibi görünmek istemiyorum, bu yüzden ben de gülümsüyorum.

Bana kimliğimi ve biniş kartımı veriyor. Her şeyin doğru olduğundan emin olmak için bir göz atıyorum.

Koltuk 1A. Birinci sınıf.

İsmi kontrol ediyorum. Samantha Jamieson. Evet. Bu benim. Uçuşla ilgili diğer tüm detaylar da doğru.

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını sormak istiyorum, ama vazgeçiyorum. Hediye bir yükseltmeyi sorgulamak yakışık almaz. Herhangi bir sorun olursa, kapı görevlisi bana haber verir, değil mi?

Beni üst sınıfa yükselttiği için, onun rujuyla ilgili bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama belki de bunu hoş karşılamaz ve beni tekrar ekonomi sınıfına geri gönderir. Sonuçta, bu yükseltme onun keyfine bağlı.

Ona hayır diyorum, sonra güvenlik kontrolünden geçip bekliyorum. Daha önce hiç uçağın ön tarafında uçmamıştım. Uçuş yaklaşık beş saat sürecek

dört zaman dilimini kapsayacak. Ama dün geceki aşağılanmanın ardından biraz şımartılmaya ihtiyacım var. Birinci sınıfta kendimi toparlamak muhtemelen daha iyi olacaktır.

Uçağa binmeden önce bir saatten fazla zamanım olduğu için, dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Kişisel Gmail hesabımda Gerald'dan üç yeni mesaj var. Hafifçe burun kıvrarak, onları okumadan siliyorum — sadakate layık olmadığını düşünen bir adama zamanımı harcayacak vaktim yok. Zamanlama da çok iyi oldu. David'den ayrılmadan üç gün önce, bir çevrimiçi tanışma sitesinde tanıştığı başka bir kızla bir restoranda suçüstü yakalandı. Aldatma ve yalan söyleme konusunda katı kurallarım var ve bunlar çıktığım erkekler için bir sır değil — ben her şeyi açıkça söyleyen bir kıyım — bu yüzden Gerald, ne kadar uzun süre konuşmasına izin verirseniz, bunun bir yanlış anlaşılma ya da tamamen benim hatam olduğuna inanıyor gibi görünse de, kendinden başka kimseyi suçlayamaz.

Ayrıca, Gerald'ı o kızla yakalamadan iki gün önce çılgın labirent rüyamı gördüm, bu yüzden onunla ilişkimizin yüzde yüz bittiğini biliyorum. Bu rüya her zaman bir ilişkinin çöküşünden önce gelir ve her zaman aynıdır. Bir tür bakire kurban gibi ince, şeffaf beyaz bir elbise giyiyorum - ki bu çok saçma, çünkü yıllardır bakire değilim - ve labirentte kayboluyorum. Ama rüya bitmeden her zaman çıkış yolunu buluyorum ve bulduğumda, yoğun siste gizlenmiş bir erkeğin silüetini görüyorum.

Bu bir rüya olduğu ve sinir bozucu ve mantıksız olması gerektiği için, uyanmadan önce adamın yüzünü hiç görmüyorum, ancak bilinçaltım onun çok çekici olduğuna inanıyor. Yoksa neden zamanımı ve enerjimi onu aramakla harcasın ki, değil mi? Yani, rüyamda her zaman labirentten çıkmaya çalışıyorum, ama labirentler arasında o kadar da kötü sayılmaz. Yol boyunca lezzetli ücretsiz yemek istasyonları, telefonum için LTE ağıyla mükemmel ücretsiz mobil sinyal ve süper rahat Embody sandalyeleri olan tonlarca harika ücretsiz kafe ve ortak çalışma alanı var. Ve acıktığımda bu yerlerin hiçbirinde sıra olmuyor ve asla kalabalık olmuyorlar. Orada hiç hastane görmedim, ama ben çok sağlıklıyım, muhtemelen ihtiyacım da yoktur. En azından rüyamda yok.

Gerald ve rüyayı aklımdan uzaklaştırarak, gider raporumu taranmış makbuzlarla birlikte elektronik olarak gönderirim.

David'den gelen yeni bir e-posta görüyorum. Konu: "Dün geceden kalanlar." *Önemli olarak* işaretlenmiş.

Süitinde yaşanan olayı duymuş mu? Kaçırıldığı fırsat için pişman mı? Muhtemelen öyledir. Kim kaderini bulma şansını kaçırdığı için pişman olmaz ki?

Endişelenme. Sana bir şans daha vereceğim.

Kalbim hızla çarparak e-postayı tıklıyorum. Ekranımı yeni özellik taleplerine ilişkin ayrıntılı maddeler dolduruyor. Michelle'in sufle'lerinden daha hızlı söniyorum. Cidden mi? Bunlar *önemli* mi? Tamam, belki... bir sonraki sürüm için üç kritik özelliği sıralayıp son halini vermemiz gerektiği için... ama yapma ama.

Kendimi teselli etmek için bir dakika ayırıyorum. David muhtemelen şirketin BT kaynaklarını kullanarak dün geceki ıstırabını anlatamaz. Politikamız, şirket sunucusunda gönderdiğimiz ve aldığımız her e-postanın Sweet Darlings Inc. iç kontrol ekibi tarafından görüntülenebilir olmasını gerektiriyor. Yazışmalarımızı kişisel hesaplarımıza aktarmak için zarif bir yol bulmam gerekiyor. Ya da belki mesajlaşmak. Bu, aşırı kişisel olmadan anında ve samimi iletişim kurmak için gerçekten en iyi yol.

Biniş başladıktan sonra, diğer yolcuların önünden uçağa binmeye hak kazanıyorum. Kapı görevlisi gülümseyerek beni uçağa davet ediyor. Koltuğuma oturup kemerimi bağladığımda, bir uçuş görevlisi bana bir kadeh şampanya ikram ediyor. Kadehi tek yudumda bitiriyorum — kadeh gerçekten çok küçük, numune boyunda — ve görevli hemen bana bir tane daha ikram ediyor.

Vay canına. Buna alışabilirim.

İkinci şampanya da ilkinin kadar kolayca içilir. İşim iyi para kazandırsa da, yirmi iki yaşındayım ve içki konusunda seçici değilim. Koltuğumun hakkını alacağım. Bir daha ne zaman upgrade edileceğim belli olmaz.

Birinci sınıf, yanımdaki koltuk hariç tamamen dolu ve ekonomi sınıfı da hızla doluyor. Zaman geçtikçe yolcular tek tek uçağın arkasına doğru yürüyorlar. Dördüncü şampanyamı içerken hafif bir sarhoşluk hissetmeye başladım. Bugün işe gitmem gerekmiyor, uçak çok geç inecek, bu yüzden uçuş görevlisi bana beşinci şampanyayı verip "Öğle yemeğinde ne istersiniz?" diye sorduğunda kendimi çok kötü hissetmedim.

"Ha?"

Yanımdaki cebinden bir menü çıkarır — gerçek bir kağıt menü! — "Buyurun."

"Teşekkürler," diyorum, sanki bu olağanüstü ya da heyecan verici bir şey değilmiş gibi.

Ama *vay canına!* Bana yemek verecekler! Menüdeki seçeneklere bakıyorum. Hmm. Her zamanki tavuk aromalı lastik ya da makarna hamuru değil. Gerçek sığır etinden yapılmış biftek var, gizemli et benzeri bir maddeden değil, ve tavuklu lazanya. Oh, ve yanında salata ve meze de var. Ve dondurma. Woohoo! İki ana yemeği de yemek isterdim, ama bu muhtemelen şansımı zorlamak olurdu. Madalyon biftek ve patatesi seçiyorum. Zayıf kahvaltımdan sonra açım.

Son bir neşeli "Hoş geldiniz" sesi ve kapının kapanmasının sağlam, metalik sesi duyuyorum. Kalkışa geçeceğimiz için biraz üzgünüm. —bu da birinci sınıf olanaklardan yararlanmak için daha az zamanım olduğu anlamına geliyor—ama aynı zamanda yola çıkmak için sabırsızlanıyorum. Birinci sınıf olsun ya da olmasın, uçak uçaktır ve yatakta uzanıp biraz uyumak istiyorum.

Son yolcunun başımın üstündeki bagaj rafına bir şey koyduğunu hissediyorum. Sonra yukarı bakıyorum ve sanki kafama bir yılan düşmüş gibi bir çığlık atıyorum.

Luke bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor. Aklım başımdan gitmiş bir halde, onun varlığını algılıyorum. Bu, gömleğimin içine giren soğuk ve pullu bir yılanın *çok daha* kötüsü.

Gri kaşmir kazak, eski kot pantolon ve Nike koşu ayakkabısı giyiyor. Bu rahat kıyafet, onun gibi zengin ve kibirli bir adam için biraz uygunsuz görünüyor. Yanağına Stalin'in yüzünün dövmesi olan elmas yelek giymesi gerekirdi.

"Günaydın," diyor.

Eskiden öyleydi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tabii ki koltuğuma oturuyorum." Yanıma oturur ve kemerini bağlar. Uçuş görevlisi ona bir kadeh şampanya getirir, o da mırıldanarak teşekkür eder.

Çenemin açık kaldığını fark edip kapatıyorum. Sonra düşünmek için biraz zaman kazanmak amacıyla içkimin geri kalanını bir dikişte içiyorum. Bir

bir süre sonra nihayet kendime geliyorum. "O koltuk senin koltuğun olamaz."

"Öyle. 1B." Telefonundaki biniş kartını gösterir, üzerinde tam adı yazmaktadır. Luke Madison.

"Ama... Beş saatlik bir uçuşta, özellikle senin yanına oturmak için sınıf atlamamın olasılığı ne kadar?"

Gülümser. "Sıfıra yakın, bu yüzden ben ayarladım. Aslında, asistanım ayarladı."

Gördün mü? Saklamaya bile çalışmıyor. "Genelde fahişeleri takip edip taciz eder misin?" Bunu en alaycı ses tonumla söylerken, aklıma bir düşünce gelir. Kim olduğumu nasıl öğrendi? David'le mi konuştu? *Aman Tanrım*. Yanaklarım kızarır, ama bunun alkolle hiçbir ilgisi yoktur.

Luke sırtıyor. "Birinci sınıf upgrade takip etmek ve taciz etmek mi?"

David ile konuşuyorsun! Uçuş yüksekliğine ulaşır ulaşmaz acil durum kapısını açıp uçaktan atlayacağım. Bekle. Neden ölmeliyim ki? Henüz gencim ve hiçbir şey yapmadım. Luke'u paraşütsüz olarak dışarı itiyorum.

"Acil durum kapıları havadayken açılmaz," diye işaret ediyor

.

"Ben bir şey demedim." *Dedim mi?*

"Hayır, ama kapıya bakıp bana ölümcül bakışlar atıyorsun."

"

"Uçaktan inmeyi düşünüyordum," diyorum masumca. "Tuvaletin yanındaki dar koltuğa oturmak için mi?"

Şansıma bakılırsa, bu en iyi senaryo olurdu. "Çok geç."

Gülümsüyor. "Zaten hareket halindeyiz."

Haklı. Uçak yakında kalkacak. Tabii birdenbire mekanik bir sorun çıkmazsa. Lütfen Tanrım! Mekanik bir sorun çıksın! Şu anda kanattan bir motorun düşmesi mükemmel olurdu.

"Programını nasıl öğrendiğime gelince, David bu sabah bahsetti."

Biliyordum! Cinayet Luke için çok hafif bir ceza. Boğazım kurudu ve kafam patlayana kadar pencereye kafamı vurmayı tercih ederim, ama bilmem gerek. "Ona dün gece olanları anlattın mı?"

"Söylemeli miydim?"

"Hayır!" diye bağıryorum, çok yüksek sesle. Birkaç kişi bana doğru dönüyor, ben de utanç içinde koltuğuma çöküyorum. Keşke bir kaplumbağa olarak doğsaydım.

"Meslektaşının bugün benimle aynı uçakta

"

"Ama kim olduğumu nasıl anladın?" Dün gece ona adımlı söylemedim.

Adımı dün gece söylemedim. Bundan eminim.

"Kartını düşürdün." Cebine uzanıp çalışan kartımı çıkarır.

Harika. Dün gece ceketimden düşmüş olmalı. Onu elinden almaya çalışıyorum ama ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Geri ver," diye tıslıyorum.

"Hayır. Yarın ofisine uğrayıp sana vereceğim."

Burun kıvırıyorum. "Güvenlik onu alıp çıkarken bana verecektir."

"Ya ben, diyelim ki David'i ziyarete gidersem... ve sen onun ofisine uğrarsan?"

Cazip, ama... "Yarın gelmeyecek ve rozetimin sana nasıl geçtiğini merak edecek." Ama rozete ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Yeni bir tane yaptırabilirim, sorun değil.

Uçak yükselirken iç çekerek ondan uzaklaşıyorum. Mekanik arızalar için artık çok geç. Havadayız ve benim paraşütüm yok. Luke'un muhtemelen vardır, çünkü o açıkça Kötülüğün bir kölesi ve benimle yapacağı savaşa iyi hazırlanmış. Aslında, en azından Kötülüğün üç yıldızlı generali olmalı. Sıradan bir asker olmak için fazla sinsî.

Luke yaklaşır ve yarı hayranlık dolu alçak bir sesle devam eder: "Dün gece gösterdiğin çabadan çok etkilendim. Ama sana şunu söylemeliyim... David buna değmez."

Onu görmezden geliyorum. O ne bilir ki? Dört yıldan fazladır David'in sosyal medya hesaplarını takip ediyorum.

Öte yandan... David onunla odalarını değiştirmişse, muhtemelen çok yakın arkadaşlardır. Odama döner dönmez Luke'u aramadığım için kendime kızmak istiyorum, ama savunmam gerekirse, soyadını bilmiyordum ve Luke adında bir sürü insan var.

Facebook'ta David'in arkadaş listesiyle ismini karşılaştırmayı deneyebilirdim, ama yorgun halimde bunu düşünemedim.

Ayrıca, öyle olsaydı bile, saat geç olmuştu ve ben çok yorgundum. David'in iki binden fazla arkadaşı var. Hayatımın aşkı popüler bir adam. Muhtemelen yanımda oturan adamın aksine, nazik ve tatlı biri olduğu için. Dün gece beni David bulmuş olsaydı, tam bir beyefendi gibi davranırdı. Tabii, ben ona centilmen olmamanın sorun *olmadığını* söyleyene kadar. Ama o zaman bile, benim fahişe olmadığımı bildiği için asla öyle bir ima yapmazdı. Ve birbirimize çok kirli ve saygılı bir şekilde sevişmeye devam ederdik.

Hiçbir şey söyleme. Tuzağa düşme. Luke bunu söylemekle ilgilenmeye çalışıyor.

Tabii ki. Bunu biliyorum. Ama...

Bir şey hakkında meraklandığımda sessiz kalmak benim doğamda yok. Arkadaşlarım beni meraklı buluyor ama ne yapayım? Ben meraklı bir kıyım.

Sıkılmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Peki David *neden* buna layık değil?" "Benden farklı olarak, o bunu takdir etmezdi."

"Gerçekten mi? Peki bunu nereden biliyorsun...?" Tiyatral bir şekilde sesimi alçaltıyorum. "Onun zihnini okuyabiliyorsun, değil mi?"

Luke hafifçe güler. Ve benim sinirimi bozan ve dehşete düşüren şey, onun güzel bir gülüşü olmasıdır, kötüden ziyade sıcak ve tatlı bir gülüş. "Hayır. Öyle bir süper gücüm yok. Ama o moral bozukluğu yaşıyor." Ciddi bir ifadeyle bana bakar. "Sence neden odalarımızı değiştirdik?"

"Onun odasını beğenmediğini söylemiştin."

"Doğru. Çünkü o ve eski kız arkadaşı üçüncü yıldönümlerini tam da o süitte kutlamışlardı."

Oh... Bu, onun sosyal medya hesaplarında yoktu. Böylesine önemli bir detayı kaçırmazdım.

"Ve dün," diye devam ediyor Luke, "onların altıncı yıldönümü olacaktı."

Kahretsin. Peki. Bu durumu değiştirir. Yine de yenilgiyi kabul etmekten nefret ediyorum. Yenilgiyi kabul etmek, vazgeçmek demektir. "Onun *yeni* anılar yaratmasına yardım edebilirdim."

"Ya da başka bir kadına özlem duymayan bir adamla unutulmaz bir şeyler yapabilirdin."

Yüksek sesle nefes verip, başka yere bakıyorum. "Ne anlamı var ki? O süit zaten lanetli." Dün geceki her şey lanetliydi.

Kulaklıkları takıp geçen hafta aldığım kitabı çıkarırım, ama önce Luke'un boğuk kahkahası bir kez daha üzerimde yankılanır, kadife gibi yumuşak bir sesle tüylerimi diken diken eder.

Beş saat daha. Sonra özgür olacağım.

Dördüncü Bölüm

Öğle yemeğinden sonra, bir süre kendimden geçiyorum. Dün geceyi uykusuz geçirdiğim için yorgunum.

Ama uzun süre uyumam; yoksa bu gece uyuyamam. Beni uyanık tutan tek şey okuduğum kitap. En sevdiğim yazarlardan birinin son çıkan gerilim romanı. Gerilim romanları pek sevdiğim bir tür değil, ama ara sıra okurum. *Free Radicals* adlı kitap şaşırtıcı derecede sürükleyici ve çok komik. Kahramanın bu zor durumdan kurtulmak için bir sonraki adımda ne gibi çılgın bir yöntem kullanacağını tahmin edemiyorum.

Hazırlandığımın aksine, Luke konuşmaya çalışmıyor. Bunun yerine, tabletinde yazmaya devam ediyor, büyük elleri olağanüstü bir beceriyle. Hmm. Neden bu kadar uğraşıp beni yanına oturtmak için olayları yönlendirdikten sonra beni görmezden geliyor? Sanki gizli bir komplo falan var gibi hissediyorum. Ya da belki beni 1A'ya oturtmaya zorladıktan sonra ne yapmak istediğini unutmuştur. Ama görmezden gelinmek, rahatsız edilmekten iyidir. Sanırım.

Yine de, bu onun yanımda olduğunu fark etmediğim anlamına gelmez. Muhtemelen bu, ağılanma etkisidir. Solumda pencere var ve o sağımdaki koltuğuna uzanmış, bacaklarını mümkün olduğunca koridora erişimi engelleyecek şekilde uzatmış. Sanki bir ağıla kapatılmış gibiyim ve tabii ki şu anda başka bir yere oturamam. Temel olarak kapana kısılmış durumdayım.

Yoksa neden onun farkında olayım ki?

Taze beyaz şaraptan bir yudum alıp hızlıca bir bakış atıyorum. O hala ekrandaki şeye bakıyor. Koyu renkli kaşları hafifçe kısılmış gözlerinin üzerinde birleşmiş ve parmağının kenarını ağzının kenarından geçip duruyor. Dudakları dolgun sayılır — oda arkadaşım Michelle'inki kadar dolgun değil ama benim dudaklarımla temas ettiğinde ne kadar yumuşak olacağını merak etmeme yetecek kadar. Ya da belki de bu ekstra dolgunluk, onların yumuşak olduğunu *düşünmenizi* sağlamak için bir hiledir. Aslında sert ve esnek olmayabilirler. Hangisi olacağına karar veremiyorum.

daha çok seviyorum. Öpüştüğüm çoğu erkek... Kötü değillerdi, ama unutulmaz da değillerdi. Dudaklarının nasıl bir his verdiğini tam olarak hatırlayamıyorum. Luke'un ağzı da aynı şekilde unutulabilir mi?

Hmm. Kendi alt dudağımı hafifçe vurarak düşünürüm. Hayır... Sanmıyorum. Onun gibi gülen bir adam muhtemelen hiçbir şeyi sıradan yapmaz. Ve birdenbire, saçma bir şekilde merakımı giderme isteği duyarım.

Tanrım. Ne halt ediyorum ben? Eğer daha iyi bilmesem, onun ağzı hakkında hayal kurduğumu söyledim, tabii ki... bu olamaz.

Düşündüğümünden çok daha yorgun olmalıyım. Aklımın oraya kaymasının sebebi bu olmalı.

Acımasızca dikkatimi tekrar kitaba veriyorum. Kahramanın kötülüğün güçlerini yenip yenemeyeceğini öğrenmek istiyorum. Kitapta, onlar nükleer bombalı teröristler. Umarım kahraman hepsini yakalar ve kendi bombalarıyla yeraltı karargahlarını havaya uçurur. Kitap karanlık ya da ciddi değil. Daha çok, steroid almış, abartılı bir James Bond filmi gibi. Kahraman, duvarın üzerinden atlayıp, kız arkadaşını tutarken helikopterin iniş kızığını eliyle kavradığında gülüyorum.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor Luke aniden.

Durup ona bakıyorum. "Bir kitap."

"Romantik mi?"

Stereotipleştirme hakkında konuşalım. "Bir gerilim romanı." Dediğimi kanıtlamak için ona kapağını gösteririm.

Kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalkar ve ben kendini beğenmiş bir şekilde gülümserim. *İtalyan Tycoon'un Heyecan Verici Hamile Bakire Metresi'ni* mi bekliyordu?

Sonra, onun sözünü kesmesinden ne kadar rahatsız olduğumu belirtmek için, "Bu, senin bizim yapmamız gerektiğini düşündüğün herhangi bir sohbetten tam olarak yüz yetmiş üç virgöl dört kat daha ilginç." diye ekliyorum. Sonra hemen dikkatimi hikayeye geri veriyorum, ama önce onun küçük bir sırtıtışını yakalıyorum.

Onun tepkisini görmezden geliyorum. Onunla ilgili hiçbir şeyin beni rahatsız etmesine ya da aptalca bir şey yapmama neden olmasına izin vermeyeceğim... onunla konuşmak ya da ağzını kontrol etmeye devam etmek gibi.

Gizlice olsa bile. David'i "takip ederken" ustalaştığım özel bir beceri olan gizli göz seksinde oldukça iyiyim.

Free Radicals'ın kahramanı kız arkadaşıyla otele vardığında, uçağımız Dulles'a iniyor. Uçuş beş saatten kısa sürdü, muhtemelen çok rahat olduğu için. Eşyalarımı toplarken Luke bana boyun askımı uzatıyor. "Al bakalım."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Neden bana veriyorsun?"

"Senin, değil mi?"

"Ofise gelip bana vermek istediğini sandım." "Fikrimi değiştirdim."

Onu inceliyorum. Çok rahat konuşuyor ve gerçekte ne planladığını merak etmeden edemiyorum. Öylece vazgeçen birine benzemiyor. "Yani gelmeyecek misin?"

"Öyle demedim." Gülümsüyor.

"Yarın David'in ofisine gitmeyeceğim."

"Biliyorum. Sorun değil. Senin yerine seni görmeye uğrayacağım. Bu kadar basit." Uçaktan ilk inen o el sallayarak veda ediyor. "Yarına görüşürüz, kuzgun kız."

"Kuzgun kız" derken kullandığı şefkatli ses tonu içimde garip bir his uyandırıyor, içim jöle gibi titriyor. "Benim adım o değil."

"Biliyorum."

Beşinci Bölüm

Sürücü, Virginia, Dulles'daki üç katlı townhouse'un önüne geldiğinde ona ekstra bahşış veriyorum. Dört yatak odalı daireyi, üniversiteden en yakın arkadaşlarım Michelle ve Jan ile paylaşıyorum. Daire Jan'a ait ve işyerine yakın, bu yüzden mezuniyetten sonra buraya taşınmak hiç zor olmadı. Ayrıca, maaşımla benzer bir daireyi karşılayamam.

Şubat ortasındaki hava ciğerlerimi yakıyor. Bu mevsim için hava alışılmadık derecede soğuk. Sıcak günlerin gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Sabahları bu kadar karanlık ve soğuk olmasını hiç sevmiyorum.

Yağmur yağıyor, bu yüzden valizimi sürükleyerek içeri koşuyorum. Michelle ve Jan çoktan eve gelmişler, oturma odasındaki sehpanın etrafında uzanmışlar ve aralarında büyük bir Costco pizzası var. İkisi de iş kıyafetleri içinde ve ayakkabıları yok, ayakkabılar da yere gelişigüzel dağılmış durumda, bu yüzden işten yeni dönmüş olmalılar.

"Neden Matt'in evinde değilsin?" diye Jan'a selam yerine soruyorum.

"Geç saatlere kadar çalışıyor." diye iç geçiriyor.

Dudaklarını büzerek yirmi iki yaşından daha genç görünüyor. Yeşil gözlü, kızıl saçlı, masum bir havası var. Beş ay öncesine kadar bakire olduğu düşünülürse, bu da mantıklı geliyor. Şirketimizin hukuk danışmanı Matt Aston onun bekaretini bozdu ve ben onun adına mutluyum. Bu hassas görevi ondan daha iyi yapabilecek birini düşünemiyorum.

"Gel, biraz akşam yemeği ye" — pizzayı işaret ediyor — "yemek yemedin mi?"

"Yemedim. Teşekkürler." Jan'ın yanına oturdum, o da bana doğru kayd ve büyük bir dilim aldım.

"Nasıl gitti?" Michelle, gözlerinden ustaca kıvrılmış kahverengi saçlarını çekerek sorar. Hafif dumanlı makyajı, gözlerinin rengini yanık karamel rengine dönüştürür. Yemin ederim, gözleri bana şeker yeme isteği uyandırıyor.

"Şeydi..."

"Dur, dur," Jan elini kaldırarak diyor. "Sadece evet ya da hayır. Detay yok. David benim kuzenim, ama aynı zamanda benim için bir kardeş gibidir."

Peki o zaman. "Hayır."

Michelle şaşkınlıkla bakar. "Ne demek 'hayır'?"

"Erin sana yardım etmedi mi? Çok yardımsever bir kıza benziyor," der Jan hafifçe kaşlarını çatarak. "Belki de ondan bir şekilde öğrenmeliydim."

İç çekiyorum. Ev arkadaşlarım genel planımı biliyorlardı. Üzerinde konuşmuştuk. Daha çok, kendimi dinlemeleri ve pürüzleri gidermeleri için onlara anlattım — kelime oyunu yapmıyorum — ve onlar da dinlediler. "Hayır, hayır. Erin iyiydi. Onun süitine girmeyi başardım... ama sonra engellendim."

Michelle nefesini tutar. "Kim tarafından? Sen harekete geçmeden önce bir fahişe mi tuttu?"

"Burası San Mateo, Las Vegas değil," diye işaret eder Jan. "Ne olmuş? Kaliforniyalılar da paralı aşka ihtiyaç duyar."

Ağzımı pizza ile doldurup, zaman kazanmak için çiğniyorum. Luke hakkında nasıl konuşacağıma karar veremiyorum. "Kedi engellemede fahişeler yoktu."

Michelle kaşlarını kaldırıyor. "O zaman?"

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum onun yerine. "ThAssIMWa hakkında konuşmadan önce alkollü bir içki."

"ThAssIMWa mı?"

"Yolumdaki O Göt."

Jan kalkar ve mutfağa gidip çilek aromalı şarap soğutucusu alır. Belki de gerçek şarap almalıyız, ama ucuz şarapların tadı kötüleşene kadar uğraşmak istemiyorum. Annem bunun yakında olacağını söyledi. Yetişkin olmaya hazır olduğumda gibi.

Şişeyi paylaşıyoruz ve ben onlara olayların genel hatlarını anlatıyorum. Jan ve Michelle dikkatle dinliyorlar. Muhtemelen, bir planım varken nasıl bu kadar kolayca Kötülük tarafından yenildiğimi merak ediyorlar. Hem de gerçekten iyi bir plan.

"Vay canına," diyor Michelle, ben bitirdiğimde.

"Değil mi?"

"Bence bu adam senden hoşlanıyor," diyor

Jan. Ne diyorsun sen? "*Hoşlanmıyor.*"

Michelle atıyor saçlarını saçını saçını omzunun omzunun "Jan haklısın. Bustier ve file çoraplarınla muhtemelen çok seksi görünüyordun."

"Kimin umurunda?" diye homurdandım. "O doğru adam değildi ve ben de hiç bir şey yapamadım."

Michelle gözlerini kırıştıtır ve Jan, sanki evren bir anda portakal kremalı peynire dönüşmüş gibi bana bakar.

"*Sen bakir misin?*" Jan boğuk bir sesle sorar. "Ne?"

"Hiç kimseyle yatmadığını söyledin, ama... David'in biraz tecrübesi olduğuna eminim."

"Hayır, *oyuncaklarım*. İlk seferimizi unutulmaz kılmak istedim, bu yüzden para harcadım ve bir kutu seks oyuncacı aldım. Hepsi yepyeni."

"Tanrıya şükür," diyor Michelle.

"Mantıklı. İkinci el piyasasında bu tür şeyler pek bulunmaz," diye ekler Jan içtenlikle.

Yüzümü buruşturuyorum. "İğrenç."

"Değil mi?" Jan parmağıyla öğürme hareketi yapar. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Yeni bir plana ihtiyacım var."

"Belki de en iyisi budur," diyor Michelle. "Gerçekten David'in teselli kızı olmak istiyor musun?"

"Öyle bir şey yok." İlk ilişkim kötüye gittiğinde hariç, hiç rebound ihtiyacı hissetmedim. Ve o rebound da sadece bir hafta sürdü, sonra "*Siktir et, hayat çok kısa*" dedim. "İlişki bir düğüm gibidir. Bitirme zamanı geldiğinde, lanet şeyi çözmeye çalışmak yerine, temiz bir kesik atarsın."

Michelle burun kıvrır. "Bu senlik bir şey. Çoğu insan o kadar, şey, klinik değildir." "Evet, ama öyle olmalılar."

Beni görmezden geliyor. "Erkekler rebound kızlarını tutmazlar. Onlarla yatıp sonra da atarlar."

"Öyle mi?" Jan gözlerini kocaman açarak sorar.

"İkinci kadınlar ilaç gibidir. Ayrılığın acısını atlatmak için kullanırsın, ama iyileştiğinde..." Michelle omuz silker. "Yani, grip geçtikten sonra Tamiflu'yu umursar mısın?"

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Tamiflu benim kadar iyi olsaydı, isterdin. Ayrıca, tamamen yanlış anladın. David benim magina'mla temas ettiğinde" — ben bunu mah-jahy-nah olarak telaffuz ediyorum — "onun için doğru kişinin ben olduğumu anlayacak."

Michelle başını hafifçe eğip kaşlarını çatıyor. "Magina mı?"

"Sihirli vajina. Her erkeğin bir tane var."

Jan, şarap soğutucusundan birazını kusarak ayçiçeği desenli eteğini lekeler. Michelle ağzı açık bir şekilde bana bakar.

"Sanırım aradığın terim *ruh eşi*," der sonunda.

"Her neyse. Ona, dünyadaki üç buçuk milyar kadından onun için doğru kişinin ben olduğumu fark ettirmem gerekiyor."

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah, Virginia'nın Sweetridge kasabasındaki Sweet Darlings Inc. şirketinin genel merkezinin on birinci katına gidiyorum. Bu şehir evi, en yoğun saatlerde bile sadece on beş ya da yirmi dakika uzaklıkta, bu da işe gidip gelmeyi çok kolaylaştırıyor. Kuzey Virginia'daki çoğu insan işe gitmek için park yerinde sürünmek zorunda kalıyor ve metro sistemimiz genellikle çalışmıyor ya da çalışmak üzere. Ne kadar minnettar olduğumu tahmin edemezsiniz, çünkü hızlı ulaşım, kış aylarının karanlık ve dondurucu sabahlarında bile sabah koşularımı mümkün kılıyor.

Uygulama geliştirme bölümü, tüm katlar arasında en iyi ve en muhteşem olanını işgal ediyor. Bunu önyargılı olduğum için söylemiyorum, objektif olabiliyorum. Ama en iyi atıştırmalıklar ve kahve bizde. Bu bir gerçek. Ofise giderken Starbucks'a uğramama bile gerek yok. Diğer katların aksine, dinlenme odamızda benim zayıf noktam olan ekşi jelibonlar var. Bunlar ve kahve olduğu sürece, arada birkaç kez kısa şekerlemeler yaparak gece gündüz kod yazabilirim.

Çok sayıda masa, çalışma masası ve puf var, hepsi renkli ve eğlenceli. Bölme veya duvar yok. Biz öyle çalışmıyoruz, diğer katlardaki kübik hücre mahkumları gibi değiliz. Ve oldukça rahatız. CEO'muz Alexandra Darling — ki kendisi Jan'ın büyükannesidir — genellikle iş kıyafeti giyer ve diğer tüm departmanlar onun izinden körü körüne gider, ancak uygulama geliştirme ekipleri en rahat giydiklerini giyerler ve kimse umursamaz. Çoğumuz kot pantolon ve kazak giyiyoruz. Bazıları eşofman giyiyor, ama asla pijama giymiyor. En son biri bunu denediğinde, ekip liderlerinden Tim Friedman ona Sweet Darlings'in annesinin bodrum katı olmadığını söyledi ve konu kapandı.

David'in de katıldığı departmanlar arası bir toplantıya katılmam gerekmedikçe veya Margarita Pazartesi günü olmadıkça, soğuk aylarda genellikle çok rahat siyah yarım fermuarlı uzun kollu bir üst,

Çapraz antrenman pantolonu ve koşu ayakkabısı giyerim. Sweet Darlings Inc.'de kaderimi kontrol eden Tim hariç, benim katımda etkilemek istediğim kimse yok.

Çantamı masanın alt çekmecesine koyup, üstteki ana kilitte  çekmeceyi de kilitliyorum. Gün boyunca bu ekmecelerden hiçbir şeye ihtiyaım olmayacak çünkü ihtiyaım olan her şey masamda düzenli bir şekilde yerleştirilmiş durumda. Tüm aralarımın parmaklarımın ucunda olmasına büyük önem veririm. Harici klavye, fare ve monitöre bağlanan dizüstü bilgisayarım açılır ve Outlook'a bir sürü e-posta gelir. Mavi stres topunu ellerimle sıkarken, acil görünen bir şey var mı diye konu başlıklarına göz gezdiririm.

Hayır, hayır, hayır...

Finans ve pazarlama alanlarında iki yeni pozisyon için ilan gördüğümde duruyorum. Tavsiye bonusu var, ancak mevcut yirmi beş pozisyonun hiçbirine uygun olabilecek kimseyi tanımıyorum. Kollarımı kavuşturup, rahat ve ergonomik sandalyeme yaslanıyorum. Luke, David'i görmeye geleceğini söyledi. Bunun sosyal bir ziyaret olduğunu düşündüm, ama bu tür şeyler için iş çıkışı uğramak ya da bir barda buluşmak daha mantıklı olur.

Luke, Sweet Darlings'te iş mi arıyor? *Hayır.* O adamın David'in yanında çalışmasına gerek yok. Evet, evet, hiçbir şey olmadı, ama tüm bu durum beni rahatsız ediyor, her türlü adaletsiz senaryo gibi. Açıklaması zor — ben şair değilim, yazılımcıyım — ama sanki almaması gereken bir şeyi almış gibi hissediyorum. Zorla almadı ya da almadı. Ama bu... nasıl söyleyeyim... sanki vergi iadesi almaması gerekirken, bir hata yüzünden kendisine ait olmayan yüz dolar almış gibi. Ve pisliğin teki olduğu için geri göndermeyecek.

Tabii ki tamamen haksızlık. Ve daha da sinir bozucu olan şey, objektif olmak gerekirse, onun yakışıklı *olması* ve merakımı uyandıran o ağzı. Ve o eller... David yeni bekar olmasaydı, Luke'u o boşalana kadar potansiyel bir seks arkadaşı olarak düşünebilirdim.

Sinirlenerek Facebook'u açtım — benim kattaki insanlar, tüm görevler zamanında tamamlandığı sürece hiç umursamıyorlar — ve onu aradım. Luke Madison nadir bir isim değil, ama karşılaştırdığımda...

David'e danışınca, bir şey buldum. *İşte*. Profil fotoğrafı sıradan bir fotoğraf: Akvamarin rengi bir kumsalda çekilmiş. Muhtemelen Karayipler'de. Kameraya sırtarak bakıyor, biraz şeytani görünüyor. Alt dudağında birkaç beyaz kum tanesi var ve ekranın içine uzanıp parmağımla onları silmek gibi saçma bir dürtü duyuyorum.

Kendine gel kızım. Bu sadece dijital piksellerden oluşan bir resim!

Ve muhtemelen o, kendisinden yayılan süper güçlü kalıcı Confundo büyüyle Voldemort'un reenkarnasyonu. Ona karşı duyduğum tamamen uygunsuz çekiciliği başka nasıl açıklayabilirim?

Kendimi toparlayıp profil bilgilerini gözden geçiriyorum. Yirmi dokuz yaşında, David ile aynı yaşta. Bir yıl Harvard'a gitmiş. Serbest çalışan bir göçebe. *Tabii*. Bu, günümüzde "işim olmadığı için aylaklık ediyorum"un kibar bir ifadesi.

Yine de merak ediyorum. İyi giyinmiş ve birinci sınıfta uçmuş. Belki biletini annesi ve babası almıştır, ama bir asistanı olduğunu ima etti. Öte yandan, üçüncü dünya ülkelerinden bir e-yardımcı tutmuş ve ona günde bir dolar ödüyor olabilir. Bazı insanların kendilerini önemli hissetmek için yaptıkları şeyler inanılmaz... ama Luke öyle bir tip gibi görünmüyordu.

Kafamı sallıyorum. *Kimin umurunda?* Muhtemelen Harvard'ı bırakıp paraya konan bir varis çocuktur. Sosyoekonomik durumları ne olursa olsun, tembel serserilerden şiddetle nefret ederim. *İşte*, Luke'un çekiciliği en az yüzde beş düştü. Daha da düşmesini bekliyorum, ama daha fazla düşmüyor.

Tanrım. Standartlarım çok düşük. Bir kız her gün hamburgerle yetinmek zorunda kaldığında, sonuç böyle oluyor. Kendime bir erkek biftek bulmam lazım.

Yine başımı sallayarak, Luke'u aklımdan çıkardım ve mekanik oyun klavyemde kod yazmaya başladım. Yapacak çok işim var. Ekip, önümüzdeki Pazartesi bir dizi hata düzeltmesi yayınlamayı planlıyor. Önemli bir şey değil, ama bazı ileri düzey kullanıcılarımızı etkiliyor. Ve bu insanlar genellikle en çok şikayet edenler oluyor.

Onları suçlamıyorum. Sevdikleriyle fotoğraf ve video paylaşmak için uygulamayı kullanmak için iyi para ödüyorlar. Kullanıcılarımızın çoğu küçük çocukları olan ebeveynler ve genellikle fiyat esnekliği düşük.

Uygulamamızın gizlilik ayarları çok sıkıdır. Bazı kullanıcılarımız fotoğraflarını herkese açık hale getirmekten hoşlanır, ancak çoğu çocuklarını herkese açık olarak göstermeyi tercih etmez.

Manop, dinlenme odasından çalışma yerine giderken yanımızdan geçip selam veriyor. Bangkok'ta yaşayan yaşlı büyükannesine para gönderiyor, bu da benim gözümde ona ekstra sevgi puanı kazandırıyor.

"Bug Sixty-Seven üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sorar ve açık bir paket ekşi jelibon solucan ikram eder. Sevimli biri olduğunu söylemişim.

"Evet. Sen?"

"Seksen. Neredeyse bitirdim. San Mateo nasıldı?"

"Fena değildi." Yeşil jelibon solucanın kafasını sıkıca tutup kopana kadar çekerim. "Neden sordun?"

"Yanal bir transfer olabileceğini duydum. Yani oraya transfer olmak için."

"İster misin?"

Başını ileri geri salladı. "Emin değilim."

"Trafik berbat ve yaşam maliyeti çok yüksek." "Biliyorum, ama evime daha yakın."

Sakızı yutuyorum. "Hoşuna gidebilir, ama Tim'le konuşmalısın. Bence karar Tim ve Joe Choi'ye kalmış." Joe San Mateo'da. Seçici ama iyi biridir ve ona çok saygı duyuyorum. Ayrıca, Manop için önemi yok ama Joe çok yakışıklıdır. Batı Kıyısı ofisinde birden fazla kadın çalışanın ona özlemle baktığını gördüm. Ne yazık ki, o bunun tamamen farkında değil gibi görünüyor... ya da belki de umursamıyor.

Manop başını sallar. "Ama bunun dışında, orası güzel bir yer mi?"

"Evet. Oradaki takımlar harika. Ve hava da güzel."

"Buradan daha kötü olamaz. Virginia çok soğuk."

Zavallı adam. Yaz ayları dışında, burası Bangkok'tan her zaman daha soğuktur. Bay Area'nın sıcak olduğu söylenemez, ama Virginia gibi kışları yoktur.

"Demek burada çalışıyorsun. Güzel."

Tanıdık ses beni gerginleştirir. Aslında unutulmaz bir ses, ama onu seksi, çekici, şehvetli ve klitorisimi titretici bulduğum için *değil, hayır*,

çünkü iki gece önceki korkunç aşağılanmayı asla unutamam.

Ve buna tutunursam, göğsümden ve yüzümden yayılan sıcak kızarıklığı görmezden gelebilirim. Ya da en azından bunu aşırı utançtan kaynaklandığını söyleyebilirim.

Sandalyeyi döndürerek Luke'a bakıyorum. Koyu kömür rengi pantolon ve mavi gömlek giymiş, bu da gözlerini kış gibi soğuk gösteriyor. En üstteki iki düğmesi açık ve kravatı yok. Kesinlikle iş görüşmesi kıyafeti değil.

Ama ne giydiği önemli değil. O çok seksi. Sonunda bu gerçeği kabul ediyorum. Joe'nun seksi olduğunu kabul edebiliyorsam, Luke için de aynısını yapabilirim, çünkü ben dürüst ve adil biriyim.

Yine de, bunun bir anlamı yok. "Burada ne yapıyorsun?" diye diyo

rum. "Uğrayacağımı söylemiştim."

"Rozetimi geri getirmek için." Boynumda asılı olan kordonu işaret ediyorum.

Unutmuş olabilir diye boynuna dokundu. "Ayrıca David burada değil." "Alexandra'yı görmeye uğradım."

Onu da mı tanıyor? "Onu gördün mü?"

"Evet."

"Harika! O zaman artık gidebilirsin."

Onu uğurlayarak iş istasyonuma döndüm. Ama iş arkadaşlarım bana bakıyorlardı. Her gün ziyaretçim olmuyor. Aslında... hiçbirimizin çalışma saatlerinde ziyaretçisi olmuyor. Centilmen Manop bile kıpırdamıyor... ta ki ben kasıtlı olarak boğazımı temizleyene kadar. Sonra biraz irkildi ve masasına doğru yürüdü. Aferin ona.

Ne yazık ki Luke daha kalın kafalı. Bir kaya gibi hareketsiz kalıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, birbirimizle ne işimiz var, emin değilim," diyorum, gözlerimi monitörden ayırmadan. Sanırım bu hatayı neredeyse düzelttim. Derle, test et, sonra voilà, listemdeki bir sonraki maddeye geçebilirim.

"Düşürdüğün tek şey çalışan rozetin değil."

Evet, doğru. Söyleyeceklerimi söyledim ve artık tartışmaya girmeyeceğim.

Konuşmak cesaretlendirir.

Onu görünmezmiş gibi davranırsam, mesajı alır. Sekizinci sınıftaki Owen kesinlikle aldı... yaklaşık iki ay sonra. Umarım Luke

hormon dalgalanmaları yaşıyan on üç yaşındaki bir çocuktan daha zeki olsun.

Koridorun karşısında asansörün zili çalar ve biri "Merhaba Tim" der. "Şöyle bir şey vardı," der Luke.

Pembe renkli, yaklaşık 10 cm uzunluğunda bir şey masama düşer, neredeyse fareme çarpıyordu. Ayağa fırlarım, sonra ağzım açık kalmış bir şekilde nesneye bakarım. Ucu keskin olmasa da sivri, şişkin balon kısmı ise korkutucu olmasa da oldukça büyüktür.

Beynim nesnenin ne olduğunu algıladığında, yüzüm kızarır ve kulaklarımın uçları yanar. Kendimi ona doğru fırlatır, elimi etrafına sararım, ama saklamak için çok büyüktür. Ve tüm masa çekmecelerim kilitlidir. *Kahretsin!*

"Hey, Sammi," diye seslendi Tim. "Bu hafta sonu sandbox geçişi hakkında seninle konuşmam lazım." Sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Aman Tanrım! Tamamen panik içinde, onu bırakıp sanki el bombasıymış gibi gövdemle üzerine düşüyorum. Oldukça onursuz bir pozisyon bu — masamda ters L şeklinde — ama seçenekleriniz kafanıza bir kurşun ya da ağzınıza bir yudum domuz pisliği almaksa, gerçekten başka seçeneğiniz yok.

Patronum köşeyi döndü. "Selam Tim," diye mırıldandım, sol yanağım masanın üzerinde. "Devam et."

"Um... iyi misin?" diye sorar, sonra Luke'u fark eder.

"Merhaba." "Merhaba. Luke Madison."

"Oh. Duydum." El sıkışırlar. "Önümüzdeki dört hafta içinde herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin."

Soru mu? Önümüzdeki dört hafta mı?

Tim bana döner. "Neyse, göç konusunda..." "Evet?"

Kaşlarını çatıyor. "Düz oturabilir ve bilgisayarında göç belgesini açabilir misin?"

"Aslında yapamam. Sırtımı incittim."

Tim bana şüpheyle bakar ve ben içimden berbat yalanımdan utanırım. Hangi 22 yaşındaki genç bir ofiste sırtını incitir ki? Luke'un dikkatimi dağıtan varlığı olmasaydı, daha inandırıcı bir hikaye uydururdum. Hayır, Luke gelmemiş olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı.

olurdu çünkü masamda lanet olası bir *anal tıkaç* olmazdı. Yani hepsi onun suçu.

Luke beni izliyor, dudakları seğiriyor. Sonra Tim'e gülümsüyor. "Aslında benim hatam. Onu korkuttum ve..." *Masumca* sırıtıyor ve omuzlarını hafifçe silkiyor. Bunu nasıl yapıyor? Çok adaletsiz.

"Oh."

Luke beni kaldırıp sandalyeme oturtuyor, elleri beklediğimden çok daha güçlü ve aynı anda anal plug'ın üzerine o kadar hızlı oturuyor ki, kimse onun poposunun altında ne olduğunu fark etmiyor. "Dostum, turdan sonra çok yorgunum. Bana aldırma," diyor.

Titreyerek nefes verip bilgisayarımın başına dönüyorum... Luke'un kalkıp beni rezil etmeyeceğine güvenmiyorum çünkü sonunda onun sadece Darth Vader olmadığını anladım. O lanet olası bir *Sith Lordu*.

Tim konuşmaya başlar ve patronum kendini tekrar etmekten nefret ettiği için dikkatimi vermek için elimden geleni yaparım. Ama Luke hemen yanımda, uylukları fare pedimden sadece bir santim uzakta olduğu için bu kolay değildir.

O anda bir yemin ediyorum.

Son yapacağım şey olsa bile o piçi öldüreceğim. Acele etmeme bile gerek yok. Dört haftam var.

Yedinci Bölüm

Tim işini bitirdikten sonra, yeni özellikler hakkında konuşmak için başka bir geliştiriciye gider. Luke bana küçük bir gülümseme atar. "İyi gitti."

Seksin ortasında ani ereksiyon bozukluğu gibi...

Onu görmezden gelmeyi unutma.

Masamın çekmece anahtarını çıkarıp tüm dolabı açtım. Sonra Luke'u gereğinden fazla sert bir şekilde ittim. O hareket ederken, rahatsız edici pembe fiş yere düştü. Onu kapıp alt çekmecedeki dizüstü bilgisayar çantama attım. Her ihtimale karşı üstteki iki çekmeceyi kilitlemedim. Beni bir kez kandırırsan, utanç senin. İki kez kandırırsan...

Pencereden atlarım. "Öğle molan ne zaman?" diye soruyor.

Sen yokken. Farenizi birkaç kez tıklatarak, yapılacak güncellemelerin ana listesini açıyorum. Spesifikasyonlar oldukça ayrıntılı, ama zaten Tim kendisi denetlemiş.

"Öğle yemeği?" Luke tekrar soruyor.

"Öğle yemeği yemem," diyorum, dikkatimi dağıttığı için ona neredeyse bakmıyorum. Ve bunun nedeni yakışıklı olması değil. Henüz tam olarak anlayamadığım başka bir şey. Eminim yakında aklıma gelecektir, özellikle de aktif olarak düşünmediğim zamanlarda. En iyi ilhamlar genellikle uykuya dalmak üzereyken gelir. Ya da koşarken. "Ben hiç ara vermeden çalışırım." Bu bir yalan, tabii büyük bir güncelleme yapmıyorsak ve zamanım kısıtlı değilse.

Eğlenmiş gibi görünüyor. "Tamam." Sonra kalkıp gidiyor.

Yumuşak bir nefes veriyorum. Sonunda! Kalacağından korkuyordum. Öte yandan, beni ikinci kez küçük düşürme hedefine ulaşmışken neden kalsın ki?

Birbiri ardına hataları düzeltirken yüzüm hala sıcak. Hataları düzeltme süreci, onları patlatmanız gereken büyük yaratıklar olarak hayal ederseniz daha tatmin edici oluyor. *Starship Troopers'daki* canavarlar gibi. O film, iğrenç yaratıkların başyapıtıydı. Kötülük çirkin ve cırtlak olmalı ve çok rahatsız edici sesler çıkarmalı.

ThAssIMWa neden Jüpiter'den gelen, çok tüylü ve bıçaklamam için sekiz yüz kırmızı, boncuk gibi gözü olan dev bir örümcek uzaylı olamadı? Kötülük, görünüşüyle de kötülük gibi olmalı.

Onu aklımdan çıkararak, bitirmem gereken çok iş olduğu için işlerimi yetiştirmeye odaklanıyorum, ancak Tim, Batı Kıyısı ofisine seyahat ettiğimizde bize çok fazla iş vermiyor. Tanıdığım bazı pisliklerin aksine, o, çalışanlarının tükenmemesi için onları yönetmeye büyük önem veriyor. Bu, uygulama geliştiricilerinin onun için çalışmayı sevmelerinin birçok nedeninden biri.

Ayrıca, kimseyi azarlamaz veya küçümsemez. Eleştirileri hep geçerlidir ve sadece gerektiğinde yapar. Ölümcül derecede keskin dilini sadece şaka yapmak için kullanır ve bu şakalar, kimseyi incitmediği için hepimiz çok komik buluruz. Ayrıca, ekibinin her başarısını bolca ve herkesin önünde övgüyle karşılar. İnsan kaynakları departmanı için, onun bazen bu kadar keskin olabilmesine rağmen ekibindeki herkes tarafından sevilmesini anlamak büyük bir muamma olmalı.

Öğle yemeğinden yarım saat önce arkadaşlarıma mesaj atıyorum.

–Sammi: 30 dakika sonra yemek ister misin?

–Michelle: Olmaz. Toplantım var.

–Jan: Matt'le randevum var.

En iyi arkadaşım için eğlence ve mutlulukla dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. Jan, Matt'e tamamen aşık, bu da sorun değil çünkü Matt de ona gerçekten deli gibi aşık. Ama onu biraz takılmak için bu fırsatı kaçırmayacağım.

–Sammi: Kızım, onu en son görelî beş saat bile olmadı.

Geceyi onun evinde geçirdi.

–Jan: Evet, ama biz biz çeşitlilik eğitimimiz bu gece, hatırladın mı?

Ben alay ediyorum.

–Sammi: Bu akşam yapıyoruz çünkü o geç saatlere kadar çalışmak zorunda.

–Jan: Alo? İki kuş? Bir taş?

–Sammi: Bu aptalca bir deyim. Bir taşla iki böceği öldürmek daha iyi.

–Michelle: Tim sana kötü mu davranıyor?

Uygulama geliştirme ekibinin hata düzeltmeleri üzerinde çalıştığını biliyor.

–Sammi: Bu kadar insan kaynakları gibi davranma.

Bunu söylemem biraz haksızlık, çünkü Michelle gerçekten insan kaynaklarında çalışıyor ve elinde değil. Gizlice uygulama geliştirme ekibinde olmak istemesine rağmen insan kaynaklarında çalışmak zorunda. Ne yazık ki kod yazamıyor.

Michelle bana gözlerini deviren bir emoji gönderdi.

–Sammi: Hey, benim için endişelenmeyin, açlık çeken arkadaşlarını terk edenler. Ben iyiyim.

–Michelle: LOL.

–Jan: Eğer gerçekten acıkırsan, sana yemek getiririm, haha.

–Sammi: Sen ve Matt'in artıkları mı? Teşekkürler, ama kendim hallederim. Bu akşam yine Tayland yemeği mi?

–Michelle: Evet. Öğle yemeğinden sonra ne istediğimi sana mesaj atarım.

–Jan: Ben de.

–Sammi: Tamam.

Çantamı alıp, hızlıca bir şeyler atıştırmak için alt kattaki kafeteryaya gidiyorum. Mesajlarımın aksine, yalnız yemek yemek beni pek rahatsız etmiyor. Bana biraz sessiz zaman geçiriyor. Tabii, elimden geldiğince sessiz.

Kafeteryamız dinlenme odaları kadar güzel, ancak burada hiçbir şey ücretsiz değil. Kafeterya, sözleşmeli bir üçüncü taraf satıcı tarafından işletiliyor. Ancak mekan temiz, havadar ve yeterince geniş, bol miktarda masa ve şarj istasyonları bulunan iki uzun tezgah var.

Yiyecekler basit — sandviçler, çorbalar ve salatalar — ama lezzetli ve servis hızlı ve verimli. Ayrıca kahve ve çay seçenekleri de mükemmel. Ara sıra, fiyatları makul olduğu için daha pahalı olanlardan birini alıyorum.

Tezgahta oturup, ızgara peynirli sandviçimi ve cipslerimi yemeye başlıyorum, yanına da buzlu karamelli mocha içiyorum. Öğle yemeğimi sistematik olarak yok ederken, listemdeki diğer maddeleri gözden geçiriyorum. Akşam yemeğimizi hazırlamak için saat beşe kadar çıkmam gerekecek, bu yüzden muhtemelen evde fazladan bir saat çalışmam gerekecek. Fena değil.

E-postalarımı kontrol ediyorum ama yeni pazarlama PowerPoint sunumunu göremiyorum. Erin'e mesaj atıyorum.

—Sammi: Tim'den, bir sonraki büyük lansman için yeni özelliklerle ilgili bir pazarlama PowerPoint sunumu almam gerektiğini duydum. Ne zaman alabilirim?

—Erin: Merhaba. Üçten önce olur umarım. David'i bekliyorum.

Karşılıksız aşkımdan bahsedilince iç çekiyorum. Onun bu kadar uzakta olması ve özgür olması beni çok rahatsız ediyor. Ya biri onu çoktan kapmışsa?

Öte yandan, Michelle, hemen başlayacağım bir ilişkinin sadece bir teselli olacağını söyledi... Kabul etmek ne kadar sinir bozucu olsa da, bu tür konularda genellikle haklıdır. En azından benden daha haklıdır.

—Erin: Bu gece uçacak. Gece uçağıyla.

Gece uçağını ve uçuş numarasını biliyorum, ama o benim bildiğimi bilmiyor. Tabii ki, çoğu insan David hakkında bu kadar ayrıntıyı bildiğimi bilmiyor, sadece Jan ve Michelle biliyor. Çok açık bir şekilde yaparsan, takip etmek takip etmek değildir.

David'in neler yaptığını kontrol etmek için Instagram ve Facebook uygulamalarına geçiyorum. Eminim benimle eğlenemediği için moral bozukluğuna kapılmıştır. Michelle ilişkiler konusunda ne kadar akıllı olsa da, David'in geçici ilişkiler gibi şeylerin ötesinde olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Yani... O *David*. Adını, çirkin bir devi bir çakıl taşıyla öldüren bir adamdan almış. Bu bir işaret olmalı, değil mi?

Bakalım... Dün gecedен beri, çılgın bir kedi GIF'i, Washington'daki siyaseti tiye alan bir meme, kendisinin ve bir kadının fotoğrafını paylaşmış...

Ne oluyor be?

Fotoğrafa bakarken kalbim hızla atmaya başladı ve kulaklarımdan buhar çıkıyormuş gibi hissettim. Bu ne cüret! Yaptığı şey, ben sabırla sinyal verip beklerken bir pisliğin park yerimi çalmasına benziyor. Ya da büyük bir kar fırtınası öncesinde markette sıraya kaynamasına benziyor. Kimse ona bir şey *öğretmemiş* mi?

Fotoğrafa öfkeyle bakıyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum ve o da onu etiketlememiş. İşle ilgili olamaz; üzerine yapışan tek parça kırmızı bir elbise giymiş. Hatta meme uçlarının silik hatlarını bile görebiliyorum. Lanet olsun. Yeniden başlamak için tuttuğu bir fahişe mi bu?

İnsanlar sosyal medyada fahişelerinin fotoğraflarını paylaşıyor mu?

Evet, acı bir şekilde karar veriyorum. David'in saklayacak neyi var ki? O resmi olarak bekar. Facebook'taki ilişki durumu bile öyle diyor.

Onu yakınlaştırıyorum. Fark etmem çok kötü ama o güzel, mavi gözlü ve platin saçlı. Ve göğüsleri en az C beden, benimki ise tam bir A beden. Kupaları biraz kağıt mendille doldurursam belki B beden olabilirim. *Argh*.

Derin bir nefes alıyorum. Her şey kaybedilmiş değil. Benim lehime olan şeyler de var. Birincisi, o bir teselli kızı, yani David onu yakında terk edecek. (Michelle haklı olsa *iyi* olur.) Ve kesin olarak göremiyorum —o kameraya bakıyor—muhtemelen benim kığım daha güzel. Son olarak, kırmızı giyiyor. David'in en sevdiği renk siyah. Dört yıl önce UVA'da ilk tanıştığımızda öyle demişti.

"Siyah sana çok yakışıyor."

Neredeyse bayılacaktım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ayrıca benim de en sevdiğim renk."

Gördün mü? Gerçek aşk. Tabii, TWIMWa olmasaydı... Yani, David'in o zamanki kız arkadaşı, benim yoluma çıkan kadın. O konuşmayı yaptığımızda, çiğnenmiş sakız gibi ona yapışmış, güzel bir Manolo ayakkabısına yapışmış gibi duruyordu.

Dişlerimi üst dudağıma geçirdim. Ne istediğine karar veremeyen insanlardan değilim. Kız olduğu için sana hiç rahat vermeyen üç ağabeyinle büyüdüğünde, işleri ağırdan alamayacağını anlarsın.

Örneğin, servis kasesindeki son köfteyi almak için bir saniyeden fazla düşündüğümde, Nathan, Rob veya Stan onu kapıyordu. Sadece bir şeyi istediğimi düşünmek yetmiyordu. İlk harekete geçen, çatalımla ödülü delip, başkalarından önce ağzıma atan ben olmalıydım.

Hayatımı hep bu şekilde yaşadım: Ne istediğime karar verip, tüm gücümle onu elde etmeye çalışırdım. Belirlediğim yoldan sapmazdım. Ve şimdiye kadar bu benim için oldukça iyi sonuç verdi.

UVA'dan onur derecesiyle mezun olmak?

Tamam. Uygulama geliştiricisi olmak?

Tamam.

Sweet Darlings Inc.'de iş bulmak? Tamam.

Şimdi David'i istiyorum, ama işler planladığım gibi gitmiyor. Bu çok sinir bozucu çünkü mükemmel uyumu sağlamak için tüm araştırmalarımı çok dikkatli yaptım. Tek yapmam gereken onun bekar olmasını beklemektir. Bu rebound meselesi aklıma bile gelmemişti. Lanet olası kırmızılı kadın bir faktör değildi.

Yine de, ne zaman hazır olacağını bulmam gerekiyor. Aksi takdirde harekete geçmeye hazır olamam. Eski sevgilisinin etkisinden nihayet kurtulduğunda, başını kaldırıp beni görmesini istiyorum. Ve sonra anında aşık olmasını.

Bizim için masalsı bir başlangıç.

Biri yanıma oturur, ama ben sandviçimden bir ısırık daha alırken ona pek dikkat etmem. David ve benim masalsı hayatımıza nasıl başlayacağımız gibi daha önemli işlerim var. Bu tamamen

Her gün pazarlama departmanına uğramam mümkün. Sonuçta, mükemmel bir bahanem var: PowerPoint sunumu. David çok tatlı biridir, ona bu konuda akıllıca sorular sorarsam, sohbet etmek için zaman ayırmazsa olmaz. Hatta, onun istediği özelliklerin işlevsel ve teknik özelliklerini yazmayı bile gönüllü olarak üstlendim... Sweet Darlings genel merkezindeki tüm tuvaletleri temizlemeyi tercih etsem de. Özellikler sıkıcı ve sürekli güncelleme ve inceleme gerektiriyor.

Ama bu hoş olmayan görev David ile daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyorsa... neyse. Gerçek aşk bazı fedakarlıklar gerektirir. Rapunzel profesyonel kuaförlerden vazgeçti. Sindirella, sevimli olsalar da farelerle yaşamak zorunda kaldı. Pamuk Prenses zehirli bir elma yemek zorunda kaldı.

En azından bazı işlev ve teknik özellikleri yazabilirim. David ve ben bir araya geldiğimizde, bu görevi stajyerlerden birine nezaketle devredebilirim. Çok sayıda stajyerimiz var ve hepsi de memnun etmek için can atıyor.

"Neden bir kızı kontrol ediyorsun?"

Anında boğuluyorum. Ve bu hiç hoş değil, çünkü ağzım yemekle dolu.

Luke'u öldüreceğim. Ama önce önemli olan şeyleri halletmeliyim. Öldüğümde onu öldüremezsin.

Son lokmamı öksürmeden önce ağzımı peçeteyle kapatıyorum. Burnum yanıyor ve çıkardığım ses kabız bir kurbağanın vıraklaması gibi. Hiç de onurlu bir durum değil. Ama onur, hayatımdan daha değerli değil.

Solumun yolumu temizlerim ve intikam için mükemmel bir fırsatı kaçırdığım için anında pişman olurum. Yemeği Luke'un üzerine kusmalıyım. En azından bunu hak ediyor.

Telefonumu kapatıp biraz kahve içiyorum, hala biraz öksürüyorum. Sonra onun elinin sırtımda olduğunu ve beni nazıkçe okşadığını fark ediyorum. Dokunuşu garip bir şekilde rahatlatıcı ve... sıcak.

Hayır, olamaz. Neyim var benim? Uzun zaman önce Havva'nın önüne çıkan yılan da muhtemelen sıcak ve rahatlatıcıydı.

İğrençlik hissinin beni sarsmasını bekledim, ama... Hayır. Hiçbir şey olmadı. Bunun yerine, içimdeki küçücük bir parça, onun bu masum görünen dokunuşuna devam etmesini istiyordu.

Belki bir terapistle görünmeliyim.

Kendime kızarak, Luke'un elini sırtımdan çekiyorum. "Birinin omzunun üzerinden bakmak kabalıktır."

"Öyle demek istemedim, ama..." Kaşlarını kaldırarak sandviçini açar. "Demek gerçekten öğle yemeği yiyorsun. Sonuçta insansın."

Tanıklar olmasaydı, plastik kaşığımı onu bıçaklardım. Ne yazık ki, hapishanede masalsı bir hayat yaşayamazsın. "Doğum günün ne zaman?"

"Yirmi beş Mart. Neden?" Yaklaşıp şeytani bir gülümsemeyle bana bakar. "Bana bir şey alacak mısın?"

"Evet. Utanç duygusu."

Gülüyor. "Zahmet etme. Ben o yetenek olmadan doğdum." Çenesini telefonuma doğru sallıyor. "O kız yeterince güzel, ama senin tipin olduğunu sanmıyorum."

"Öyle deme. Hızla diğer takıma geçiyorum." Sanki komikmişim gibi tekrar güldü, ama ben komik değildim. Sonra onun her şeye o kadar güvenen biri olduğu için güldüğünü anlıyorum. Gerçekten de otel odasında onunla yatma konusundaki saçma teklifini hala değerlendiriyor olduğumu mu düşünüyor? Para ödeyebileceğini söyledi, ama benim tek istediğim David'in kalbi ve bu Luke'un elinde değil.

"David ne olacak?" diye sorar sonunda, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Beni heteroseksüel tutan tek kişi o. Şimdilik."

Sırıtarak ekler. "Tim senden gerçekten hoşlanıyor."

Aniden kafam karışır ve başımı eğiyorum. Tim'in bizim konuşmamızla ne ilgisi var? "Tabii ki seviyor. Ben harikayım." Takımdaki en iyi oyuncu olmayabilirim, ama en azından en iyilerden biri olmak için çabalıyorum. Şimdiye kadar işe yarıyor. Son cipsimi ağzıma atıp kahvem son yudumuyla yutuyorum. Ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Luke bir bakışıyla beni durduruyor.

"Bu akşam benimle akşam yemeği ye."

"Olmaz." Ona sönük bir gülümseme atıyorum. "Antrenmanım var. *Zorunlu*," diye ekliyorum, ona yapabileceği bir şey olmadığını belirtmek için. Kariyer erkeklerden önce gelir. Buna David de dahil.

"O zaman yarın."

"Olmaz. İş var."

"Cuma gecesi de mi çalışıyorsun?"

"Evet. Çalışmayı seviyorum." Bu kısım doğru. Sevmeseydim yaptığım işi yapmazdım. "İş hayatımla eşittir, dolayısıyla mükemmel bir iş-hayat dengem var." Ve bununla, Luke bana başka günler önermeden kafeteryadan çıkıyorum.

Sekizinci Bölüm

Saat tam beşinde ofisten çıkıyorum. Neyse ki Luke ipucunu anladı ve beni rahatsız etmeyi bıraktı. Ya da belki de sadece dikkatini başka yere verdi. ThAssIMWa ile bunu anlamak zor.

Muhtemelen silahlarıma daha kesin bir reddetme eklememin zamanı geldi. Bazı erkekler çok *kalın* kafalıdır. Sekizinci sınıftaki Owen tek örnek değil. Kardeşlerim Nathan, Rob ve Stan bile b-a-h-t-s-ız olabilirler. Üçünün de üç farklı Ivy League kurumundan sınıf birincisi olarak mezun olabilmeleri beni hayrete düşürüyor.

Eve giderken, herkes için akşam yemeği almak için en sevdiğim Tayland yemeği satan yere uğruyorum. Sıra bende. Ayrıca yan taraftaki içki dükkanına gidip votka ve indirimde olan bazı şeyler alıyorum, çünkü bugün öyle bir gün oldu ve muhtemelen içki oyunu oynayacağız.

Eve vardığımda, Michelle ve Jan ikisi de oturma odasında televizyonu hazırlamışlar. Yemeği ve içkileri masaya koyuyorum.

"O kadar mı?" Jan, tüm şişelere bakarak sorar.

"Merak etme. Çoğu benim için. Ama sen de istediğin kadar alabilirsin." Uzanırım. "Ya da içki oyunu oynayabiliriz."

"Hayır, yarın ayık olmak istiyorum," diyor Michelle. "Sabah üç toplantım var." İçini çekiyor.

"Ve saat 11:30'da Joe Choi ile bir görüşmem var." Jan titrer. "O biraz korkutucu."

"Yok canım, o çok uysaldır," diyorum. Zavallı Batı Kıyısı lideri, korkutucu ve seçici olduğu için haksız bir ün kazandı çünkü... Şey. O biraz seçici, ama ben onu tamamen anlıyorum. Ben de en iyiden azını kabul etmezdim. "Yani, iyi bir gece uykusu ve berrak bir zihin olmadan onunla konuşmak çok zor, ama bu onu korkutucu yapmaz."

Pad Thai, yeşil köri ve limonlu sarımsaklı balığı paylaştık. Kendime yarım bardak portakal suyu doldurdum ve geri kalanını votka ile doldurdum.

Sonunda Michelle uzaktan kumandaya basar ve tanıdık açılış müziği başlar. Program Çince olduğu için tek kelime anlamıyorum.

Neyse ki İngilizce altyazılar var.

Bu, Sweet Darlings'in yeni çeşitlilik girişiminin bir parçası olarak denediği bir şeydi, yani önceki sıkıcı ve etkisiz kültürel duyarlılık eğitimimizle ilgili çok sayıda şikayet aldıktan sonra. Bu eğitim başka bir firmaya yaptırılmıştı ve oturumlar çoğunlukla birbirimizi daha iyi anlamak ve takdir etmekten ziyade, nasıl saldırgan davranılmayacağına odaklanıyordu.

Şimdi, ya çevrimiçi ders videolarını izleyerek standart derslere katılmayı seçebiliriz ya da başka bir ülkede yazılmış ve üretilmiş sekiz saatlik bir TV dizisini izleyebiliriz. Ancak, kültür sizin için yeni olmalı. Örneğin, Kore asıllı Amerikalıysanız, Kore dizisi izleyemezsiniz. Jan ve ben geleneksel yöntemi çok sıkıcı bulduğumuz için (Michelle elbette yorum yapmadı; o insan kaynakları departmanında çalışıyor... ama ben onun, kendi departmanından çıkan bu sıkıcı eğitim materyallerinden gizlice utandığını düşünüyorum) TV dizisini izlemeye karar verdik. Jan yazı tura atışını kazandığı için, onun seçtiği Çin dizisini izliyoruz.

İlk başta, elli sekiz bölümün hepsini izlemeyecektik. Sadece sekiz saatini izleyip eğitim şartını yerine getirecektik, ama o kadar bağımlılık yapıcıydı ki devam etmeye karar verdik.

Kahraman, sevgilisini üç yüz yıl boyunca beklemiştir – bu bir fantezi ve görünüşe göre herkes savaşta öldürülmedikçe sonsuza kadar yaşıyor – ve izlediğimiz yeni bölümde nihayet onunla yeniden bir araya geliyor. Bu, çok güzel çekilmiş, dokunaklı bir sahne. Kahramanın sevgisi ve sevinci hissedilir derecede. Eh, üç yüz yıl beklemiş. Ben David'i sadece dört yıl bekledim.

Jan hıçkırmaya başlar, ben de kutudan bir mendil alıp ona uzatırım.

Ama benim düşüncelerim dizideki çiftle ilgili değil. O lanet olası kırmızı giysili kadını düşünmeye devam ediyorum. David de kırmızıyı sever mi? Mümkün. Kırmızı siyahla çok yakışır...

Telefonumu çıkarıp sosyal medya akışlarını kontrol ediyorum. Ne oluyor lan? Onların başka bir fotoğrafı daha var ve bu sefer kadın mor giyinmiş. İnce, bakımlı elini David'in omzuna koymuş.

Omzuna!

Bu, Tamiflu'nun yan etkisi gibi gelmiyor.

Bu kadın *da* kim? David'i dört yıldan fazla bekledim!
O ne kadar bekledi? Hiç, eminim.

Şimdi düşününce, sonsuza kadar yaşayamayacağıma göre, benim dört yılım, dizi kahramanının üç yüz yılına eşdeğerden de fazla.

"Bu çok romantik," diyor Jan yumuşak bir iç çekişle.

"Öyle." İçkimi uzun bir yudumla içiyorum, ama votka yetmiyor. Çok sinirli olduğum için ekliyorum: "Ama bu sahte."

Dizi üç yüz yılı bile göstermedi. Sadece "Üç Yüz Yıl Sonra" yazan küçük bir alt yazı geçirdiler, yani gerçekte benim neredeyse yarım on yılım daha anlamlı. Ve dizideki çiftin, Luke gibi sinir bozucu ama yakışıklı bir baş belası yok ki, yeniden bir araya gelmelerini mahvetsin.

Bu *çok* adaletsiz. İçkimi bitirip bir tane daha yapıyorum.

"Tabii ki," diyor Michelle, her zamanki gibi pratik en iyi arkadaşım. "Bu bir dizi."

"Sahte ya da değil, ben daha çok içimi ısıtan bir şey izlemeyi tercih ederim," diyor Jan.

"Manipülatif demek istiyorsun,"
diyorum. "Manipülatif mi?" diye
soruyor Michelle.

"Ne yaptıklarını *biliyorsun*. Seni nasıl hissettirmeye çalıştıkları çok açık..." Duruyorum, doğru kelimeyi arıyorum ama bulamıyorum. Bu yüzden İngilizce okumadım. İkinci içkimin yarısını bitirip boğazımı temizliyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında, hayır." Jan yanaklarını siler, sonra bana doğrudan bakar. "Aşkın manipülatif olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, *aşk* değil." Hayali bir sineği kovarım, bu sorgulama birdenbire beni rahatsız eder. Genelde soruları soran benim, tersi değil. Ve kafam uğulduyor. Belki de bu kadar hızlı içmemeliyim. Genelde içkiyi kaldırabilirim, eğer kendimi kontrol edersem ve önce biraz yemek yersem. Ama akşam yemeğime neredeyse hiç dokunmadığımı fark ederim.

Kahretsin.

Sarhoş olduğumda aptalca şeyler söylerim. "Her şey, sonsuza kadar değişmeyen bir aşkın mümkün olduğunu göstermek için tasarlanmıştı." Jan'a dönüp, onu ikna etmek için etkili bir yol bulmaya çalışıyorum ama nafile.

Sonra birden aklıma parlak bir fikir gelir. "Matt harika bir adam, ama senin için üç yüz yıl beklemeyeceğini biliyorsun."

Jan kaşlarını çatır. "Bu hiç mantıklı değil. O kadar uzun yaşamak mümkün değil."

Ben de bunu eliyle savuştururum. "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Pek sayılmaz. Ne demek istiyorsun?" Ciddi bir ifade takınır. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Vazgeçiyorum. Ayık arkadaşlarla mantık tartışması yapamazsın. Asla anlamazlar. "Tamam. Gerçek aşk başarısız olur."

Michelle gözlerini kırıştırır, sonra programı durdurur. "Tamam. Ne oldu?" "Hiçbir şey."

Jan bana şüpheli bir bakış attı. Jan, yakın zamanda bekaretini kaybeden ve artık romantizme gözlerini açan ve benden daha iyi bildiğini düşünen arkadaşım. "Hadi ama."

"Sadece sinir bozucu. Ne istediğini biliyorum, onu bekledim... ama sahip olamıyorum."

"Aman Tanrım, televizyondaki çifti kıskanıyor musun?" Michelle sorarken, Jan da "Bu David ile mi ilgili?" diyor.

Kahretsin. Bu tuzağa düşmeyeceğim çünkü bu çok saçma. Evet, ben saçma biriyim ama hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğim. İtiraf etmek... kabul etmek gibidir. Yenilgi gibidir. İtiraf etmezsem, ısrarcı olduğum anlamına gelir. Ve ısrarcı olmak, yetişkin olmak ve hayatta kazanmak için gereken şeydir. "Aklımdan bile geçirme."

Jan şimdi pes edecek türden biri değil. Öyle görünmüyor, ama artritli bir katır kadar inatçı olabilir. "Çok komik. David'le tüm o hazırlıklara rağmen bir araya gelemediğin için televizyondaki bir çiftin yeniden bir araya gelmesini kıskanıyorsun." Sonra ekliyor: "Oh, ve daha ileri gitmeden önce, çok açık konuşmayalım diye anlaşalım. Kendi akıl sağlığım için."

"Böyle devam edersen, sana tüm ayrıntılarıyla porno izletirim."

"Hadi ama."

"ThAssIMWa ile yine karşılaştım," diyorum, çünkü David ile alay edilmeye ya da ilerleme kaydedemediğimden bahsetmeye pek niyetim yok. "Masama geldi."

"Gerçekten mi?" diye soruyor Michelle.

Jan merakla bana bakar. "Bunu nasıl kaçırdım?"

"Belki de toplantıda olduğun içindir?" Uygulama geliştirme ekiplerinin birçok alt ekibi vardır ve Jan bu günlerde, benim bile haberdar olmadığım süper gizli bir özelliğin özelliklerini belirlemek için sürekli toplantılarda.

"Adını biliyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki biliyorum," diyorum. "Luke, *Star Wars*'taki adam gibi... ama o aslında Luke Vader."

Michelle bana bir bakış attı. "Luke Vader," dedi düz bir sesle.

İç çekiyorum. Neden ayık arkadaşlarımla konuşuyorum ki? Çok yavaşlar. "O kötü ve sinsî biri."

"Yani sadece seni görmek için mi geldi?" diye sorar Jan. "Hayır. Alexandra'yı görmeye geldiğini söyledi."

"İlginç," diyor Jan. "Onun arkadaş çevresinde Luke adında birini tanımıyorum..."

Kaşlarımı çattım. Alexandra, Jan'ı anne babasını kaybettikten sonra büyötmüşü. Luke aile dostu olsaydı, Jan en azından onun adını duymuş olurdu. "Tam adı Luke Madison. Bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Ah, Madisonlar." Jan başını sallar. "Belki de Alexandra'yı ailesinden tanıyor." "

"Onlar kim?" Michelle yaklaşarak sorar.

"Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece Alexandra'nın partilerine sık sık davet edildiklerini biliyorum. Ama oğullarını, Luke'u hiç görmedim." Jan bana dönüyor. "Ama *seni* utandıracak ne yapmış olabilir ki? Yani, sen utanabilecek biri misin ki?"

"Ne?" diyorum. "Ben duyarlılığın ta *kendisiyim*. Beni bıçaklasan, kanım kırmızı akmaz mı? Yara izi kalmaz mı?"

Sadece bana bakıyorlar. Peki... Tamam. Derin bir nefes alıp onlara anal plug olayını anlatıyorum. İçimi dökmem lazım ve bunu mezara götüreceğini bildiğin en iyi arkadaşlarından daha iyi kim olabilir ki?

Jan, ben bitirdiğimde biraz şok olmuş görünüyor. "Onu *kıçına* mı soktun?"

"Genel olarak öyle. Bu durumda, Luke kıçını o şeyin üzerine oturttu."

"Vay canına," diyor Michelle. "Bu, sanki... delilik."

"Aşırı." Votkadan bir yudum daha alıyorum. "Sınırı tamamen aştı."

"Geri aldı mı?" diye soruyor Jan.

"Neyi geri aldı?"

"Şeyi, ah, anal tıkacı."

"Hayır. Sadece kalkıp gitti. Sonra ben David'in ne yaptığını araştırırken kafeteryada beni öldürmeye çalıştı."

"Nasıl? Sana bir dildo mu fırlattı?" diyor Michelle.

"Hayır, hayır, hayır." Kafamı sallıyorum. Michelle ve Jan sanki bilerek yavaş davranıyorlar. *Onların* sorunlarına hiç bu kadar yardımcı olamadığımı sanmıyorum. "Sorun o değil."

"O zaman ne?"

"Sinirlerimi bozuyor. Çelik yünü gibi, aşındırıcı ve sinir bozucu. En kötüsü de, pes etmiyor."

Michelle nefesini tutar. "Onu tekmeledin mi?"

"Hayır, ama sinir bozucu çelik yünü sana sürtündüğünde, onu lavabonun altına koyarsın, değil mi? Paslı boruların olduğu yere?"

Michelle'in güzel şekilli kaşları birbirine yaklaşır. "Uh... Sanırım..."

"Öyle yaparsın ve sürekli geri gelip seni çizdiğinde iki kat daha sinir bozucu olur."

"Seni rahatsız etmek için ne dedi?" diye sorar Jan. "Sadece kafeteryaya gelmekle olmaz."

"Asıl soru muhtemelen David'in ne yaptığıdır," diyor Michelle, sahte bir bilgelikle başını sallayarak. "Değil mi?"

Çünkü televizyondaki bir çifti kışkırttığımı iddia etmekten daha az saçma olduğu için, "Kendisiyle tanımadığım bir kadının fotoğraflarını paylaşmış. Kadın siyah giyinmemiş bile!" diyorum. Son cümle daha çok sızlanma gibi ve kendi yanaklarımı tokatlamak istiyorum çünkü sızlanmayı gerçekten sevmiyorum, *sarhoşken* sızlanmayı ise daha da sevmiyorum.

Michelle omuz silkiyor. "Dediğim gibi, bir teselli kızı. Endişelenecek bir şey yok."

"Ya değilse? Hiç ihtiyaç duymadım ve David TWIMWa'dan ayrılmadan sadece üç gün önce Gerald'ı terk ettim."

"Gerald'ı hiç umursamadın ki."

"Bu doğru değil!" diyorum. "yleydi... ta ki o beni aldatana kadar."

Michelle gözlerini devirir. "Onunla ne kadar süre birlikteydin? Bir ay mı? David onunla neredeyse beş yıl birlikteydi. nemli bir ilişkiyi bir haftada atlatamazsın."

Jan başını sallar.

"Neden *başını* sallıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Sen hiç kimseden ayrılmadın ki."

"Ama Matt'in beni kullandığını düşündüğümde o şeyi yaşadım ve vay canına, çok acı vericiydi. Ve o kadar uzun süre birlikte olmamıştık. Yıllar sonra... Hayal bile edemiyorum." Jan titrer.

Ben kaşlarımı çattım. Neredeyse bir hafta boyunca perişan haldeydi. Kendimi kötü hissettim, bu yüzden durumu düzeltmek için elimden geleni yaptım. "Tamam... ama David işe gitmiyor." Jan günlerce yataktan çıkmadı.

"Erkekler kadınlardan daha az duyarlıdır," diyor Michelle. "Matt de o zaman işe gelmişti... berbat görünse de."

"Evet, ama David tam olarak cehennemden geri dönmüş gibi görünmüyor," diyorum. Aslında, o kızla çekilmiş fotoğraflarında iğrenç derecede sağlıklı ve çekici görünüyor. Ama belki de Matt'ten daha iyi bir şekilde rebound-itis'i gizleme konusunda uzmandır. Sonuçta pazarlama alanında *alışıyor* ve pazarlama tamamen ambalajla ilgilidir. Ama Matt gibi bir avukat daha iyi yalan söylemeyi bilmeli değil mi? "Ne zaman hazır olduğunu nasıl anlarım?" diye soruyorum. "Bir formül falan var mı? Yılda bir hafta mı? Bu yeterli mi?"

Jan kaşlarını çatıyor. "Daha fazla zamana ihtiyacı olmaz mı? Bilirsin, ilişki ne kadar uzun sürerse, karşı tarafa o kadar çok bağlanırın."

"Yani... logaritmik mi?" Bazı detayları araştırmam gerekecek olsa da, hala matematik hesaplamalarını yapabiliyorum. Uzun zaman oldu.

"Zaman tek dikkate alınacak şey değil," diye ekliyor Michelle. "Onu ne kadar yoğun sevdiği de önemli. Oh, ve özel anılar, mesela onun ilk aşkı olup olmadığı gibi, anlarsın ya?"

kafam ağrıyor. I reach for more vodka. "Tamam, peki.

Çok değişkenli cebir."

"Çok değişkenli türevler daha uygun olmaz mı?" Jan, son makarnasını bitirirken önerdi.

Alnımdaki zonklayan noktaya parmağımı koydum. "Peki değişkenler nelerdir?"

Michelle bana sempatik bir bakış attı. "Kızım, bunu bilseydik, bir servetin üzerinde oturuyor olurduk."

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah, her zamanki saatimde kalkarım, koşu tişörtümü ve taytımı giyerim ve saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaparım. On beş dakikalık iyi bir esneme ve ısınmanın ardından koşmaya başlarım. Şubat ayında sabahın erken saatleri hala karanlıktır, hava soğuktur. Hızımı artırdıkça nefesim buğulanır. Bir dakika kadar sonra kaslarım ritmi yakalar, kanım pompalanmaya başlar.

Yalnız kalıp düşünebildiğim bu saati çok seviyorum. Bana başka hiçbir şeyin veremediği bir tür berraklık sağlıyor.

Akıllı bir insan gibi uyumak yerine, geç saatlere kadar David'in sosyal medya profillerini takip ettim. O lanet olası kırmızı... mor... her neyse, o kadının çok fazla fotoğrafı vardı. En son fotoğraflarında magenta rengi giyiyordu.

Sürtük.

Ve yanılmıyorsam, SFO'daki kalkış kapısında çekilmiş bir fotoğrafları var. Bu, Rebound Tamiflu'nun onunla birlikte Virginia'ya geleceği anlamına mı geliyor?

Onu takip etmek ciddi bir mesele. Bu kesinlikle kabul edilebilir bir rebound sınırını aşıyor.

Ama küçük bir umut ışığı var. Tim, David için fonksiyon ve teknik özellikler üzerinde çalışmamı istiyor ve David, öğle yemeğinden sonra bir toplantı yapmak istiyor, böylece hemen başlayabiliriz. Tim'in son teslim tarihi kesin: iki hafta, daha fazla değil.

Fazla zaman yok, ama bu süre içinde David'in beni bir iş arkadaşı veya Jan'ın ev arkadaşı/en iyi arkadaşı olarak değil, bir kadın olarak fark etmesini sağlayabilirim.

Dört yıldan fazla bekledim. Mutlu bir an ile mutlu bir son arasındaki farkı belirleyecekse, birkaç hafta daha beklemek hiç de önemli değil. Bir son istiyorum, David'in bana sadece hayatımın aşkı değil, aynı zamanda sonsuza kadar birlikte olabileceğim değerli bir eş olduğunu kanıtlayacağı, *hayranlık uyandıran* bir büyük final istiyorum.

Ve filmlerden farklı olarak, bizim büyük finalimiz sonsuza kadar sürecek...

Ama gerçekten *iki haftayı tamamen* teknik özellikler üzerinde geçirmek istiyor muyum? Tim bana bu kadar zaman verdi diye, bu sıkıcı işi o kadar uzun sürmesini beklediği anlamına gelmez.

Uygulamamızı içten dışa biliyorum ve David'in istediği şey o kadar da karmaşık değil. Spesifikasyonlar biter bitmez çalışmaya hazır küçük bir ekibimiz var ve yeni sandbox pazartesi günü kullanıma açılacak, böylece yeni yükseltmelerin nasıl çalıştığını görebileceğiz. Özellik talep formuna göre, spesifikasyonları bir hafta içinde hazırlayabileceğime eminim.

Ama o zaman David ile sadece bir hafta geçirebileceğim...

Kariyer mi, David mi? Tim'i etkilemek mi, David'le daha fazla zaman geçirmek mi...?

Neden seçimler bu kadar zor olmak zorunda?

Beş dakika kadar düşündükten sonra, Tim'i etkilemeye karar verdim. Sonuçta, hayatımı düzene sokmak her zaman benim mottom olmuştur. Bana iki hafta süre verse de, David kapsamı saçma sapan bir şeye genişletmedikçe, Tim neden bu kadar uzun süreye ihtiyacım olduğunu anlamayacaktır. Öyle bir durumda, onun çılgınlığına hemen son vereceğim. Ayrıca, David'in beni fark etmesi için bir hafta yeterlidir... tabii sağlam bir planım olduğu sürece.

"Hey."

Lütfen Tanrım, hayır. Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Sağıma hızlıca bir bakış attım ve neredeyse sendeledim. Luke, siyah Nike koşu kıyafetiyle iğrenç derecede formda ve uyanık görünüyordu. Bir gecede uzayan sakal, güçlü çenesini kaplıyordu ve bu, dudaklarını bir şekilde daha ilgi çekici gösteriyordu. Sanki...

Dur. O konuya girme bile.

Uçuş sırasında aklıma gelen tuhaf düşünceler yeter de artar bile. Üstelik şu anda sarhoş bile değilim. Aklımın o yönde dolaşmasını haklı çıkarmak için hiçbir neden yok.

"Burada ne yapıyorsun?" Düşmanca bir tavırla sormak istemiştim, ama sesim biraz nefes nefese çıktı. Bunun sebebi egzersizdi. Vücudunuz endorfin salgılamakla düşmanca davranmak zor oluyor.

"Eh, bilirsin. Bu civardaydım," diyor Luke, kolayca ayak uydurarak.

"Sen bu mahallede yaşıyorsun." Herkesle dostane ilişkilerim olmasa da, neredeyse her evi ve her evi tanıyorum, çünkü ben öyle harika biriyim.

Tamam, peki—Bir gece sıkıldığımda HOA veritabanına girdim ve ThaMaNDo—Komşumuz—taşındıktan ve oturma odasında çıplak olarak dans etmeye başladıktan sonra mahallemizde tuhaf tipler olup olmadığını merak ettim. Tüylü çıplak bir adamdan daha kötü biri olmadığından emin olmak istedim. Yani, benim de standartlarım var.

"Artık var." Luke sırtıyor. "Kendime bir Airbnb buldum."

"Eminim bu yasa dışıdır." HOA yönetmeliklerinin kısa süreli kiralamaları yasakladığından eminim. Yasaklamıyorsa da, yasaklamalı. Şu andan itibaren.

"Hey, iyi para ödedim."

Lanet olsun, gereksiz çevrimiçi ticaret. Buradaki işim biter bitmez HOA ile görüşeceğim. "Harika." Saatime bakıyorum. Elli iki dakika kaldı. "Gitmem gerek."

"Bu komik mi olmalıydı? Sen koşuyorsun. Ben de seninle koşarım."

"Bir başka" — saatime tekrar bakarım — "elli bir dakika daha mı?"

"Tabii, istersen."

"Senin için hızımı düşürmeyeceğim." Bunu hiç kimse için yapmadım.

Bana bir bakış attı. "Yetişmeye çalışacağım."

Gülümsüyorum. Bakalım bu ne kadar sürecek. Nike kıyafetleri ona yakışıyor, ama kıyafetler sporcuyu sporcu yapmaz. Liseden beri her sabah koşuyorum. Beni durdurabilecek tek şey, hayatımı tehdit edecek kadar korkunç hava koşullarıdır ve bir saat boyunca sorunsuz koşabilirim. Çoğu insan birkaç dakika dayanabilir... ta ki ciğerleri yanmaya başlayana kadar. Dün yüksek yoğunlukta koştuğum için bugün hafif bir gün geçiriyorum. Ama gerekirse yine yüksek yoğunlukta koşabilirim.

Yaklaşık on dakika sonra, benim rahat tempomun Luke için de gayet uygun olduğunu fark ediyorum. Nefes nefese bile değil. Tek yorgunluk belirtisi

biraz terlemesi, benim gibi. Dönüp yüzümü buruşturuyorum.

"Gördüm," diyor Luke.

Bal damlayan kadar tatlı bir gülümseme takındım. "Neyi gördüm?"

"O yüzünü buruşturmanı." Sanki gerçekten endişeleniyormuş gibi gözleri üzerimde dolaşıyor.

Ama bu çok saçma. Kötülük, iyiliğe endişeyle bakmaz.

"Yorgunsan, daha yavaş gidebiliriz," diyor sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi.

"Ha!"

Daha yavaş gidelim tabii. Ben ise hızımı artırırım. Otuz... şey... saatime bakarım... otuz dokuz dakikalık koşu bitmeden onun pes etmesini sağlayacağım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Luke yaklaşık beş dakika sonra aniden sorar. Sesinde nefes nefese olduğu hissi yok. Bu beni gerçekten sinirlendiriyor, çünkü sesinde çökmek üzereymiş gibi bir his olmalı, sonra bana yavaşlamam için yalvarmalı ki ben de yüzüne gülüp onu soğuk tozun içinde bırakabileyim.

Gözlerimi önüme dikip yola devam ediyorum, en kesin "hayır"ımı hazırlıyorum. Bana çıkma teklif etmek üzere olduğu çok açık. Yoksa neden benimle aynı hızda koşsun ki? Ki bu da bir bakıma etkileyici, çünkü on dakika önce ölmüş olması gerekirdi.

"Neden David?" diyor.

Ne? Keskin reddetmemi yutuyorum ve kendimi toparlıyorum. "Bu bir tuzak soru mu?"

"Hayır. Gerçekten merak ediyorum."

İç çekip hızımı biraz daha artırıyorum. Cevap vermeye bile değmez.

Hoşnutsuzluğuma rağmen, Luke yine benim hızıma ayak uydurur.

"Hadi ama, kuzgun kız. Antisosyal olma."

Şimdiye kadar suçlandığım onca şey arasında antisosyal olmak yok. Acı çektiğine dair hiçbir işaret göstermediği için, "Gak gak" diyorum.

O gülüyor. "O da ne?"

"Bir kuzgunun cevabı. Şimdi neden eve koşup bunu anlamaya çalışmıyorsun?"

"Gerek yok. Bence senin *karg kargası*, David'i kontrol etmesi ve başa çıkması kolay, iradesiz bir aptal olarak gördüğünü ifade ediyor."

"Bence yeni bir Kuzgun-İngilizce sözlüğe ihtiyacın var."

Telefonunu çıkarır ve bir şey kontrol ediyormuş gibi yapar. "Üzgünüm. Amazon'da bulamıyorum."

"Neden *eve gidip* başka çevrimiçi kitapçılarda aramıyorsun?"

"Yapardım ama... Henüz koşumu bitirmedim."

Bunu *kendine aitmiş* gibi mi iddia etti? "Affedersiniz, ama bu *benim* koşum! *Benim huzurlu zamanım!*" diyorum, kendimi tutamadan. "Sen... peşimden gelmeye karar vermiş, istenmeyen bir sivrisinek gibisin!" Bu yeterli olmalı. Muhtemelen ona sivrisinekten daha kötü bir şey demeliydim, ama Sweet Darlings'teki insanları tanıyor gibi görünüyor. Ve onun aksine, ben kariyerime ve itibarıma önem veriyorum, çünkü yakın zamanda "serbest çalışan bir göçebe" olmak gibi bir niyetim yok.

Bana tatlı bir gülümseme atıyor, ama ben bu gülümsemeye Voldemort'un sözleri kadar güveniyorum. "Kuzgun dili bilmeyen bana merhamet et. Bana beş yaşındaymışım gibi açıklayın... tercihen İngilizce."

Sanırım sivrisinek yorumunu kabul etmeyecek. Ben de onu görmezden gelmeliyim. Başka biri olsaydı, öyle yapardım. Hâlâ bana o tatlı gülümsemeyi gösteriyor, ama benim hızlı adımlarıma rağmen yetişmeye devam ediyor. Pes etmeye niyeti yok.

Azim. Değerli bir şey başarmak için azim gerekir. Ve ben azmi takdir ederim. Ama *onda* değil, çünkü azmini bana karşı kullanıyor. Yeni, somut kanıtlar sunulmadıkça, hayırdan evete ya da tersine geçmem. Luke bana ayak uyduruyor mu? Bu sadece onun formda olduğu anlamına gelir.

Ve yakın zamanda yavaşlayacağının hiçbir işareti yok, bu da bana onun çok iyi durumda olduğunu ve onu başımdan savamayacağımı gösteriyor.

Eminim bütün gece seninle başa çıkabilir.

Bu ani ve hoş olmayan düşünce neredeyse beni tökezletiyor.

Ugh, sus, zihin. Bileğimi burkabilirdim!

İhtiyacım olan şey, biraz yalnızlık ve sessizlik. Bu inatçı eşeğe çiğnemesi için bir şeyler vereceğim. "Sadık, dürüst, akıllı,

iyi yetiştirilmiş ve terbiyeli."

Bir anlık sessizlik olur. Cevabım muhtemelen onun için çok derin ve anlaması zordu, özellikle de kan akışı ikiye bölündüğünde - vücudunu hareket ettirmek için kaslara ve kafasındaki dişlileri çevirmek için beynine. Saçma bir şekilde memnuniyetle, biraz yavaşlarım. Çok hızlı koşmazsam zaferimi kutlamak daha kolay olur. Zaten bugün benim için kolay bir gün olmalı.

Sonra o gülmeye başlar ve ben sonunda koşmayı bırakırım. İstediğim huzur yok olmuştur ve ThAssIMWa'nın araya girmesiyle devam etmenin yararsız olduğunu biliyorum. Dururum ve ellerimi belime koyarak tüm vücudumu Luke'un yönüne çeviririm. O kadar çok gülüyor ki, bir eliyle karnını tutarak ikiye katlanıyor. Somurtuyorum. Söylediğim şey hiçbir şekilde şaka olarak yorumlanamaz.

"Ne bu kadar komik?" diye soruyorum, o gülmeye devam edince. Gözlerinden yaşları siliyor. "Senin cevabın," diye nefes nefese cevaplıyor. "Ben David dedim, köpek değil."

Sözlerini sindirip, sonra nefes nefese kalırım. "Ne!"

"Sadık mı? Sadık mı?" Kahkahası artar. "Neden 'emir üzerine yuvarlanır'ı da eklemiyorsun?"

Ben sertleşiyorum. Ne kadar saçma...! "Belki *senin* gibi biri bunu anlamaz, ama bu özellikler benim için önemli. Hepsine sahip bir erkek bulamazsam, bir köpek sahibi olmayı tercih *ederim*." Ve ben de ciddiylim. Hayat, değersiz erkeklere harcamak için çok kısa.

Luke beni inceler, neşesi yavaş yavaş kaybolur. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Neden bir köpekle bile boy ölçüşemeyen bir adamla birlikte olmak isteyeyim ki?"

"Belki de sadık, vefalı köpeklerin yapamadığı şeyleri yapıp fikrini değiştirebileceği için?"

"Ne gibi?"

Luke'un gözlerinde belirgin bir parıltı belirir ve bir adım öne çıkar.

Geri çekilmek yerine ayak bileğimi burkmayı tercih ettiğim için, olduğum yerde kalırım. Ayrıca, bu oyunun nasıl oynandığını biliyorum. Üç ağabeyim var. Erkekler her zaman gürültücü olurlar ve kişisel alanınızı ihlal ederler, sanki bu, karşılaştıkları kadını sindirmek için yeterliymiş gibi.

Eh, yirmi birinci yüzyıla hoş geldin, Mağara Adamları Kulübü'nün kurucu üyesi. *Bu* kız kıpırdamıyor.

Ağzının köşesi hafifçe kıvrılır, sonra soğuk bir parmağıyla çenemi kaldırır ve başını eğirir. Ne olduğunu ya da ne yapacağımı anlayamadan, dudakları benimkilere yapışır. Parmağının soğukluğunun aksine, ağzı sıcaktır... ve uçtaki hayalimdeki kadar yumuşaktır. Ama hepsi bu kadar değil.

Dudakları da sıkı ve kontrollü, ağzı üst dudağımı çekiyor. Her çekiş, sırtımda heyecan kıvılcımları uyandırıyor ve o emdiğinde, kaslarımın tek tek lifleri sıcak bal gibi eridiğini hissediyorum. Aşağı dudağıma da aynı özeni gösteriyor ve ben dengemi sağlamak için parmaklarımı onun sert pazılarına geçiriyorum.

Ciğerlerimdeki hava titriyor ve onun kokusunu içime çekiyorum — temiz, eforun ter kokusu ile karışık. Haksızlık olacak kadar seksi. Her zaman, bütün gün kışlarının üstüne oturmaktan başka bir şey için vücutlarını kullanan erkekleri severim. Luke'un verdiği hislerden, koştuktan çok daha fazlasını yaptığı belli. Dilini ağzımın kenarından gezdiriyor. Ve farkına varmadan, yumuşak bir iç çekiş bırakıyorum.

Dili içeri giriyor. Tadı ilgi çekici — tamamen erkeksi ve kötücül vaatlerle dolu. Karnım ısınır ve cildimin her santimetresinde elektriksel bir parlama hissedirim. Öpücüğü derinleştirir ve ben de onun tatlılığına kapılıp, dilimi onun diline kaydırarak bundan çok fazla zevk alırım. Bu *tam* da mükemmel bir öpücüğün olması gerektiğini hayal ettiğim gibidir.

Boğazımın derinliklerinden inlerim. Ses beni şaşırtır. Daha önce hiç böyle bir inilti çıkarmamıştım - biraz talep, ihtiyaç ve zevk karışımı. Luke çenemin altındaki fermuarı çekerek geri çekilir. Boynum açığa çıktığı anda, soğuk hava nemli cildime çarparak düşüncelerimi bulanıklaştıran şehveti ortadan kaldırır. Geri adım atmaya başlarım, ama o at kuyruğunu yakalar ve boynumdaki nabız atan damarın üzerindeki hassas cildi ısıtır.

Dişlerinin keskin hissi beni şaşırttı. Ama bu beni zevkli sersemlikten çıkarmak yerine, tekrar içine çekti. Dili o bölgeyi yatıştırdı, sıcak, düzensiz nefesi cildimi okşadı.

"Terliyim," diye mırıldanıyorum, yarı yürekli bir itirazla. Yarı yürekli bile değil. Daha çok onda bir yürekli. Aslında, bunu neden belirtiyorum, ben de emin değilim.

"Biraz temiz ter seksi," diye fısıldadı. "Yatakta benim adımı haykırırken, her yerinin terli ve tuzlu olmasını istiyorum."

Tanrım. Kalbim maraton koşmuşum gibi çarpıyor. Taze ter damlaları üzerime düşüyor ve daha fazlasını istemek için başımı eğiyorum.

Bir köpeğin havlaması büyüğü bozar. Gözlerimi kırpıyorum ve Bayan Nolan yavaş adımlarla yaklaşıyor. Her sabah koşumu bitirdiğim saatlerde golden retriever yavrusunu yürüyüşe çıkarır.

Geri çekilip boğazımı temizliyorum. Luke boynumdan elini çekiyor ama bir elini belimde tutuyor.

"Günaydın canım," diyor Bayan Nolan, kalın plastik çerçeveli gözlüklerinin arkasından parlak gözleriyle.

"Merhaba," diyorum, üstümü tekrar fermuarlıyorum. Hacklediğim bilgilere göre, o emekli bir İngilizce öğretmeni. Muhtemelen dedikodu yapmayı da seviyor; hobisi olarak "yerel ve mahalle haberleri"ni listelemiş.

Luke'a bakıyor. Luke ona nazikçe gülümsüyor ve "Merhaba, ben Luke. Buraya geçici olarak taşındım" diyor.

"Ne kadar güzel," diyor kadın kocaman bir gülümsemeyle. "Hoş geldin. Burası çok dostane bir yer."

"Evet, ben de bunu keşfediyorum." Luke bana göz kırpıyor.

Yüzüm çok sıcak hissediyorum. Saatime bakıyorum. "Biliyor musun? Koşumu bitirme zamanı geldi. Yapacak çok işim var." Bu kısım yalan değil. İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Ama aynı zamanda, bugünkü koşumu tamamlamam için on beş dakikam daha var. Ne yazık ki, buradan gitmem gerekiyor... hemen şimdi.

Luke veya Bayan Nolan bir şey söylemeden, elimden geldiğince hızlı bir şekilde eve doğru koşuyorum.

Onuncu Bölüm

Eve varmam uzun sürmüyor, ama yol boyunca kendimi azarlıyorum. Hasta olmadığım veya hava koşulları havaalanlarının kapanmasına neden olacak kadar kötü olmadığı sürece, sabah koşumu asla mahvetmem. Bugün hafif bir gün olduğu için bu kadar hızlı koşmamam gerekirdi. Ve koşumu erken bitirmemem gerekirdi. Of. Neyim var benim?

O lanet öpücük beni altüst etti. Bu olmamalıydı. Neden ona *izin verdim* ki? Ve çıkardığım o ses? *Hayır, hayır, hayır.*

Kafamı sallıyorum, ama ne kadar sallarsam sallayayım öpücüğü silip atamam. Onu mümkün olduğunca görmezden gelme planımı nasıl unutabildim? Şimdi, her şeyi mahvettiğim için tüm emeklerim boşa gitti. Onu öpmek *kesinlikle cesaretlendirici bir davranış*. Erkekler "benden uzak dur" sinyallerini anlamakta çok beceriksiz olabilirler, ama cesaretlendirici bir şey söz konusu olduğunda, küçük bir gülümseme gibi gülünç derecede önemsiz bir şey olsa bile, aşırı duyarlı davranırlar.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık, sinirimi daha da artırıyor. Terden dolayı. Bugün çok fazla koştum.

Tabii. Bu olağandışı nem sadece terden kaynaklanıyor. Sus, diyorum kendime.

Odama geri döndüğümde hala nefes nefeseydim. Ciğerlerim yanıyordu, yanlarım yanıyordu, hatta cildim bile yanıyordu... özellikle Luke'un ısırp yaladığı boynumdaki yer. Muhtemelen sakallarıyla orayı çizdiği içindir. Başka bir nedeni olamaz. Ve *o kadar da* iyi hissettirmedi, diye karar verdim. Biraz kaşındırıyordu... ve cildimi karıncalandırıp hafifçe ısıtıyordu. Ama sıcaklık her zaman iyi anlamına gelmez! Hayır! Sıcaklık *hastalıkları* işaret edebilir. Mesela... şey... ateş gibi.

Terli giysilerimi çıkarıp çamaşır sepetine attıktan sonra, ellerim tahriş olmuş halde, çok sıcak su ve sabunla kendimi ovuşturuyorum. İşimi bitirdikten sonra, çıplak bir şekilde aynaya doğru yürüyüp boynumdaki lekeyi kontrol ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir iz yok.

Omuzlarım çöküyor ve uzun bir nefes veriyorum. Sonra hemen dikleşıyorum. Boynumda bir iz olmamasına sevinmeliyim. Evet, aynen öyle. *Sevinmeliyim*. Nefes aldım çünkü... rahatlamıştım.

Doğru.

Kendimi bir bornoza sardıktan sonra — tabii ki siyah — iki fincan ekstra sert kahveyi bir dikişte içiyorum. Ama kafein bana istediğim zihin açıklığını vermiyor. Tek yaptığı şey, mevcut durum hakkında dürüst olmazsam hiçbir değışiklik yapamayacağımı fark etmemi sağlamak.

Bu da, ıslaklığımın terden kaynaklanmadığını itiraf etmem gerektiğı anlamına geliyor. Deneyimsiz ya da aptal değılim. Öpücük, Luke'un bana asla unutamayacağım bir seks yaşatacağını söyledi ve yatakta onun adını haykırmak istedim. Dudaklarımı sıkıyorum. Hâlâ istiyorum.

İşe gitmek için hazırlanmam gerekene kadar biraz zamanım olduğı için dizüstü bilgisayarımı alıp Luke'u aratıyorum. Tamam, Facebook hesabını hackliyorum, çünkü bir kız belirli bir eyleme geçmeden önce ödevini yapmalı.

Liseden beri, erkeklerle bir şey yapmadan önce onları incelemek benim prensibimdir. Referansı olmayan birini işe almazsınız, değıil mi? Öyleyse neden bir erkeğı iyice incelemeden onunla çıkayım? Jan ve Matt arasında işlerin ciddileşebileceğini fark ettiğimde Jan için bile bunu yaptım.

Luke ile aramızda işlerin mutlaka o yönde ilerleyeceği anlamına gelmez bu. Bunu bu yüzden yapmıyorum. Ama onu öptüğümde beri, daha doğrusu o beni öptüğünden beri, bilmem gerektiğini hissediyorum.

Ancak Facebook çok az bilgi veriyor. Bekar — ki bu iyi bir şey — ve ailesi Virginia, Arlington'da yaşıyor... ama hepsi bu kadar. Neredeyse hiç paylaşımı veya fotoğrafı yok. Ocak ayından bu yana üç güncelleme yapmış ve bunlardan biri "Mutlu Yıllar"dı. Hakkında o kadar az bilgi var ki, Facebook ona hiç reklam göstermiyor, yani sanki hiç var olmamış gibi.

Ve durum daha da kötüleşiyor. Twitter hesabı yok, Instagram hesabı yok... başka hiçbir şeyi yok. Eğer daha iyi bilmesem, onun gerçekten mağara adamı döneminden geldiğini ve teknolojiyi kullanmaktan rahatsız olduğunu düşünürdüm. *Ya da* CIA ajanı olduğunu ve amirinin ikna edici bir arka plan hikayesi oluşturmaya unuttuğunu düşünürdüm.

Tamam, kızım. Bu Free Radicals'daki bir senaryo değil. Aklının sürekli dolaştığı anlamsız yönleri unut ve odaklan.

Hükümetin veri tabanlarında onunla ilgili bir şeyler vardır, ama ben onları hackleyecek kadar deli değilim. Turuncu hiç bana göre bir renk değil.

Profilinde yararlı hiçbir şey olmadığı için, ailesini araştırıyorum. Ve tonlarca sonuç buluyorum.

Babası Beau Madison, birçok önemli yayını ve kamuoyunda tanınmışlığı olan bir İngiliz edebiyatı profesörüdür. Hâlâ çekici bir adam olan Beau, şakaklarında gümüş rengi saçlarla seçkin bir görünüme sahiptir. Luke ile aynı gri gözlere ve dar buruna sahiptir. Yüzündeki keskin hatlı kemiklerinin yüz çekiminde belirgin bir şekilde ortaya çıkmasından, altmışlı yaşlarının başında bir akademisyen için hâlâ çok iyi durumda olduğu açıktır.

Luke'un annesi Patrice, Beau'dan biraz daha genç, narin bir esmer ve zengin bir aileden geliyor. Onları bir tür entelektüel etkinlikte birlikte çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum. Patrice özellikle dikkat çekici bir kadın değil, fotoğrafta mavi gözleri biraz odaklanmamış ve donuk görünüyor, ancak ağzı güzel, gülümserken hala dolgun ve pürüzsüz. Luke, her iki ebeveyninden de en iyi özellikleri almış, ne şanslı. Bazı çocuklar en kötülerini alırlar.

Ancak maddi açıdan rahat olmaları dışında -posta kodu size çok şey anlatabilir- gerçekten aydınlatıcı bir şey yok. Oğullarıyla övündükleri sosyal medya hesapları yok.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum, ama çabucak kendimi toparlıyorum. Ben pes eden biri değilim. Tek yapmam gereken, ihtiyacım olanı elde edene kadar ısrarcı olmak.

Saçımı kuruttuktan sonra, kıyafetimi özenle seçiyorum. Uzun kollu siyah bir elbise, siyah dana derisinden yapılmış iki çift sevimli Mary Jane ayakkabı ve biraz süslü göz makyajı ile hazırım. Etek, ofis için uygun olacak kadar uzun, ama tonlu bacaklarımı gösterecek kadar da kısa.

Sabahın çoğunu toplantılarda geçiriyorum. Bu toplantılar genellikle verimli olmuyor, daha çok işin gerekliliği olarak kabul ediliyor. Tabii ki, her zaman bunların gereklilik olduğunu düşünmüyordum. İki yaz önce stajyerken, bu toplantılara davet edilmek kendimi önemli hissettiriyordu.

Saat 11'e 5 kala, dizüstü bilgisayarımı, taze bir fincan kahveyi, üç paket ekşi sakızlı solucan şekerini alıp 14. kata çıkıyorum.

Erin, David'in ofisinin dışında oturuyor, solgun yüzü gergin bir şekilde devasa harici monitöre bakıyor.

"Ne haber?" diyorum.

"Selam," diyor, sarı buklelerini düzelterek. Saçları o kadar ince ki, şekillendirmesi biraz zor. Hiç tamamen düzgün olduğunu görmedim. Biraz sohbet ediyoruz ve bu sırada o faresiyle tıklamalar yapıyor. Sonunda iç çekiyor.

"Bilgisayarın mı bozuldu?" diye soruyorum.

"Evet," der, dikkati dağılmış bir şekilde. "Senin yardım edebileceğin bir şey yok."

Gözlerimi kısıyorum. Bu kavga çıkaran sözler. Kollarım bu kadar dar olmasaydı, onları sıvayacaktım. "Ne oldu?" Çözemeyeceğim çok az bilgisayar sorunu vardır.

"Şey... Aslında benim dairemle ilgili. Ev sahibim binayı satıyor ve ay sonuna kadar taşınmamı istiyor."

"Vay canına. Bu yasal mı?" Belki Matt'in yardım edebileceğini bir sorayım. Ne yazık ki, ne Nathan ne de Stan Virginia'da lisanslı.

"Sanırım... Aylık kira ödüyorum. Bu kadar kısa sürede taşınmak zor. Bütçeme uygun pek fazla yer yok." Boğazını temizledi. "Neyse, eminim bunu duymak istemiyorsundur. David'i görmek ister misin?"

"Evet. Spesifikasyonları belirlemek için onunla bir toplantım var."

"Tamam." Haftanın gündemini içeren bir çıktıya göz gezdirip alt dudağını ısırır. "Davetiyeği dün gece gönderdim."

"Öyle yaptın," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, o devam etmediğinde. İşinde iyi görünüyor — aksi takdirde David onu asla tutmazdı — ama çok tereddütlü ve kararsız. Yapabilseydim, ona Nathan'ın özgüveninden biraz verirdim. Kardeşim kendini Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olarak görüyor.

Yanakları kızaran kadın ayağa kalkıyor. "David geldi. Toplantı için bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Daire aramaya devam et."

David'in ofisi, kendisi gibi düzenli. Düğmeli gömlek ve pantolon giymiş, ceket ve kravat yok. Beni görünce gülümsüyor

"Her zamanki gibi zamanında geldin."

Ben de gülümsüyorum. "Hafta sonun nasıldı?" "Harikaydı, teşekkürler."

Mutsuzluk belirtileri arıyorum. Bir adam "harika, teşekkürler" dedi diye her şeyin *gerçekten* harika olduğu anlamına gelmez. Şu anda duygusal olarak hasta olması gerekmiyor mu? Ölümcül olmayan bir zihinsel kanser gibi. Ve siyah dışında her renkte giyinen o kızla kendi kendini tedavi ediyor olması gerekmiyor mu? Yoksa o kız o kadar iyi miydi ki, David çoktan iyileşti?

Bir tür duygu uyandırmasını bekliyorum. Belki de benim yapamadığım şeyi onun yapmasına duyduğum kıskançlık ya da onun hayatına devam etmeye hazır olmasına duyduğum rahatlama. Ama zihnim bir göl yüzeyi olsaydı, bir cam levha gibi olurdu.

Hiçbir şey yok.

Belki de şu anki durumumu sindirmek için kahvemi bitirmem gerekiyor. Bu kadar kayıtsız olamam.

David devam ediyor: "Dinle, Tim senin özellikler üzerinde çalışacağını söylediğinde daha fazla mutlu olamazdım. Harika bir iş çıkaracağını biliyorum."

Ağzımın köşesi gülümsüyor. İnsanlar beni ne kadar överse övsün, bu hiç eskimez. Çünkü kariyerim benim için önemli ve rekabetin çok yoğun olduğu bu alanda asla dışlanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bir dakika. Az önce bir şey hissettim... Bu da damarlarımda yeterince kafein dolaştığı anlamına geliyor.

Yani... David ve diğer kızın ona etkisi hakkında gerçekten *hiçbir şey* hissetmedim mi?

İçimden kendimi silkeledim ve bir sandalye çektim. Belki de onun hiçbir anlamı olmadığını bildiğim için rahatsız olmadım. Michelle erkekler ve rebound kızları hakkında ne demişti?

Evet. Olmaz. Yani kızın hiçbir önemi yok.

David ve ben, benim dizüstü bilgisayarımı paylaşabilmek için birbirimize yakın oturduk. Sonra doldurmak için bir şablon açtığımda, daha da yaklaştım - tabii ki çok ince bir şekilde; bu konuda tamamen acemi değilim - ve aramızda bir şey olmasını bekledim...

Bir kıvılcım gibi.

Onun yanında hiç böyle hissetmedim. Ama bunun sebebi, bunu asla yaşamamaya özen göstermemdi. O bekâr değildi ve benim

bu tür konularda katı kurallarım var. Birkaç saat önce olanlara rağmen, Luke ve benim aramda bir şey yok. Öpüştük. Çok ateşliydi. Tamam, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli öpücüktü. Ama hepsi bu, daha fazlası değil. Eminim David bunu kolayca aşabilir.

Tek yapmam gereken, aramızdaki karşı konulmaz çekiciliğe kendimi tamamen açmak.

David güzel kokuyor, her zamanki gibi yakışıklı ve onu seviyorum. Ağzı güzel şekilli, dudakları sıkı ve birbirine değen kısımları hafifçe çatlamış. Ama...

Beni öpmesi nasıl olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum. Muhtemelen çok iyi öpüşüyordur. Bir erkek, bu konuda beceriksizse, yıllarca bir kız arkadaşını elinde tutamaz. Sert ve kontrollü mü olurdu? Belki de yumuşak?

Ne olursa olsun, bu düşünceye kendimi kaptıramıyorum. Muhtemelen bunun nedeni, onun çok heyecanlandığı uygulama özelliklerinden sürekli bahsetmesi. Teknoloji heyecanından müstehcen heyecana geçmek zor. İşim harika olsa da, tam olarak müstehcen konuşma konusu değil.

Ama bundan daha fazlası var. Bir şeyler eksik. Kolumu ve çıplak bacağımı ona sürttüm bile, ama... hiçbir şey olmadı. Üniversitede sarhoşken cesaret oyunu oynarken, kar fırtınasında donmuş uzuvlarımı elektrik direğine sürtüncə daha fazla şey hissetmişim.

Ne oluyor *be*?

Sohbetin ardından, zaman ayırdığı için ona teşekkür ettim ve ayrıntılı özellikleri yazmadan önce inceleme için ön taslağı göndereceğime söz verdim. Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bunun en sevdiğiniz iş olmadığını anlıyorum."

"Her zaman sırayla yapıyoruz, sorun yok." Ona gülümsedim ve daha önce hiç olmadığı kadar kafam karışık bir şekilde oradan ayrıldım.

Ve bütün gün, toplantıda olanları, ya da olmayanları , ona borçlu olduğum taslağı yazarken bile. Bir sürü yazdım, bu yüzden bir tane hazırlamak çok da zor değil.

O öğleden sonra David'e ön versiyonu içeren bir e-posta gönderdim ve son güncellemeden bu yana özellikleri iyileştirmek için çalıştım. Kodlama da yardımcı olmuyor. Tim bile bana iyi olup olmadığını soruyor, ben de iyi olduğumu söylüyorum

iyi olduğumu söyledim — takım liderimle kişisel hayatımı konuşmamak benim prensibimdir.

Biraz ara verdiğimde, Michelle'den bana bir mesaj geldiğini görüyorum ve

Jan'
a

gön —Michelle: David'le nasıl gitti?
deril

miş —Jan: Seksi bir şey giydin mi?
bir

mes Jan geceyi Matt'in evinde geçirdi, ama o da Michelle gibi
aj
görü
rüm.

David ile toplantı yapacağımı bildiğim zamanlarda her zamankinden daha şık giyindiğimi biliyor.

—Michelle: Bugün bacaklarını gösteriyor, bu arada bacakları harika.

Gerçekten de harika bacaklarım var. Tüm o koşular bu konuda işe yaradı. Arkadaşlarımanın bir cevap beklediğini biliyorum, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şey... istediğim ya da umduğum gibi gitmedi.

—Sammi: Sadece bir toplantıydı.

—Jan: Onunla ilgiliyse, asla sadece bir toplantı olmaz.

—Michelle: Aptalca bir şey yapmadın, değil mi Sammi? Aceleci bir hareket falan?

—Sammi: Hayır, pek sayılmaz.

Kısa bir sessizlik olur. Michelle muhtemelen kaşlarını çatmıştır. Her şeyi çok fazla düşünür. Bu kişilik özelliği, onu insan kaynakları işinde başarılı kılar.

—Michelle: Ya yaptın ya da yapmadın.

—Sammi: Açıklaması zor.

Hala ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

–Michelle: Bir değerlendirme yapmalıyız.

–Jan: Kesinlikle. İşten sonra mı?

Yüzümü buruşturuyorum. Sonuç değerlendirmeleri, seninle ilgili olmadığında harikadır. Buna *sonuç değerlendirmesi* denmesinin bir nedeni var.

–Sammi: Matt'i becermek falan yok mu?

İşte. Bu Jan'ın dikkatini dağıtacaktır. Michelle'e gelince...

–Jan: Yine geç saatlere kadar çalışıyor. *somurtma* Onu bu kadar çok çalıştırmak bir sürü iş kanununa aykırı bence.

Sırıyorum. Matt'in bu Cumartesi onu bir haftalık gizli bir tatile götüreceği için deli gibi çalıştığını bilmiyor. Matt akıllı bir adam olduğu için, Jan'ın önemli bir şeyi unutacağına emin olduğu için Michelle ve benden Jan'ın çantasını hazırlamamızı istedi. Eminim ki evlenme teklif edecek. İçimde böyle bir his var ve ağzımı kapalı tutmak beni öldürüyor, ama en iyi arkadaşımın işini mahvetmek istemiyorum.

–Sammi: Eminim o, hangi yasaların çiğnendiğini senden daha iyi biliyordur.

–Michelle: Pizza almaya gidiyorum. Analizi evde yapabiliriz.

İç çekiyorum. Zavallı küçük *beni* hedef aldıklarında onları durdurmanın bir yolu yok. Belki de onlarla konuşmamak için bu akşam yoga dersine başlamalıyım. İki saniye düşündükten sonra başımı sallıyorum. Aptalca bir fikir. Onlar da bana katılır ve yoga yaparken beni rahatsız ederler.

Ve en son istediğim şey, kığım havada dururken başarısız aşk hayatımı tartışmak.

On Birinci Bölüm

Eve vardığımda, Jan ve Michelle'in arabalarını gördüm. Kahretsin. Michelle'in de pizza almaya gitmesi gerektiği halde benden önce gelmesine inanamıyorum. İşten aceleyle çıkmış olmalı.

İçeri girip ayakkabılarımı çıkarırken ona bunu söylüyorum. "Erken çıkmak insan kaynakları politikasına aykırı değil mi?"

"Gününüzü bitirdiyseniz değil," diyor. "Ne kadar hızlı çalıştığımı biliyor musunuz?"

"Ne için? Eminim bu da insan kaynakları politikasına aykırıdır."

Jan kanepeden homurdanarak çıplak ayaklarını esnetir. "Değil. Ve seni her gün sorguya çekmiyoruz."

Kafamı sallıyorum.

"Doğru. Genelde sorgulamayı sen yaparsın," diye ekledi.

"Hayır, yapmıyorum. Yardımcı olabilmek için ilgili bilgileri arıyorum."

Michelle pizzayı yemek masasına koyar. "Biz de senin için aynısını yapacağız."

Benim için, kışım. Daha çok bana.

Jan tabakları, peçeteleri ve çatal bıçakları alır, ben de diyet kola, iki farklı aromalı şarap soğutucusu, kızılıcak suyu ve votkayı çıkarırım. Jan ve Michelle votka içmezler. Bu gerçekten benim için, sorgulama çirkin bir hal alırsa diye. Dişçi matkabını çıkarmamaları, sorgulamanın medeni geçeceği anlamına gelmez.

"Ee...?" diye sorar Jan.

Peynirli pizzanın ilk dilimini almadan önce şarap soğutucusuyla başlıyorum. Jan ve Michelle bekliyorlar; hazır olana kadar tek kelime etmeyeceğimi biliyorlar. Sonunda, Luke ile olan karşılaşmamdan başlayarak onlarla konuşmaya başlıyorum. Sonra, David ile olan olaya gelmeden önce, daha fazla votka içmem gerektiği için ara veriyorum.

Michelle bana bakar. "Sen ve Luke?"

"Biliyorum." Alnımı masaya birkaç kez vuruyorum. "Bu gerçekten çok ateşliydi," diyor Michelle.

"Hayır, değildi."

Evet, öyleydi, diye fısıldıyor zihnim, çünkü o değersiz bir hain. O, bir grup kel, dövmele kötü adamın onu dövebileceği korkunç bir hapishaneye ait.

"Evet, öyleydi, ama şimdilik bunu unut. David'le aranızda ne oldu?" diye sorar Jan.

Michelle bana sempatiyle bakar. "Hâlâ eski sevgilisi için ağlıyor muydu?"

"Öyle olsa daha iyi olurdu," diyorum.

Gözlerini kırptırıyor. "Daha iyi mi?"

Ben de onlara anlatıyorum. İkisi de çenelerini gevşetiyor, sonra ağızları büyük O harflerine dönüşüyor. Tepkilerinin bu kadar senkronize olması komik. Hayatımı tartışmıyor olsaydık gülerdim.

Michelle ilk toparlanan olur ve votka ve kızılçık suyumu büyük bir yudumla içer, bu da bana ya telaşlı olduğunu ya da susuzluğundan umursamadığını gösterir. "Dalga mı geçiyorsun? Bunca zamandır kimyası hiç uymayan bir adamın peşinde miydin?"

"Hiç kimyamız yoktu değil. O biriyle birlikte olduğu için kendimi öyle hissetmemeye zorladım."

O içini çekiyor. "Sammi. Kimya konusunda *kendini zorlayamazsın*. Ya vardır ya da yoktur."

"Hadi ama."

"O haklı," diyor Jan gerçekçi bir şekilde.

Ona sert bir bakış attım. Ne zaman sertifikalı aşk uzmanı olmuştu?

"Lisedeki kimya derslerini almadın mı?" diye sordu Michelle sorar.

"Tabii ki," diyorum.

"Ben de öyle." Yüzünü buruşturur. Matematik ve fenin en sevdiği dersler olmadığı bir sır değildir. "En azından insan anatomisi kadar iğrenç değildi. Neyse, Paskalya tavşanını havaya uçurmak zorunda kaldık."

"Öyle mi?" Benim kimya dersimde hiç bu kadar havalı şeyler yapmadık. Öğretmenim, final sınavı biter bitmez beynimden silip attığım şeyleri durmadan anlatmakla daha çok ilgileniyordu. Ya öyle ya da terapi.

"Neyse, bir tüpün içine marshmallow tavşan koyuyorsun, sonra bazı kimyasallar ekliyorsun - hangileri olduğunu unuttum - ve kıvılcım çıkıyor ve..." Michelle

yumruğunu kaldırıp elini açarak parmaklarını yayıyor. "*Bam!* Test tüpünden kocaman alevler çıkıyor. Oldukça şaşırtıcı."

Huh, bu gerçekten harika bir deney gibi görünüyor, ama... "Bunun benimle ve David'le ne ilgisi var?"

Pizzasından bir ısırık alır. "Belli ki, orada değil."

"David'le temas ettiğimde patlamak ve içimden alevler çıkmasını istemiyorum."

"Patlama değil. *Kimya!*" Michelle "duh!" tonunda diyor. "İki şey ya reaksiyona girer ya da girmez. Bu yüzden suya tuz eklediğinde, ne kadar kıvılcım ve yanma istesen de hiçbir şey olmaz."

Dalga geçiyor olmalı. "Bana su mu diyorsun?"

"İstersen tuz da olabilirsin," diyor Jan yardımsever bir şekilde, ki bu... gerçekten... hiç de yardımcı olmuyor.

"Bak," diye başlar Michelle, "David'e karşı bir şeyler hissettin ya da hissetmedin. Açık konuşalım, Luke'a karşı bir şeyler hissettin mi?"

Tereddüt ettikten sonra isteksizce "Evet"

diyorum. "Onu gördüğün anda mı?"

Onunla ilk kez yanından geçtiğimde cildimde hissettiğim statik elektriği hatırlıyorum. Bu sayılır mı? "Muhtemelen."

O burun kıvrır. "İşte cevabın bu. Dört yıldır yanlış adama aşık olmuştun. Tanrım."

Jan, Michelle'in sözlerine başını sallar.

"Kapa çeneni," derim, kendime biraz daha votka ve kızılçık suyu doldururken. "Bana uymayan bir kimyayı neden reddedemeyeyim ki?"

"Luke ile dene ve laboratuvar raporunu bize gönder." Jan'ın sesi çok kibar. Yemin ederim ki benim talihsizliğimden zevk alıyor, ve bunun tek nedeni, Matt ile tanışmaya başladığında ona birazcık laf attığım için.

Ayrıca, denememe gerek yok. Sonucu zaten biliyorum. Kaliforniya'dan eve dönerken, onu görmezden gelmeye karar vermiş olmama rağmen, onun ağzını hayal edecek kadar onu hissettim. Dirseklerimi masaya dayayıp alnımı avucuma yasladım. Bu çok... beklenmedik bir durum. Her zaman istediğim şeyi, istemekle ve sonra çok çalışmakla başarabilirdim.

Michelle nazikçe gülüyor. O ve ben uzun süredir arkadaşız, o yüzden benim vücut dilimi okuyabiliyor. "Çekicilik iradeyle kontrol edilebilseydi, kimse sevgilisini aldatmazdı ve ben de bal kovanı olarak ek iş yapamazdım."

"Onlar öyle," diyorum. "Ben *benim*. Hayvani çekiciliğin ötesinde, daha rafine ve kontrol edilebilir bir şey olduğumu sanıyordum."

O burun kıvrır. "Zarif ve kontrol edilebilir mi? Bu ne, Bad Sex R Us mu? PUA aptallarının dediği gibi, çekicilik bir seçim değildir. Ama sen o kadar inatçı ve iradelisin ki, öyle olduğunu düşünmene şaşırmadım."

Jan başını sallar. "Aynen öyle. Matt'e karşı bir şey hissetmemek için elimden geleni yaptım, ama kaderimde varmış. Tabii ki o da çok ısrarcıydı."

"O seni istedi," diye işaret ediyorum.

"Uh-huh. Tıpkı Luke'un seni istediği gibi."

Jan bir puan kazanmamış gibi devam ediyorum. "Ayrıca, sen David'i beklemiyordun."

"Lütfen!" Jan öğürür. "Burada yemek yemeye çalışıyorum." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bana daha fazla pizza itti. "Cidden, Luke'dan önce doğru erkeği hiç bulamadın."

"Hayır. David ile hiç doğru düzgün bir şansım olmadı çünkü o müsait değildi. Ve şimdi bile müsait değil."

Jan ve Michelle birbirlerine bakıştılar.

"Düşüncelerinizi okuyabiliyorum kızlar," diyorum. "Aptal değilim. Sadece yeni bir plana ihtiyacım var."

Onikinci Bölüm

Bir gece boyunca derin düşüncelere daldım. Belki bazılarına göre bu kolay bir karar gibi görünebilir — David mi, Luke mu — ama ben hep David'in benim için doğru adam olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden yolumu değiştireceğime *karar vermek* benim için kolay bir şey değil. Ama kabul ediyorum — isteksizce

belki Jan ve Michelle haklı olabilir. Belki... sadece yüzde bir ihtimalle... David ve benim aramda bir kimya yok.

Hayır, hayır, hayır. Kafamı sallıyorum. Kimya hakkında ne bilirler ki? Jan dört ay öncesine kadar bakireydi ve Michelle İngiliz edebiyatı okuyor. Cidden, David'e karşı hiçbir şey hissetmediğimden eminim çünkü asil davranmaya çalışıyorum, yani bir ilişkide diğer kadın *olmamaya çalışıyorum*. Eski sevgilimin pisliliği sayesinde, farkında olmadan bu rolü oynamıştım. O, şehir dışında yaşayan bir kızla nişanlı olduğunu söylememişti. Kız bunu öğrenip benimle yüzleştğinde ortaya çıkan manzara, asla unutamayacağım bir utançtı.

Luke, David'i bir köpek gibi sevdiğimi iddia etti, ama tamamen yanılıyor. Her zaman kibar ve tatlı olan David, beni asla kötü bir duruma düşürmeyecek bir beyefendi. Tabii ki, birçok yönden birbirimize çok uyumluyuz. Aile geçmişlerimiz benzer: sevgi dolu ebeveynler, kardeşlerle iyi ilişkiler, maddi açıdan rahat bir yaşam. Ayrıca üniversite eğitimi almış, zeki ve iyi insanlarız. Tüm bunlar, kişisel hayatımda kalıcı bir başarıya ulaşmak için eklemem gereken ateşli Paskalya tavşanları için gerekli temeldir.

David, siyah giymeyen kızla işini bitirdiğinde, eminim ki bir kıvılcım hissedeceğim çünkü biz de yeni bir ilişkiye hazır olacağız. O zamana kadar, zamanımı bekleyebilirim. Hatta Luke'a bir şans verebilirim, çünkü ısrarcı davranıyor. Tabii ki *kalıcı bir şey* olmayacak, çünkü o sadece geçici olarak bu bölgede bulunuyor — Airbnb her şeyi açıklıyor — ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ayrıca geçmişini tam olarak kontrol edemediğim kimseyle ciddi bir ilişkiye girmiyorum. Ama David eski sevgilisini unutmaya çalışırken ben de küçük bir kaçamak yapabilirim. Bu da dikkatimi başka yöne çekip,

David'in Instagram ve Facebook hesaplarını her saat başı kontrol ederek TOWIMWa ile ne yaptığını takip ediyorum.

Ama Luke'a öylece teslim olmaya niyetim yok. Bu çok kolay olurdu. Erkekler, uğraşmadan elde ettikleri şeylere değer vermezler. O yüzden bu kızı hak etmek zorunda kalacak.

Planım basit. Luke cumartesi günü benimle tekrar koşturmayaya gelirse, ona kesinlikle bir şans vereceğim. Cumartesi bu hafta benim için zor bir gün ve onun bana ayak uydurabileceğini görmek istiyorum — çünkü bir erkeğin bana ayak uydurabilmesi çok çekici geliyor. Ayrıca, o tek öpücükten sonra kollarına atlamadığım için vazgeçen biri değil, azimli biri olduğundan emin olmak istiyorum.

Tabii ki, bu önemli kararı verdikten sonra Cumartesi günü geldiğinde, ben koşu yaparken Luke ortalarda yoktu. Lanet olsun ona. Neden tutarlı olamıyor ki? Bu çok yanlış. Şimdi onu değerlendirmek için farklı bir kriter bulmam gerekiyor. Belki de ona, *biraz* arızalı bir paraşütle uçaktan atlamasını isteyebilirim, ama bu hiç mantıklı değil. Ya paraşüt *gerçekten* arızalıysa ve o ölürse? Flört konusunda oldukça açık fikirliyim, ama benim de standartlarım var. Bu sabah gelmesi gerekirdi.

Koşumu bitirdiğimde — her ihtimale karşı sonunda fazladan on dakika yürüyüş bile ekledim — sıırıslıklam olmuşum. Ve sinir seviyem yüzde yüz on beş.

Sıcak suyla duş alıp bornozumu giydim. Oturma odasındaki masaj koltuğunu kullanarak kaslarımdaki gerginliği gidermeliyim. Peki. Önce kahve, sonra masaj koltuğu.

Orada Luke'a bugün gelip beni rahatsız etmediği için davasını nasıl geciktirdiğini söylemeli miyim diye düşünebilirim. Eminim uyuyordur. Tembel kuşların randevu alamayacağını bilmeli.

Mutfığa vardığımda neredeyse çılgılık atıyordum. Michelle orada, gözleri kan çanağı, fırçalanmamış saçları omuzlarına dolanmış halde duruyordu. Alt dudağını dışarı çıkardı ve bana üzgün bir köpek yavrusu gibi baktı.

"İyi misin?" diye soruyorum. Hafta sonları neredeyse hiç bu kadar erken kalkmaz.

"Hayır. Uyuyamadım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

Michelle genellikle derin bir uykuya dalar. İnşaat çalışmaları, sarhoş partiler ve fırtınalar sırasında bile uyuyabilir. Bazen onun belirli saatlerde ölü gibi uyuyan, sonra uyanma vakti geldiğinde birdenbire uyanıp zıplayan bir vampir olup olmadığını merak ediyorum. Ancak ara sıra, yılda iki veya üç kez, hafif bir uykusuzluk sorunu yaşar ve normalde sekiz veya dokuz saat uyuduğu halde sadece altı saat uyuyabilir.

O zamanlar gerçekten acınası bir hal alır. "Kahve ister misin?" diye sorarım.

"Zaten iki fincan içtim." Diye iç geçirir. "Etkisini göstermelerini bekliyorum."

Bu olmayacak. Michelle'in dünyasında kafein asla uykunun yerini alamaz. Ama sanırım umut etmekten başka çare yok.

"Ayrıca, Jan'ın seyahati için valizini hazırlamak için tamamen dinlenmiş olmam gerekmiyor. Gözlerim kapalı bile yapabilirim" diye ekliyor.

Ah evet... Matt ve Jan bugün ayrılıyorlar. Tamamen unutmuşum.

Jan'ın yatak odasına çıkıyoruz. Orada değil, çünkü Matt'in BMW'si garaja girer girmez Matt'in odasına koşmuş. Giyinme odasından bir valiz çıkarıyorum.

"Koşu nasıldı?" diye soruyor Michelle.

"Eh. İyi, sanırım."

"*Tahmin* mi ediyorsun?"

"Luke gelmedi."

"Şey... Gelmesi gerekiyor muydu?"

"*Evet*. Koşarken beni rahatsız etmeye gelmezse, ilgilenip ilgilenmediğini nasıl anlayayım?"

Michelle gözlerini kısarak aynı anda başını salladı. "Uh-huh. Şey... Belki onun arabası arızalanmıştır arızalanmıştır." O bazı biraz Jan'ın Jan'ın iç çamaşırlarını ve birkaç sevimli yazlık bluz ve şortu valizin içine koyar. "Bu bir mazeret değil. Bu mahallede bir evi var." Bu da aklıma geldi... "Buralarda Airbnb yapan birini tanıyor musun? burada Airbnb yapan birini tanıyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Boş ver." Muhtemelen HOA veritabanına tekrar girip kimlerin kısa süreli kiralama yaptığını görebilirim. Böylece Luke'un nerede kaldığını bulabilir ve onu evden çıkarabilirim. O öpücükten sonra

aynı mahallede kalmasına izin verilmemelidir.

Ya kalp krizi geçirmişse? Ya da anevrizma?

Hayır, hayır. İkisi de olmadı. Onun yokluğuna daha makul bir bahane bulalım, olur mu?

Jan'ın ihtiyaç duyacağı son şeyi almaya gidiyorum —kullanılmamış seks oyuncakları koleksiyonum, "Sensual Surprise"— ve kutuyu valizin içine atıyorum.

"Bunu Jan'a mı vereceksin?" Michelle, bir kaşını kaldırarak sorar.

Çantanın fermuarını kapatıyor.

"Evet. Benim için her şey lanetli, ama yeni sahibi ile bu durum değişecek." Batıl inançlı olabilirim, ama aynı zamanda *pratik olarak* da batıl inançlıyım. Sadece benimle uyuşmadıkları için, hiç kullanılmamış, mükemmel durumda olan oyuncakları atmanın bir anlamı yok.

"İşte hatırladığım Sammi bu," diyor Michelle uykulu bir gülümsemeyle. "Peki oyun planın nedir?"

"Planım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Senin her zaman bir planın vardır."

Doğru. Aslında, biz eşyaları toplarken aklıma bir fikir geldi. Ama ona bunu anlatamadan önce — genellikle kendimi dinleyip sorunları çözmek için yaptığım gibi — kapı zili çaldı. Matt'in Jan'ın valizini almaya geldiğini düşünerek aşağı indim, ama gelen kişi pembe şakayık buketi taşıyan bir teslimatçıydı. Buket içinde tek bir ayçiçeği bile yok, yani Jan için olamaz. Ayrıca, Jan daha çok Matt'in evinde kaldığı için, Matt buketi kendi evine gönderirdi.

"Evet?" Michelle için olmalı. *Benden saklıyor mu acaba?* Teslimatçı gider gitmez, bu yeni adam hakkında kapsamlı bir sorgulama başlatacağım.

"Samantha Jamieson?"

Gözlerimi

kırpıştırıyorum.

"Benim..."

"Burayı imzalayın." Çiçekçi küçük bir tableti bana doğru itti ve ben refleks olarak parmağımla baş harflerimi yazdım. Bana buketi uzattı ve ortadan kayboldu.

Kollarımdaki şakayıkları izlerim. Ne oluyor? Kaşlarımı çatarım. Gerald olmasın da. İşyerimi arıyor ve sesli mesaj bırakıyor çünkü cep telefonumda numarasını engelledim. Sonra dururum.

Bana çiçek almaya zahmet ettiği birkaç seferde - ki bu sadece benden bir şey istediğinde veya yapmaması gereken bir şey yaptığında olurdu - her zaman marketten alınmış kırmızı güllerdi. Bu kadar geç bir zamanda en sevdiğim çiçeklerin ne olduğunu anlamış olma ihtimali ne kadar olabilir ki?

"Çok güzeller." Michelle esnerken ağzını kapatır. "Kim göndermiş bunları?"

"Hiçbir fikrim yok." Onları mutfağa götürüp çiçeklerin ortasına sıkışmış sert kartı çıkarırım.

Raven kız,

Benimle akşam yemeğine çık. Saat 7'de seni

alırım. –Luke

Kartı çeviriyorum ve el yazısı ile yazılmış bir satır görüyorum. Cesur ve kesin çizgileri hayranlıkla izlemek için bir an duruyorum. Aşırı süslü olmadan güzel bir yazı.

Poca favilla gran fiamma seconda.

Luke'un bana neden bu cümleyi gönderdiğini öğrenmemek gibi bir ihtimal olmadığı için, telefonumu çıkarıp araştırmaya başlıyorum. Muhtemelen "Seni lezzetli tavuk gibi ikinci porsiyon olarak yiyeceğim" anlamına gelmiyor, çünkü *poca*'nın tavuk olmadığına neredeyse eminim... ama olabilir de. İngilizce dışında bildiğim tek dil programlama kodudur.

Google beni hayal kırıklığına uğratmaz. *Küçük bir kıvılcımdan büyük bir alev çıkar.* Bu

Dante'nin *Divina Commedia*'sındaki *Paradiso*'dan.

Ne ilginç bir seçim.

Notun kenarıyla tezgaha hafifçe vurarak, şaşkın bir gülümsemeyle. Belki de onu kusurlu bir paraşütle uçaktan atlatmama gerek yoktur.

"Kimden geldi?" diye sorar Michelle.

Kartı ona uzatırım.

Kartı gözden geçirir. "Vay canına. *İlahi Komediya.*"

"Nasıl bildin?" diye soruyorum.

"Edebiyat derslerimden birinde okudum." Michelle kaşlarını kaldırır.
"Yedi, ha?"

"Biliyorum. Tamamen küstahça," diye gülümsemeyi bastıramadan söylüyorum. "Ya evde değilsem ya da cevabım büyük bir hayırsa?"

"Uh-huh. Aradığın kelime '*kendine güvenmek*'. Ayrıca, kararını verdiysen bunun ne önemi var?" Bana doğru eğilir. "Ee, ne olacak?"

"Tabii ki saat yedide onunla buluşacağım, tabii bugün daha sonra kum havuzu taşınması için yardıma çağrılmazsam."

"Ooooh."

"Ön görüşme," diyorum.

Yüzünü buruşturur. "Görüşme mi? *İş ilanı* için mi?" Sonra kıkırdar ve ben de ona katılıyorum.

"Tanrım, bu çok kötü bir şaka," diyorum.

"Sadece altı saat uyudum. Harika."

"Sen ve uykun. Neyse, sus da dinle. Her şeyi planladım..."

On Üçüncü Bölüm

Luke nereye gideceğimizi söylemediği için giyinmeye karar verdim. Sık sık giyinme fırsatım olmuyor ve pembe şakayıkların görüntüsü nedense bana... Hmm. Bir kelime arıyorum. Takdir ediliyor? Kadınsı? Onun gibi bir şey.

Nedenini bilmiyorum. Diğer randevularımda bana çoğunlukla kırmızı veya pembe güller vermişlerdi. Ama Luke'un verdiği güller daha özel, daha anlamlı, her şeyiyle daha farklı. Belki de benim yaşadığım yeri bulmak için ekstra çaba sarf edip, en sevdiğim renkteki en sevdiğim çiçekleri gönderdiği içindir. Buketi burnuma yaklaştırıp tatlı kokusunu içime çekiyorum, sonra dar siyah bir elbise ve diz boyu çizmeler giyiyorum. Özellikle gözlerime özenli bir makyaj yapıyorum ve aynadaki yansıma eleştirel bir gözle inceliyorum. Yeterince iyi. Rahat bir yere gideceksek biraz fazla şık ama neyse. O da buna katlanmak zorunda, çünkü son dört yıldır David'i düşünerek alışveriş yaptığım için siyah dışında başka renkte elbise almadım.

Akşam için planım harika. Michelle sessizliğiyle onayladığını belli etti; genellikle bu ya da şu nasıl daha iyi yapılabilir diye yüzlerce öneri getirir.

Birkaç dakikam boş olduğu için, öğleden sonra üzerinde çalıştığım kodu derliyorum ve sanal alan geçişinin durumunu kontrol ediyorum. Şu ana kadar her şey yolunda. Umarım kimse aramaz.

Kapı çalıyor. Saate bakıyorum. Tam yedi.

Kapıyı açıyorum. Luke, soluk gümüş rengi bir kazak ve koyu renk kot pantolonla orada duruyor. Üzerindeki ceket siyah ve yumuşak görünüyor, elinde küçük pembe fiyonklarla sarılmış bir şişe likör tutuyor. Sıcak bakışları beni takdirle süzdüğünde, ağzımın kenarlarında bir gülümseme ve bir tür *arzu* belirdiğini hissediyorum.

Eh, çok yakışıklı bir adam. Vücudunun ne kadar sert ve formda olduğunu da biliyorum. En önemlisi, iyi öpüşmeyi biliyor.

Bu anı bütün gün en uygunsuz anlarda aklıma gelip durdu ve nefesimi kesti.

Ama bu, onunla yatmaya hazır olduğum anlamına gelmez. En azından henüz değil.

"Harika." Yaklaşıp boş kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Başını eğip dudaklarımı yaladı. "Lezzetli."

Dili hızlı ve sıcaktı, ben kendi dilimi çıkarmadan önce çekildi. Düşük bir iç çekişle, ağzım ve vücudum titredi. Bu bizim ilk akşam yemeğimiz olmasaydı, onu içeri sürükleyebilirdim, ama planlarım var.

Ve ben planlarıma sadık kalmaya çok inanırım.

Onun yerine dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Mmm. Sen de öylesin."

Ona hızlıca gülümsedikten sonra şişeyi aldım. Bu, bir süredir gözümün üzerinde olduğu ama almadığım, içinde altın rengi erik çiçekleri bulunan enfes bir Japon erik şarabıydı. Bu hediye, çiçekler kadar beni şaşırttı çünkü alışılmadık bir şeydi ve benim zevklerimi öğrenmek için biraz çaba sarf etmeseydi, bu özel hediye seçmeyi akıl edemezdi. Başka birinden gelseydi tesadüf olabilirdi, ama Luke'un işleri şansa bırakan bir tip olduğunu sanmıyorum. Ödevini yapan bir erkeği takdir ederim.

Şişeyi mutfak tezgahına koyup ona döndüm. "Bilgin olsun, bu hafta sonu göç için nöbetim var. Numaranı bıraksaydın sana söylerdim. Bu yüzden akşam yemeğinin ortasında ayrılmam gerekebilir."

Kaşlarını çattı. Perşembe günü Tim ve ben göç hakkında konuşurken o da oradaydı, ama bu küçük ayrıntıyı düşünmemiş galiba. Anal plug takılıyken konsantre olmak zor olmuştur herhalde.

Sonunda başını salladı. "Tamam."

Peki o zaman. Her şeyi açıkça ortaya koyduktan sonra evden çıkıyoruz. Gümüş rengi bir Porsche'nin kapısını açıyor. İçeri girip muhteşem iç mekanı hayranlıkla inceliyorum. Bu, önceki randevu arabalarımından çok daha iyi. Buna alışabilirim.

"Her serbest çalışan göçebe Porsche mu kullanır?" Luke direksiyona geçtiğinde soruyorum.

"Benim tecrübelerime göre hayır." Garajdan çıkarken bana hızlıca bir bakış attı.

Açıklamasını bekledim. Onun "serbest çalışan göçebe" tanımı, işsiz ve aylak aylak dolaşan biri anlamına gelmiyordu. Çok zengin ve çok zekiydi. Ama aynı zamanda miras kalan bir servetin getirdiği kibirli tavırları da yoktu.

"Beni araştırdın," diyor.

"Tabii ki. Sen aramadın mı? Nerede yaşadığımı öğrenmek için?" O sadece gülümser.

"Beni nasıl buldun ki?" Sosyal medya gizlilik ayarlarımı, konumumun yayınlanmasını engelleyecek şekilde ayarladım. Bekar bir kadınsanız, mahalleniz nispeten güvenli ve birkaç ev arkadaşınız olsa bile, fazla dikkatli olmaktan zarar gelmez. Sweet Darlings Inc.'in insan kaynakları veritabanını hacklediğini sanmıyorum. Bu, çoğu insan için oldukça aşırı bir şey. Yani, ben bile bunu sadece bir kez yaptım.

"Çevrimdışı araştırma. Konuşkan bir muhasebeciden, bu konağın sahibi olan Jan Doe ile birlikte yaşadığını duymuş. Sonra sadece vergi kayıtlarına bakmak kalmış."

"Konuşkan muhasebeci" denilince gözlerimi devirdim. Bu tanıma uyan tek bir kişi var. "Izzy mi?"

"Evet. Onu tanıyor musun? Senin katında çalışmıyor." "Orada çalışmıyor, ama evet. Onu tanıyorum."

Izzy Friday, Sweet Darlings Inc. şirketindeki en büyük dedikoducu ve en sinir bozucu ve değersiz insanlardan biridir. Onunla çalışmak gibi bir talihsizlik yaşamadım, ama duyduğum kadarıyla işinde pek de iyi değil. Ancak işinde kötü olması, benim gözümde onu insanlık dışı bir varlık yapmaz. Yani, herkes seçtiği kariyerde süperstar olamaz. Onu aktif olarak sevmememi sağlayan, yaptığı diğer şeylerdir.

Birincisi, çekici olan her erkeğe aşık oluyor. Buna, bir ilişkisi olduğunu bildiği Matt de dahil. İkincisi, azgın bir kurbağa kadar sağduyulu. Yılbaşı partimizde sarhoş olduğunda, bana, eğer yapabilseydi onunla ve şirketteki birkaç başka erkekle yatacağını söyledi. Umarım kiminle konuştuğunun farkında değildi, çünkü farkındaysa, bu onu diğer her şeyin yanı sıra

. Sweet Darlings'teki herkes Jan ve benim çok yakın olduğumuzu bilir.

"Seninle konuşmaktan çok hoşlanmış olmalı." Sesimde hafif bir alaycılık var. Elimde değil; planlar yaptığım adam o sürtükle sohbet ediyordu. Boğazımı temizliyorum. "Bir dahaki sefere, sorunun varsa doğrudan bana sor."

"Bana söyler miydin?"

"O zaman söylemezdim, ama şimdi seninleyim, değil mi?" Bacaklarımı çaprazlayıp konuyu değiştiriyorum, çünkü Izzy'yi düşünerek gecenin geri kalanını mahvetmek istemiyorum. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Bir suşi restoranına." "Suşi mi?"

"En sevdiğin şey." Gülümser.

"Tamam, bu biraz tuhaf olmaya başladı. Nereden biliyorsun?"

"Instagram ve Pinterest hesapların oldukça hareketli. Gourmet panosunda en çok Japon yemeklerini paylaşmışsın... Instagram hesabına bakılırsa en çok Meksika yemekleri yiyormuşsun gibi görünse de."

"Nachos ve beş dolarlık margaritaları severim." Başımı eğiyorum. "En sevdiğim çiçekleri de bu şekilde mi öğrendin?"

O başını sallar.

"Ama pembeyi sevdiğimden bahseden hiçbir şey yok."

"O gece tanganda pembe bir fiyonk vardı. Bir nedeni olduğunu düşündüm."

Başımı eğip onu incelerim. Fiyonk büyük falan değildi, bu yüzden fark etmesine, hatta hatırlamasına şaşırdım. Çoğu erkek göğüslerime ya da kıcıma bakmakla meşgul olurdu. Tamam, muhtemelen kıcıma. "Bu biraz haksızlık. Senin hakkında çok az bilgim var. Sosyal medya hesapların berbat." Sonra başka bir şey aklıma geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Instagram ve Pinterest hesaplarımı nasıl gördün? Senin bu platformlarda hesabın yok ki."

"Sadece diğer hesaplara göz atmak için kullandığım birkaç sahte hesabım var."

"Olamaz." Bu, üst düzey bir casus ağı gibi. "İnsanları gözetlemek istiyorsan, aktif hesapların olması gerekir."

O gülüyor. "Sosyal medyaya gerçekten ilgi duymuyorum."

"Evet. Bunu anlamam çok uzun sürmedi. Çok üzücüydü... Senin hakkında bir şey söylemişler mi diye, senin anne babanı da araştırmak zorunda kaldım."

Gözlerindeki ışık söner. Ama parlak bir gülümseme o kadar çabuk geri gelir ki, tüm bunları hayal mi ettim diye merak ederim. Garip bir şey söylemedim, değil mi? Yoksa anne babasını araştırmanın çok uçuk bir şey olduğunu mu düşünüyor?

Aniden tedirgin olan ben, daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum: araştırmamın ardındaki mantığı araştırma konusuna açıklıyorum. "Bunu sadece benim gibi biriyle çıkmaya inandığım için yaptım."

"Senin gibi mi? Nasıl?"

Başımı sallıyorum. "İstisnalar vardır, ama genel olarak benzer geçmişlere ve değerlere sahip insanlar daha iyi anlaşılır... ve bir kişinin geçmişi genellikle değerlerini belirler." Bu, annemin bana küçük yaşlardan beri verdiği bir tavsiyeydi. Dört yetişkin çocuğu olan annemle babamın evliliği hâlâ sağlam, yani annem ne yaptığını iyi biliyor olmalı. Tabii ki hemen evlenmek gibi bir niyetim yok. Hâlâ çok gencim ve yakın gelecekte böyle bir planım yok. Ama bu, potansiyel adayları gözlemleyemeyeceğim anlamına gelmez ve David hâlâ listemin en başında.

Ah. İşte. Alnında beliren küçük bir kırışıklık, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor. Onu bu kadar dikkatle izlemiyor olsaydım, bunu kaçırdım.

Bana gülümsüyor, ama nedense bu gülümseme kaygısız ve hafif görünmüyor. Daha çok, uyguladığım kritik hata düzeltmesinin başka bir modülde bir şeyi etkilediğini ve başka bir ekibin bunu düzeltmesi gerektiğini duyduğumda yaptığım gülümsemeye benziyor.

Ama sesi neşeli: "Eğer seni mutlu edecekse, akşam yemeğinde bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Hmm. Belki de fazla düşünüyorum. Küçük kaş çatışı, yoldaki bir aptal için olabilir. Onlardan bolca var. "*Tüm* sorularımı cevaplayacak mısın?"

"Elimden geldiğince."

Gülümsüyorum.

"Anlaştık."

On Dördüncü Bölüm

Restoran çok güzel ve oldukça pahalı görünüyor. Çoğu erkek ilk buluşma için orta sınıf bir yer seçerdi, bu yüzden bu durum şaşırtıcı. Böylece, işler yolunda gitmezse çok fazla para kaybetmezler. Luke'a da bunu söylüyorum.

O hafifçe gülüyor. "Asla işlerin yolunda gitmeyeceği beklentisiyle bir yere gitmem."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Güvenli oynamaya inanmıyorum. Kazanmak için oynarım."

Parmağımla onun yan tarafına dokunuyorum. Bu, inanılmaz derecede kibirli bir ifade olabilirdi, ama ardından gelen göz kırpması bunu şakacı bir hale getiriyor. Yine de, bunun sadece lafta kaldığını sanmıyorum. Onda, güneş ışığı kadar doğal ve gerçek bir özgüven var.

Yerlerimize oturduktan sonra, hem Japonca hem de İngilizce olarak zarif bir kaligrafi ile yazılmış menüler getirildi. Masada, altın ve küçük beyaz sedefli taşlarla süslenmiş, yeşim cilalı güzel çubuklar vardı. Nigiri ve sashimi sipariş etmeden önce, pürüzsüz çubukları hayranlıkla parmaklarımla okşadım. Tercihlerim var ve çoğu yerde istediğim her şeyin bulunduğu bir set yok. Luke, bir porsiyon tai ile birlikte ton balığı sashimi tabağı sipariş ediyor. Garsonumuz, sırtından oniks bir nehir gibi akan parlak siyah saçları olan muhteşem bir Asyalı kadın. Seçimini not alırken ona çekici bir gülümseme atıyor, ama o, sanki garson bir çakıl taşı kadar ilginçmiş gibi, bunu neredeyse hiç fark etmiyor.

"Oldukça basit," diyorum.

"Basit şeyler iyiye, süslü püslü olmaya gerek yok." Yemeğimize, servis edilecek balığın sıcaklığına göre soğutulmuş bir şişe sake ekliyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, kadını gülümsemeden, ama bir şekilde kaba görünmemeye çalışarak uğurlar.

Bu kesinlikle onun lehine bir nokta. Eski sevgililerimin çoğu ona gülümser ve onun varlıklarını kataloglamaya çalışırdı - tabii ki, ben fark etmemem için ince bir şekilde.

ben fark etmezmişim gibi.

Yemeğimizi beklerken, önemli olmayan şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Bu bana onu gözlemlene şansı veriyor ve ana yemeklerimiz geldikten sonra, kesintiye uğramadan önemli şeyler hakkında konuşabiliriz.

O, çoğunlukla dünyanın çeşitli yerlerine yaptığı seyahatler hakkında rahatça konuşur, çünkü ben ona bu konuları sorarım. Sıcak yeşil çaydan ısınan fincanımı ellerimle kavrayarak onu dinliyorum, ama aklım onun uluslararası maceralarında değil. Sesi düzgün ve hafif, ve bana lüks bir tembellik öğleden sonrasını hatırlatan bir tembellik izi var. O sabah boynumda neredeyse nefessiz kalmış gibi ses çıkarmıştı, ve bu anı içimde sıcak bir özlem dalgası uyandırıyor.

Yatakta tembel bir öğleden sonra geçirsek yine öyle ses çıkarır mı acaba? Ve ustaca davranır mı? Belki de ikna etmeyi tercih eder. O da seksi olur. Belki biraz sert? Ben karşı çıkmam...

Bütün öğleden sonra devam edebilir. Sonuçta, harika bir formda. Hmm. Hiç bütün öğleden sonra boyunca yapmadım. Yorucu olabilir. Luke'un talepkar bir sevgili olduğunu hissediyorum. Ama akşamlar bunun için var, dinlenmek için.

Aklım bir porno senaryosundan diğerine geçerken kıvranıyorum. Muhteşem bir öpücük ve pembe şakayıklar, ve ben şimdiden *Kama Sutra*'yı katalogluyorum. Eski sevgililerimi suçluyorum. Fena sevgililer değillerdi, ama harika da değillerdi — dediğim gibi, hamburger gibilerdi.

Sonunda, ana yemeklerimiz iki adet güzelce sırlanmış beyaz ve mavi dikdörtgen tabakta servis edildi. Nispeten nadir bulunan ve oldukça pahalı olan taze rendelenmiş wasabi'ye şaşkınlıkla baktım. Luke benim tepkimi fark etmemiş gibiydi ve ben de sesli bir yorum yapmadım. Fotoğraf çekip çekmemeyi düşünürüm, sonra çekmemeye karar veririm. Zaten ilk beş randevuda asla fotoğraf çekmem. Bu sadece keşif aşamasıdır ve çoğu zaman işler beşinci randevuya kadar gitmez. Yine de... Luke'un şimdiye kadar çıktığım erkeklerden daha ileri gidebileceğini hissediyorum.

"Peki," diyorum, ilk ısırıkta cennetten gelen uni'nin tadını aldıktan sonra. Yıllarca süren pratik sayesinde, çubukları zarif bir şekilde kullanabiliyorum. Luke'un da çubuklarını iyi kullandığını fark ediyorum. Bu da kesinlikle onun lehine bir başka puan. Çubukları ustalıkla kullanacak kadar becerikli bir adam, başka şeylerde de gerçekten iyi olmalı. "Neden ben?"

Omuzlarını silkiyor. "Neden sen olmasın?" Ona bir bakış atıyorum.

"Senden hoşlanıyorum. Bu kadar basit."

"Beni sevmek için beni yeterince tanıyorsun."

"Tabii ki tanıyorum. Ne istediğini biliyorsun ve oyun oynamıyorsun. Bu çok ferahlatıcı."

"Ama bunu nasıl anladın?"

"Seni o süitte gördüğüm anda anladım."

Başarısız olan baştan çıkarma girişimim. Kızarıyorum, sonra birdenbire, "Ama benim David için orada olduğumu mutlaka biliyordur." diyorum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, dehşet içinde ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Bu, o günkü planımın bir parçası değildi ve söylemesi çok kötü bir şeydi, konuşmayı ve akşamı mahvedebilecek bir şeydi. Genelde bundan çok daha akıcı davranırım.

Sanki Pluto'nun atmosferik bileşimi gibi önemli bir şeyden bahsetmişim gibi omuz silkiyor. "Onun sana uygun olduğunu sanmıyorum. Sen de bunu kendin anlayana kadar beklemem gerek."

"Bana uygun değil mi? Dört yıldır bekliyorum!"

"Çünkü o sadık, dürüst, zeki, iyi yetiştirilmiş ve terbiyeli."

"Öyle, ve bunlar benim için önemli." "Ama hiç bir kıvılcımdan bahsetmedin."

"Bana o alıntıyı bu yüzden mi gönderdin?"

"Akıllı kız."

"Ya araştırmasaydım? Ya bunun 'akşam yemeğinde tavuk istiyorum' anlamına geldiğini varsaymış olsaydım?"

O gülüyor. "Sen çok meraklısın, bunu yapmazdın."

Doğru. Beni bu kadar iyi tanıması gerçekten şaşırtıcı. Onu sevdiğime karar vermemiş olsaydım, bu durum beni rahatsız ederdi.

İkimize de sake doldurur. "Sıra sende. Neden fikrini değiştirdin?"

"Ne hakkında?"

"Ben. Son otuz altı saat içinde birdenbire benim sadık, vefalı ve tüm o özelliklere sahip olduğuma karar verdiğini sanmıyorum."

Takeyi yudumlarırken, kirpiklerimin arasından onu inceliyorum. Sinirli ya da alaycı falan değil. O, sadece...

meraklı. İlişkimizin kurallarını belirlemeyi planladığım için, ona açıkça söyleyebilirim. Ayrıca, Japon yemeklerini ne kadar sevdiğim halde, Japonların lafı dolandırma sanatını hiç öğrenemedim. "Öpücük. Oldukça unutulmazdı."

Bana attığı sırtış o kadar şeytani ki, X derecesine layık. "Yani fikrini değiştirmek için bir öpücük yeterli mi? Bunu unutmamam gerek."

Cildim karıncalanırken kıvranıyorum. "Ama öpücük her şey değil. Dün David'le özel bir görüşme yaptım."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı, ama yemin ederim ki gözleri bir anlığına kısıldı. "Nasıl gitti?"

"Oldukça iyi."

"Yine de buradasın."

"Çünkü hiçbir kıvılcım çıkmadı."

Sırıttı.

"Bilgin olsun, benim için kıvılcım her şey demek değil. Facebook profilinde bekar yazıyor. Bu bilgi güncel, değil mi?"

"Öyle olmasaydım, seniöpmezdim."

"Bütün erkekler öyle der" demek üzereydim, ama kendimi tuttum. Onu, çıktığım insanlık dışı trollerle aynı kefeye koymak haksızlık olurdu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, bu konuda net bir planım ve kurallarım var." İşaret parmağımı onunla benim aramda ileri geri salladım.

"Benim de söz hakkım var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bana fikir soran ilk kişi o. "Boş ver. Planını söyle de, kabul edip etmediğime bakayım."

"Kabul etmezsen, başlamadan biteriz." "Biraz otokratik davranmıyor musun?"

"Ne istediğimi biliyorum ve bundan sapmayacağım."

Bana devam etmem için işaret ediyor.

"İlişkimizi bir hafta bir hafta ele alacağız. Karşılıklı anlaşma ile yenileyebiliriz. Eğer bunun bize uygun olmadığına karar verirsek, istediğimiz zaman sonlandırabiliriz ve birbirimize hiçbir şey borçlu olmayız, bir açıklama bile." Onun tepkisini ölçmek için bir ara veriyorum.

O sadece bana biraz tai ikram ediyor... ben de kabul ediyorum. Deniz çipurasını reddetmem mümkün değil.

Yutkunup boğazımı temizledim. "Her neyse... Birlikte olduğumuz sürece, tek eşli olacağız. Aldatmak yok. Yalan yok. Her ikisi de ilişkimizi bitirir — lütfen sadece açık sözlü ol. Şimdi bana yüklediğin her şeyi anlatma şansın var."

"Mesela?"

"Bir metres. Bir ya da iki çocuk - gizli ya da açık. CIA için çift taraflı ajan olarak çalışmak." Matt ve Jan'ın ilişkisini neredeyse sona erdirecek olan büyük olayı hatırlıyorum. "Gizli miras ya da servet avcılığı gibi şeyler." Onu dikkatle izliyorum. Bu önemli. Eğer duygusal yatırım yapmaya değmezse, şimdi kesin bir son vereceğim. Ne kadar iyi öpüştüğü umurumda değil.

Luke'un keskin gözleri, sanki zihnimi okumaya çalışır gibi yüzümde dolaşıyor, ama ağzı... şey, seğiriyor. Ne dedim ki bu kadar komik?

"Gizli kadınlar ya da bebekler yok. Tamamen özgür ve temizim. Ya sen? Gizli erkek arkadaşın... ya da kız arkadaşın var mı?"

Neredeyse sakemi kusuyordum. "Tabii ki yok. Peki hastalık var mı? Cinsel yolla bulaşan hastalıklar?"

"Hayır."

"İyi." Başımı sallıyorum. "Ben de temizim, ama doğum kontrolü şart. Anne olmaya hazır değilim." İdeal olarak, çocuk sahibi olmayı düşünmeden önce en az yirmi altı yaşında olacağım. En azından planım bu, ama bu biraz zor. Tamamen doğum kontrolünün düzgün çalışmasına bağlı. Mahallenin pislik eczacısını unutmadım, affetmedim de. O, doğum kontrolü için kendisine gelen kadınlara plasebo vermekten zevk alan bir adamdı.

"Katılıyorum." Luke başını eğip beni izliyor. "Şimdi yalan makinesini mi çıkaracaksın?"

"İstiyor musun?"

"Hayır, ama bu senin içini rahatlatabilir diye düşündüm."

"Gerek yok. Senin bir yalancı olduğunu düşünseydim burada olmazdım."

Bana o kadar parlak bir gülümseme atıyor ki, nabzım hızlanırken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Böyle şeyler yasadışı olmalı. *Gerçekten* dikkatimi dağıtır ve onun dikkatimi dağıtması garip, çünkü

dikkatimi dağıtan şeyler iş, aile ve arkadaşlarımdır. Kendimi toparlamak için biraz zaman kazanmak amacıyla sakemi yudumlarım.

"Bu ilişkiden beklediğin bir şey var mı? Ya da ilişkiyi bitirecek bir şey?" diye soruyorum.

Düşünceli bir bakışla düşünür. Hmm. Haftada en az bir kez yapmamız gereken seks eylemlerinin bir listesini mi hazırlıyor? Eski sevgililerimden biri yapmıştı. Çok uçuk bir şey olmadığı sürece, ben varım. Şey... Anal seks yapmayacağım, ama sadece bunu evliliğimin üçüncü veya dördüncü yılına saklamak istediğim için. O zaman yatakta işler sıkıcı hale gelebilirmiş, bu yüzden anal seks işleri tekrar renklendirmek için iyi bir yol olacak. Müstakbel kocam bu yeni deneyimi takdir edecek, en azından anal bakireliğimi bozduğu için takdir etmeli. Cidden, ben şimdiye kadarki en düşünceli ve tatlı müstakbel eş gibiyim, ama yakın zamanda evlenmeyi planlamıyorum. Sadece birlikte olduğum erkek beni hayatımın aşkı değil, hayatımın eşi olduğuna ikna ederse, çünkü ikisi arasında önemli bir fark var. Sanki erkeklerin bir piramidi var ve Hayat Boyu Partner en üstte, sadece bir kişiye yetecek kadar yer var, hayatımın aşkı ise bir altta, birkaç erkeğe yetecek kadar yer var. Ve şu ana kadar, David, onu en tepeye çıkaracak tüm arzu edilen özelliklere sahip tanıdığım tek erkek.

"Güven."

Gözlerimi kırıyorum. Az önce "*bağlamak*" mı dedi?

"Biraz daha açıklar mısın?" diye soruyorum sonunda. Biraz bağlanmak sorun değil, ama bu daha ciddi bir şey gibi geliyor. Kaşıntılı ipler ve...

"Birlikteyken güvenini istiyorum."

"Oh." Boğazımı temizlerim, yanaklarım kızarır. Aklımı bu kadar uzun süre kötü düşüncelere kaptırmamalıydım. Şimdi aptal gibi görünüyorum. Sake'mi bitiririm. "Bana yalan söylemediğin ve beni aldatmadığın sürece güvenini kazanabilirsin."

Bana o yavaş, on bin mum gücünde gülümsemesini gösterir. "Anlaştık."

On Beşinci Bölüm

Akşam yemeğinin geri kalanı iyi geçiyor. Ya da daha doğrusu, ben iyi geçmesini *istiyorum*, ama aslında o kadar da iyi geçmiyor. Luke ve ben aynı fikirdeyiz ve bu her zaman iyi bir şeydir, çünkü yanlış beklentilerimiz olmaz. Bu konuda çok titizimdir.

Ama başarılı bir ilişki öncesi müzakeresinin ardından keyfini çıkarmak yerine, telefonumu parçalamamak için elimden geleni yapıyorum. Kiralık katilleri potansiyel müşterilerle buluşturan bir uygulama yapmak yasa dışı mı olur? Böyle bir uygulamaya talep olmalı.

Luke "Anlaştık" dediğinden beri telefonum yedi kez çaldı. İlk iki seferinde, göç ekibinden olabilir diye düşündüm. Ama hayır. Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajlardı. Sonuncusunda şöyle yazıyordu: *Hadi ama. Yeterince zaman geçti, artık bunu aşmış olman gerekirdi. Seni seviyorum, bebeğim.*

Kimin gönderdiğini öğrenmek için özel bir araştırma yapmama gerek yok. Gerald göndermiş. Numarayı engelliyorum. Sonra bir sonrakini. Ve bir sonrakini. Ama bir şekilde yeni hesaplar açarak bana mesaj göndermeye devam ediyor. Kaç tane yeni numara satın almış acaba?

"Üzgünüm," diyorum Luke'a on milyonuncu kez. Gülümsemem gittikçe daha da zorlaşıyor. Daha önce bir randevuda hiç bu kadar utanmamıştım, çünkü benim prensibim, erkeği pasif-agresif bir şekilde istenmeyen hissettirmemek. Sıkılırsam, ona işlerin yolunda gitmediğini söyler, kalkar ve giderim. Ama bu...! Ah! "Bu hafta sonu nöbetim olduğu için telefonu kapatamıyorum," diye tekrar açıklıyorum.

"Sorun değil."

Telefonu tekrar yerine koydum ve önümdeki adama konsantre olmaya çalıştım. "Tim, dört hafta boyunca Sweet Darlings Inc.'de çalışacağını söyledi. Tam olarak ne yapıyorsun?" Öne doğru eğildim. "Stajyer değilsin, değil mi?"

"Öyleysem ne olur?"

"Resmi bir şirket içi flört politikamız yok, ama Alexandra pek hoşlanmaz. Benim gibi güçlü bir pozisyonda olan birinin stajyerle ilişkisi olmasını kesinlikle hoş karşılamaz." Bu biraz seksi olsa da... çok yaramaz ve alışılmadık bir şekilde. Kadınlar, şirket içi ilişkilerde bir erkeğe karşı kaç kez tüm gücü elinde tutabilir? Kitapçılarda "*CEO'nun Erkek Bakire Gigolo Stajyeri*" gibi *bir kitap* görmemenizin bir nedeni var. Çok gerçekçi değil - en azından şu anda...

"Merak etme." Luke gülüyor. "Ben sadece gözlemlemek için oradayım. Araştırma için."

"Ne için? Uygulama geliştirici olmak isteyip istemediğine karar vermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Programcı olmak istemiyorum. Ben... yazarım."

"Dergi için mi?"

"Hayır, öyle bir şey yok..."

Telefonum yine çalıyor. Yine bilinmeyen bir numara, bana "bebeğim" diyor. Gerald için kiralık katil çok iyi. Bana kiralık işkenceci lazım.

O piç kurusu akşamın yirmi dördüncü mesajını gönderdiğinde, artık yeter dedim. İç çekip Luke'a baktım. "Bir dakika izin verir misin? Tuvalete gitmem lazım."

Restoranın arkasında bulunan birkaç unisex tuvalete gidip numarayı çevirirken, Gerald'ın bir daha asla telefon tutamayacağından emin olmak için çeşitli yöntemler hayal ediyorum.

"Sammi! Eninde sonunda sana ulaşabileceğimi biliyordum."

Büyük bir iradeyle çenemi gevşetiyorum. "Merhaba Gerald. Hâlâ Şeytan'ın çatalını güzelce parlatıp duruyor musun?"

"Hadi ama Sam..."

"Bitirdik" cümlesinin hangi kısmını anlamadın?

"Hadi ama, bana bir şans daha ver," diye sızlanıyor. "İş yerine çiçek gönderdim."

"Hiç almadım." Sweet Darlings'in resepsiyonist Loretta'ya bana gönderilen tüm kırmızı gül teslimatlarını atmasını söyledim.

"Ne oluyor lan? Onları ben ödedim!"

"Bunu duyduğuma sevindim. Hırsızlık suçtur."

"Sammi, konuşmamız lazım. Bizim hakkımızda."

"*Biz diye* bir şey yok. Beni aldatmaya karar verdiğin anda *biz diye* bir şey kalmadı."

Gerald ya aptal ya da umursamıyor. Ama zaten, ipuçlarını anlamakta hiç iyi olmamıştır. "İki hafta oldu. Şimdiye kadar unutmuş olman gerekirdi."

"Aslında, atlattım bile. Artık yüzünün nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

Yarıştan sonra at gibi nefes alıyor, bu beni ürpertiyor. "Hadi ama. Sadece bir kerelikti."

"Bir kez ya da bin kez, fark etmez." "*Sana prenses gibi davrandım!*"

"Bezelye büyüklüğündeki aletinle başka seçeneğin yoktu. Hangi masalda prens prensesi aldatır ki?"

"*O bana* asıldı! Sen de gördün!"

Tanrım, bana kazanan bir piyango bileti ver, çünkü Gerald'ın parmaklarını kırması için kesinlikle bir ninja tutacağım. Sonra da daha büyük eklemlerine geçeceğim. "Sen bir yetişkinsin ve bu senin seçimin. Evet, tüm olayı gördüm ve sadece kendi gözlerimle gördüklerime inanırım, ağzından çıkan saçmalıklara değil."

"Esnek davranmıyorsun!" diye bağırıyor.

"*Haklısın, ben esnek değilim!*" Utanç ve öfkeyle tıslıyorum. Başka bir erkekle ilk randevumda bana tonlarca mesaj gönderen iki yüzlü eski sevgilim, sakemdeki sümüklü böcekten bile beter. "Sana aldatma ve yalan söyleme demiştim, peki sen ne yaptın? İkisini de! Bittiğini söyledim, kabul et artık. Kendine daha *esnek* birini bul." Henüz bir ninja tutacak param olmadığı için, ikinci en iyi seçeneği tercih ediyorum. "Bir daha benimle iletişime geçersen, kardeşlerimi üstüne salarım. Üç kardeşim var ve onlar senden daha iri ve daha sert olmanın yanı sıra, ikisi avukat."

Telefonu kapatıyorum, elim telefonun etrafında sıkıca kavriyor. Onu fırlatma isteğine direniyorum. Telefonu fırlatmak Gerald'dan daha çok bana zarar verir.

Derin bir nefes alıp, sakinleşmek için bir dakika bekledim. Luke'un benim öfkeli halimi görmesine gerek yoktu. Sonunda, kendimi daha sakin hissettiğimde, boynumu sağa sola çevirip arkamı döndüm. O sırada Luke'un garsona bir şey söylediğini gördüm, yüzünde samimi ama bir şekilde tam olarak tanımlayamadığım soğuk bir ifade vardı.

"Hey," diyorum, ona doğru koşarak.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet." Saat dokuzu geçti bile. "Hesap nerede?" "Ben hallettim."

Kaşlarımı çattım. "Ödememeliydin." En az dördüncü randevumuza kadar erkeğin bana akşam yemeği ısmarlamasına izin vermeme konusunda katı bir kuralım var. Böylelikle hiçbir borcum olmaz.

"Bana müsaade et. Seni ben davet ettim."

Ona bir bakış attım. Ben ödeme yapmaya çalıştığımda sinir krizi geçiren kardeşlerim gibi mi davranacak? Muhtemelen. Çenesi sıkı ve gözlerinde inatçı bir parıltı var.

"Bir dahaki sefere ben ısmarlarım," diyorum. "Kabul et yoksa olay çıkarırım."

Sırıttıyor. "Peki."

Restorandan birlikte çıkıyoruz. Dışarısı çok soğuk, rüzgâr yanaklarımı ve dizlerimi anında donduruyor. Ona yaklaşıyorum ve o da kolunu omuzlarıma doluyor. Onun sıcaklığı ve kokusunun tadını çıkarıyorum. Buna *kesinlikle* alışabilirim. Onun evine gitmeliyiz... tabii oda arkadaşları yoksa. Dur, Airbnb'den ev tuttuğunu söylemişti... yani muhtemelen bütün ev kendisinin. Benim evime de gidebiliriz, ama Michelle daha sonra dönecek ve bu onun için garip olabilir. Ya da olmayabilir. Hmm. Karar vermek zor, çünkü erkekleri hiç eve getirmiyorum. Randevumun evinde kalmak her zaman daha verimli, böylece istediğim zaman gidebilirim.

Ayrıca, ilişkimizin gidişatını belirleyebilmemiz için onun evine gitmem daha iyi olur. Bir erkeğin evinde gecelik eşyalarım olmadan kalmam ve bu randevu için hiçbir şey hazırlamadım, çünkü işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Seks olabilir, ama gece kalmak olmaz. En azından şimdilik.

Luke Porsche'sinin kapısını açıyor ve ben içeri giriyorum. O direksiyona geçiyor. Motor mırıldanıyor ve araba yumuşak bir şekilde hareket ediyor. "İçinde ilgi ilgi için dürüst dürüst Ben kulak misafiri konuşmanızı konuşmanı duydum," diyor bir süre sonra.

Başımı eğiyorum. Herhangi bir ilişkide takipçi olanın ben olduğumu sanıyordum, ama belki Luke da aynıdır. Bu *artılar* mı yoksa *eksiler* mi? "Beni takip mi ettin?" diye soruyorum.

"Hayır. Tuvalete gidiyordum... ama sen dışarıda konuşuyordun." Bana bir bakış atar.

Konuşmayı tekrar gözden geçiriyorum. *Çok* kötü bir şey söylediğimi sanmıyorum. Bazen, aşırı kalın kafalı erkeklere fikrimi anlatmak için kendimi kaptırabiliyorum. "Bunu duyduğun için üzgünüm. Bu hafta sonu nöbetçi olmamayı ne kadar istediğimi bilemezsin." Dudaklarımı büzüyorum. "Ama merak etme. Bir daha mesaj atmayacak ya da aramayacak."

"Eski sevgililerin hep bu kadar ısrarcı mıdır?"

"*Her zaman* değil." Aslında çoğu oldukça sinir bozucu, özellikle de bir ilişkiyi bitirdiğimde bunun bittiğini kabul etmeyi reddettiklerinde. İkinci şanslar ya da endişeli yeniden değerlendirmeler yapmam. Tamamen anlamsız. İnsanlar değişmez. Ve hiçbir ilişki, kalp kırıklığının tekrarını hak etmez. "Yarısı kadar, belki biraz daha fazla diyebilirim." Kafamı sallıyorum. "Ama onlar hakkında konuşmayalım. Hepsi geçmişte kaldı ve tamamen önemsiz." Ayrıca, düşünmemiz gereken daha önemli şeyler yok mu? Mesela... akşam yemeği bitti, aynı fikirdeyiz ve telefonum suskun, şimdi ne yapacağız?

Luke bir şey söylemek için ağzını açar, sonra telefonu titremeye başlar. Sinirli bir nefes alırım. Teknolojiden nefret etmeye başlasam da, kızgın hissetmem haksızlık. Teknoloji insanları bir araya getirmeli, bizi birbirimizden uzaklaştırmamalı.

Luke ekrana bakar ve kaşlarını çatır. Sonra çok sessizce, "Lanet olsun" der.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Şehir dışına çıkmam gerekiyor." "*Şimdi mi?*"

O başını salladı, çenesi gerildi.

"Neden?" Rahatsız etmek istemiyorum ama dediği gibi... *Kahretsin*. Bu bizim ilk randevumuz. Aptal eski sevgilimin defalarca böldüğü bir akşam yemeğinden daha fazlasını bekliyordum. En azından öpücüğün tekrarını. Belki de sonuna kadar gitmesek bile birkaç adım daha ileri gitmeyi.

Luke'un kaşları daha da çatılır. Sonunda, "Bu... karmaşık bir durum." der. İç çeker.

Çeviri: Bu konu hakkında konuşmak istemiyor.

İçimden bir parça onun paylaşmasını istiyor, ama anlıyorum. Biz yeni bir çiftiz ve cidden, eski ve olgun ilişkilerde bile insanlar bazı sırları saklamak isterler. Beni aldatmadığı sürece, benim için sorun yok. Ya da en azından kendime öyle söylüyorum.

"Tamam. Beni ara." Ona numaramı veriyorum.

Elimi sıkıyor, ama gülümsemesi pek içten değil. "Ararım."

On Altıncı Bölüm

Luke tüm hafta sonu beni aramadı ya da mesaj atmadı, ama bir kutu bitter çikolata gönderdi. Çikolata genellikle iyiye işarettir, ama ikinci randevuyla ilgili bir not yoktu. İtalyanca şiir de yoktu. Yani bu, "Her şeyi yeniden düşündüm, teşekkürler, hoşça kal!" diyen garip bir hediye olabilir. İlk randevumuzun gidişatından sonra pek çok erkeğin mutlu olacağını sanmıyorum.

Lanet olsun Gerald.

Luke, telefonumu kırmayarak olağanüstü bir itidal gösterdi, çünkü onun yerinde olsaydım kesinlikle kırardım. Ya da belki cumartesi günü aldığı mesajda ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrenmiş ve bana yük olmak istememiştir. Hayat, başından beri mahkum olan bir aşk için çok kısa.

Evet, tabii. Ne kadar saçma davrandığıma gülüyorum. Bu, pazar günü Michelle ile izlediğim *Me Before You* filmi değil ki.

Ayrıca, Luke gerçekten ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsaydı, cuma günü benimle aynı tempoda koşamazdı. Ve ben sapkın bir kaltak olduğum için, pazartesi günü orta yoğunlukta koşuya çıktığımda bana katılmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Şimdiye kadar şehre dönmüş olması gerekmez miydi? Neden bu kadar gecikti? Keşke arabada ona NSA gibi davranmış olsaydım.

Ya da belki de o arama gerçekten bir tür Bailey'di. Jan ve ben, genellikle berbat randevuları kısa kesmek için kullandığımız Bailey adında bir uygulama geliştirdik. Bir "arkadaş" arar ve acil bir durum olduğunu söyler, böylece randevudan hemen çıkmak zorunda kalırsınız. Uygulamamız mağazalarda satılmasa da, Luke'un da benzer bir uygulaması olabilir. Bu konseptin çok devrimci olduğu söylenemez.

Her neyse, Luke ve ben daha başlamadan bitirdiysek, Japon restoranındaki hesabın yarısını ona göndereceğim. Ne kadar sinirimi bastırmaya çalışsam da, aramızdaki belirsizlik hala beni rahatsız ediyor, sanki çıkmayan gevşek bir dolgu gibi. İşten sonra onunla iletişime geçmeyi aklımda tutuyorum.

Perşembe günü, ondan daha önce haber almazsam, ne söyleyeceğimi tam olarak bilmesem de... *henüz*. Beni bu kadar kararsız hale getirmesi çok sinir bozucu. Erkekler genelde zihinsel enerjimin bu kadar büyük bir kısmını tüketmezler. Sanki büyük bir kara delik gibi tüm enerjimi emip bitirmiyor. Daha çok, ara sıra ani artışlar olan, sürekli düşük bir enerji tüketimi gibi. Bunu kapatacak düğmeyi bir türlü bulamıyorum.

Ve tabii ki Luke perşembeye kadar sessizliğini koruyor. Ona ne söyleyeceğimi tam olarak bilmediğim için, kendime söyleyeceğime söz vermiş olsam da onunla iletişime geçmiyorum.

Çin yemeğinden kalanlarla hızlıca akşam yemeğimi yedikten sonra, yatağıma uzanıp Mart ayının ilk haftasında Tim ile yapacağım toplantı için üç aylık kariyer hedeflerimi yazıyorum. Her şeyi yazıya dökmek daha iyi olur diye düşünüyorum, çünkü zihnim sürekli yeni ve parlak becerilere kayıyor ve bu şekilde daha esnek davranabiliriz, ama İK departmanı yazılı belgeleri seviyor. Onlar, açık bir şekilde ikili bitler halinde mevcut olmayan hiçbir şeyin geçerli olmadığına inanan verimsiz bir devlet kurumu gibiler.

Uygulama geliştiricisi olarak işimi sevmeme rağmen, sistem mimarisi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Bunu gelecekteki hedeflerim ve ilgi alanlarımla altına not ediyorum.

Bu işi bitirdikten sonra, belgeyi kaydedip yastıklarına yaslandım. Neredeyse boşalmış çikolata kutusuna bakarken, aklıma Luke geldi. Bana ne yaptığını haber vermek ve bir sonraki randevumuzu ayarlamak için çoktan benimle iletişime geçmesi gerekirdi. O yapmazsa ben iletişime geçeceğim demiştim kendime, ama bunun akıllıca bir hareket olup olmadığını merak ediyorum. Kendimi sorgulamasına neden olması beni rahatsız ediyor. Başka hiçbir erkeğe karşı böyle davranmamıştım. David'e bile.

En kolayı, Cuma akşamı Luke'un beni aramasını veya mesaj atmasını beklemek olurdu. Eğer aramazsa, ipucunu anlamalı ve ilişkimizi "bitti" kategorisine taşımalıyım. Beni nasıl takip ettiğine bakılırsa, artık ilgilenmediği sürece böyle sessiz kalması pek olası değil bence.

Gerald ile olan tüm bu olaylar muhtemelen Luke'u soğuttu. Durum tersine olsaydı, ben de kaçardım. Ve geçen Cuma'daki öpücüğün çok ateşli olduğunu düşünsem de, belki de o, eski sevgilisinin beni geri kazanmak için yaptığı psikopatça girişimlere katlanmaya değdiğini düşünmemiştii. (Ölüm, Gerald için gerçekten çok hafif bir ceza.)

eski sevgilimin beni geri kazanmak için yaptığı psikopatça girişimlere katlanmaya değeğini düşünmemiştir. (Ölüm, Gerald için gerçekten çok hafif bir ceza.)

Sonuçta, görünüşe göre ben *tuzum - teşekkürler, canlarım*. Sofra tuzunun herhangi bir şeyle reaksiyona girip girmediğini bilmiyorum. Onu ilişkilendirebileceğim en seksi şey eti kürlemek, ama... bu hiç de seksi değil.

Luke'u "tuzlamak" mı istiyorum? Bu fikir o kadar saçma ki, bu düşünceyi kafamda kurduğuma bile inanamıyorum. Google'da arama yapıp, olabileceğim başka, *daha seksi* bir kimyasal bileşik var mı diye bakmalıyım. Michelle ve Jan'ın bana etiket koymasına bir hata. Kimya hakkında ne biliyorlar ki?

Google'ı açıp "uçucu ve seksi bileşikler" yazıyorum. Tam enter tuşuna basmak üzereyken telefonum titriyor ve ona bakıyorum. Bir mesaj gelmiş.

–Luke: Yatakta mısın, kuzgun kız?

Vay vay vay. Ağzım seğiriyor ve sonunda gülümsüyorum, tüm sinirim unutuluyor. Yazmaya başlıyorum.

–Sammi: Evet. Ama uyanığım, evden çalışıyorum. Sen?

–Luke: Meşguldüm.

–Sammi: Şehre döndün mü?

–Luke: Keşke. Daha sonra döneceğim.

–Sammi: Ne zaman?

–Luke: Henüz bilmiyorum.

Onun daha ayrıntılı açıklamalar yapmasını bekliyorum, ama birkaç dakika sonra bunun olmayacağını anlıyorum. Serbest çalışan bir göçebe ne kadar meşgul olabilir ki? Randevumuzu aniden kesip gitmesini hatırlıyorum ve içimde belirsiz bir tedirginlik hissi büyümeye başlıyor. Açık fikirli olmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama neredeyse bir haftadır ortalarda yokken ne yaptığını bana söylememesi konusunda sorunum olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Çoğu erkek

bu saatte neden kaçınılmaz olduğunu açıklamaya çalışırlardı. O ise hiç çaba göstermiyor.

Peki o zaman. Ben de onu hafifçe dürtebilirim.

–Sammi: Araştırma yapman gerektiğini sanıyordum. Sweet Darlings'te işin bitti mi?

–Luke: Hayır, ama bu acil bir durumdu.

Bekliyorum, ama hepsi bu kadar. *Ah.* Ona CIA gibi davranmak istiyorum, ama sadece bir kez çıktık. Neden sosyal medyaya her şeyi koyan bir Facebook bağımlısı olamıyor ki?

Çünkü o zaman onunla asla çıkmazdın, diyor zihnim. *Facebook'ta çok konuşan erkeklerden nefret edersin.*

Evet, tamam. Ama onlardan bilgi almak Mars'ta altın aramak gibi zor olmazdı.

Telefonum Luke'dan gelen bir arama ile çalıyor. Ah-ha! Belki de açıklama mesaj için çok uzundur. "Yazmaktan şimdiden yoruldun mu?" diye alay ediyorum.

"Hayır," diyor, sesi sıcak. "Sadece sesini duymak istedim." Ve işte böyle, beni öldürüyor. Belki de çok kolay etkileniyorum. Umurumda değil; ben de onun sesini duymayı özledim. Bu, duyduğum en seksi ses ...temiz ter ve buruşuk çarşafı düşündürüyor. "Çikolatayı beğendin mi?" diye soruyor.

"Beğendim, ama bir not daha çok hoşuma giderdi."

"Benim notumu da teslim etmeleri gerekiyordu." Yastıklara yaslanıp rahatlıyorum. "Kutuda yoktu."

"Adi herifler." Sinirlenerek iç çeker. "Eskisi gibi teslimat yapmıyorlar."

Gülümsüyorum. Nedense onu hafifçe sinirlenmiş, kaşlarını çatmış olarak hayal edebiliyorum, sanki onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi. "Ama bunun için sana para iadesi yapmayacaklarını düşünüyorum."

"Muhtemelen hayır."

"Ve tam açıklık adına, bu hafta David ile çalışıyorum."

"Pazarlama yapmadığını sanıyordum." Sesi biraz sinirli geliyor. Eğer daha iyi bilmesem, buna kıskançlık derdim.

"Yapmıyorum," dedim, parmaklarımı inceleyerek. "Ekibinin istediği bazı özelliklerin teknik özellikleri üzerinde çalışıyorum."

"Böyle bir şey üzerinde çalışmak için çok üst düzey bir pozisyonda değil mi?"

"Muhtemelen, ama..." Luke beni göremese de omuz silkiyorum. Muhtemelen önemsiz bir şey ama Luke ne yaptığını ayrıntılı olarak anlatmayacaksa, onların David'in çocukları olduğunu ve bu yüzden onun kişisel olarak dahil olduğunu eklemek istemiyorum.

"Hoşuma gitmedi."

Çok yazık. Ben de bir hafta boyunca hiçbir açıklama yapmadan şehir dışına çıkmasından hoşlanmıyorum, ama bununla başa çıkabiliyorum. O da başa çıkabilir. "Kıskanıyor musun?"

"Tabii ki. Seni benden daha fazla görmesi haksızlık."

"O zaman geri gel. Sorun çözülür. Ayrıca, David'le bir şey yaşamadığımı biliyorsun. Restoranda söylediklerimde ciddiydim."

"Biliyorum."

Sessizlik uzadıkça kendimi biraz kötü hissediyorum. O benim sesimi duymak için aradı, ben ise huysuzluk yapıyorum... iyi bir nedenim olsa da. Sanırım Luke ilk randevumuzda benden güven istediği için böyle davranıyor, ama bu, açıklamama kısmını kabul ettiğim anlamına gelmez.

Bekle... Bu, güvenimin ne kadar derin olduğunu test etmek için mi? Hayır. Bu aptalca bir şey, çünkü böyle bir numara bir ilişkiyi mahvedebilir. Ve Luke aptal biri değil.

Gözlerim dizüstü bilgisayarına takılır ve görünüşe göre filtremi kaybetmişim, ağzımdan "Hey, sence ben tuz muyum, su muyum?" diye bir laf çıkar.

"Ne?"

"Sadece soruma cevap ver."

"Tuz," diyor. "Kimse seni sıkıcı olarak nitelendirmez."

Doğru . Ama ben hissettiğim tam tersini tersini "Ama su hayatı sürdürür."

"Tuz da öyle."

"Ben tuzsam, sen nesin?"

"Ne olmamı istersin?"

"Bilmiyorum. Sorun şu ki, tuz hiçbir şeyle ilginç bir kimyasal reaksiyon göstermiyor."

O burun kıvrır. "Sana bunu söyleyen kişi kimya bilmiyor. Ateşe tuz eklediğinde alev turuncuya döner. Ve erimiş tuzu suya dökersen

"İnanmıyorum."

"Araştır, kuzgun kız." "Tuz erimez."

O gülümser. "Her şey bir bir erime bir Tuzun çok yüksektir... ve hassas bir şekilde kullanılmalıdır."

Alt dudağımı dilimle yaladım. "Suyu eritebileceğini düşünüyor musun?" "Oh, eritebileceğimi *biliyorum*."

Onun yumuşak mırıldanması klitorisimi karıncalandırıyor. Uyluklarımı sıkıştırıyorum ve bir saniye kadar telefon seksi yapmayı düşünüyorum, ama sonra vazgeçiyorum. İlk seferimizin yüz yüze olmasını, onun penisinin içimde kaymasını istiyorum. "Nerede oturduğumu biliyorsun," diyorum.

"Şehre döndüğünde uğra."

."

On yedinci bölüm

Cumartesi geldi. Hava mükemmel, serin ve güneşli, Tim de bana fazla mesai vermedi. Geçen hafta sonu nöbet tuttuğum için küçük bir teşekkür olarak, önemli bir olay olmadıkça bu hafta sonu da fazla mesai vermemesini bekliyorum.

Koşudan sonra duş alıp kahve içiyorum, Michelle'in granola barlarından birini atıştırırken e-postalarımı ve Facebook'umu kontrol ediyorum. Her şeyin sessiz olduğu bu saatler haftanın en sevdiğim zamanı. Michelle en az on birde uyanıyor, Jan ise şu anki nişanlısı yerine bizimle yaşarken saat on'a kadar uyanmazdı.

Free Radicals'ı bitirdiğim için, R.C. Miller'ın sayfasında devam romanıyla ilgili haber var mı diye bakarım. Yılda dört kitap yayınlasa da, bana yazması çok yavaş geliyor.

Tamam, tamam, ona yavaş diyerek aptalca davranıyorum. Muhtemelen bütün yıl boyunca kışının üstüne oturup durmuyor. Sadece, onun kitaplarından birini bir günde okuyabiliyorum, ama onun tüm o kelimeleri yazması daha uzun sürüyor. Düşünme süresini de eklersek, bir kitap yazmak için muhtemelen aylarca zamana ihtiyacı vardır, ama hayranlar ne isterse ister. Mayıs sonuna kadar yeni bir kitap yayınlamayacağını fark edince dudaklarımı büzüyorum. Bu çok adaletsiz.

Hıçkırarak kitabı ön sipariş verdim, sonra siyah bir kazak ve skinny jean giydim. Alexandra Darling, Jan ve Matt'in nişanını kutlamak için evinde sürpriz bir parti veriyor. Ona, hazırlıklara yardım etmek için bir saat erken geleceği mi söyledim, çünkü bu tür şeyler en iyi arkadaşlık sözleşmesinin bir parçası... O gerek olmadığını söylese de. Saçlarımı at kuyruğu yapıp pembe dudak parlaticısını sürdükten sonra Uber'i çağırıp Alexandra'nın evine gidiyorum.

Tek kişi için büyük bir ev ama sanırım çoğunlukla aile partileri için kullanıyor. Tanrı biliyor ki, ailesini bir araya getirmek için etkinlikler düzenlemeyi çok seviyor. İki katlı evin önünde Darlings ailesinin her zamanki lüks arabaları durmuyor.

"Hoş geldin Sammi! Bugün çok güzel görünüyorsun." Alexandra beni kucaklar, gri gözleri sıcaklık doludur.

Ben de ona sarılırım. "Sen de öyle."

Lacivert hırka, nane yeşili ayak bileği uzunluğunda elbise ve ten rengi babetlerle rahat ve şık görünüyor. Kısa bir süre önce 65. yaş gününü kutladı, ama gümüş rengi bob saçları ve cildindeki ince çizgiler olmasaydı, bu kadar yaşlı olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Alexandra ile altı aylık bir köpek yavrusu arasında hangisinin daha enerjik olduğuna dair bahis yapmam gerekirse, paramı ona yatırırdım.

Beni evine götürüyor. Ev, toprak tonları, İtalyan fayansları, rahat kanepeleri ve koltuklarıyla zarif ve sıcak bir yer. Açık mutfak, son teknoloji paslanmaz çelik aletlerle parlıyor.

Jan'ın kuzenlerinden biri olan Cora bana el sallıyor. Tıpkı süper model ablası gibi o da çok güzel: mükemmel bir kemik yapısı, parlak siyah saçlar ve kehribar rengi gözler. Ancak ablasının aksine, Sweet Darlings Inc. şirketinin finans departmanında çalışıyor. Bugün izinli olduğu için Yale kazak, kot etek ve muhteşem botlar giymiş. Onu hiç kötü ayakkabılarla görmedim. Bekar, deli değil mi? Çünkü erkekler ya çok kör ya da ona çıkma teklif etmek için çok korkak.

Mermer tezgahın üzerindeki çok sayıda şişeyi işaret ediyor. "Bir şey içmek ister misin? Rosé, chardonnay, kokteyllerimiz var..."

"Mimoza lütfen."

Gülümsüyor. "Harika seçim." İçeceği hazırlıyor ve bana portakal rengi sıvıyla dolu soğuk bir bardak uzatıyor. "Ee, sen ve kuzenim." Güzel şekilli kaşlarını oynatıyor. "Herhangi bir gelişme var mı? Birlikte çalıştığınızı duydum."

Bir yudum alıyorum. Taze sıkılmış portakal suyu kokteyli gerçekten güzelleştiriyor. Alexandra'nın ucuz şampanyaya inanmaması da fena değil. "David ve ben şu anda kesinlikle *birlikte değiliz*."

"Gerçekten mi?" Uzun kirpikleri kelebek kanatları gibi hareket ederek gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Ama onu sevdiğini sanıyordum." Yaklaşarak, "Ne oluyor?" diye sordu.
"oluyor?"

İçkiden uzun bir yudum aldım, sonra başımı salladım. "David'in David'in bunu atlatmasını bekliyorum."

"Neyi?"

"İyileşmesini."

"Ohhh," diye nefes verip yavaşça başını salladı. "Bu mantıklı. Rebound kızı olmak istemezsin. Ama ellerini kavuşturup beklemek zor olmalı."

"O kadar da kötü değil. Kendimi başka bir erkekle oyalamaya çalışıyorum."

Daha da yaklaşıp sesini alçaltıyor. "Yeni erkek arkadaşın kim?"

Ağzımı açmaya başladım, sonra durdum. Jan, Luke ve Alexandra'nın ailelerinin birbirini tanıdığını söylemişti. Daha çok Luke'un ailesi ve Alexandra'nın ailesi, ama bu Cora'nın Luke'u tanımadığı anlamına gelmez. Ayrıca, Luke'un benim "yeni erkeğim" mi yoksa "kısa süreli ilişkim" mi olduğunu bile bilmiyorum, çünkü sadece bir kez çıktık, sonra ortadan kayboldu.

Ve öpücük! Oh, çiçekler ve çikolata. Ve o Perşembe günü mesaj attı ve aradı...

Doğru. Ve o zamandan beri, hiçbir şey yok. Bu can sıkıcı, çünkü genellikle erkekler bir randevudan sonra ortadan kaybolmazlar. Öte yandan, hiçbiri benim eski sevgilimin sonsuz ve değersiz mesajlarına cevap vermemle uğraşmak zorunda kalmadı. Grr.

"David'in biriyle görüştüğünü biliyorsun," diyorum onun yerine. Kafasını eğiyor. "Amy mi? O bir hiç."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Cora'nın birini "önemsiz biri" olarak nitelendirmesi çok garip. O dedikodu yapmayı sever, ama Izzy the Snob gibi değildir.

"Yıllardır onu köpek yavrusu gibi takip ediyor, ama David pek ilgilenmiyor, biliyor musun?"

Ben sadece belirsiz bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

O da bunu cesaret verici bir işaret olarak algılar. "Yani... o da iyi biri, ama David'in tipi değil."

Cora, "David'in tipi" hakkında uzun bir tez başlatır: hoş, tatlı, akıllı, dürüst, çalışkan, yakışıklı... Ailesini sever. Köpekleri sever. Kedilere alerjisi olduğu için kedisi olmaması sorun değil. Liste oldukça uzundur ve benim zaten bildiğim her şeyi doğrular: o ve ben son derece uyumluyuz. Tek sorun, ikimizin de aynı anda müsait olmaması. Bu, kaderin ağır bir şekilde verdiği bir ipucu mu?

"Hey, pasta nerede?" Derek'in sorusu oturma odasından ve mutfaktan, Cora'nın sözlü tezini keserek yankılanıyor. David'in

küçük kardeşi yüksek sesli ve sesini nasıl kullanacağını iyi biliyor.

"Trent ve David getiriyorlar," diyor Jan'ın teyzesi Sun, hızlı adımlarla içeri girerken. Sarı örgü üst ve krem rengi pantolon, ince vücuduna çok yakışıyor. Bunun nedeni, İtalyan, Fransız, Çin ve Kore genlerine sahip olmasıdır. Yani, onu yemek yerken gördüm ve günde bir saatten fazla egzersiz yapmadığını biliyorum. "Pişirmesi çok uzun sürdü, o yüzden taşımayacağım."

Wharton'dan MBA derecesi olmasına rağmen çalışmıyor. Onun için bu, modern bir feminist olarak hakkı olan bir şey. Bu yüzden Wall Street'teki bir yatırım bankasında veya hedge fonunda kariyer basamaklarını tırmanmak yerine evde kalıyor, evi yönetiyor ve rüya gibi yemekler pişiriyor. Eğer hırslı olsaydı, Martha Stewart gibi olabilirdi, ama görünüşe göre bu da onun tarzı değil.

İki oğlu da onu takip ederek, beyaz çikolata orkideleriyle süslenmiş, sedefli pembe krema kaplı devasa üç katlı bir pasta taşıyor.

"Sen pişirmeyi sevmezsin sanıyordum," diyor Cora, pastayı gözetleyerek

"Sevmem, ama bu, iyi olmadığım anlamına gelmez," diyor Sun. "Ayrıca, Jan aranızda nişanlanan ilk kişi." Oğullarına anlamlı bir şekilde bakar. "Eminim çocuk sahibi olan ilk kişi de o olacak." Bir burun çekme sesi duyulur. Bebekleri sevdiği bir sır değildir.

Sonraki yarım saat içinde, on kuzen ve ebeveynleri de gelir. Matt'in avukat olan ebeveynleri ve kız kardeşi de gelir ve Alexandra onları evine sıcak bir şekilde karşılar.

Metalik pembe, gümüş ve altın renkli süslemeleri ve balonları yerleştiriyoruz. Jan'ın amcaları dışarıda barbekü için eti hazırlıyorlar, hepsi de en iyi ızgarayı, ortadaki en büyüğünü kapmak için yarışıyorlar. Michelle, Jan'ın gelmesine yaklaşık on dakika kala geliyor. Alexandra'nın diğer misafirleri, Jan ve Matt'in gelişinden yaklaşık beş dakika sonra geleceklerdi, çünkü David, Jan ve Matt'in sokakları dolduran tüm o lüks arabaları görerek neler olup bittiğini anlamamalarının imkansız olduğunu belirtmişti.

"Bunu nasıl planladığını bilmiyorum. Ya uçağı rötör yaparsa?" diyor Michelle.

"Sonsuz iyimserlik, canım," diye cevaplar Alexandra küçük bir gülümsemeyle. Ekstra kurnaz davranarak, Jan ve Matt'e eve gitmeden önce uğramalarını ister ve onlara önemli bir şey vereceğini söyler. Jan büyükannesini çok sevdiği için kabul eder, özellikle de Alexandra şehir evinden çok da uzakta yaşamadığı için.

"Yakında burada olurlar. Uçakları erken indi." Alexandra Derek'e işaret eder. "Müziği kapat. Herkes bir popper alsın."

Sessizce bekliyoruz. Birkaç dakika geçmeden bir arabanın geldiğini duyuyoruz. Gülümsemeden edemiyorum.

Jan ve Matt kapıyı açıp içeri girdiğinde, hepimiz konfeti patlatıcılarının iplerini çekip "Sürpriz!" diye bağırıyoruz.

Kalabalığın önünde duran Alexandra, çifti ilk kucaklayan kişi olur. "Tebrikler canım."

"Tanrım. Hiç bilmiyordum," diyor Jan, gözleri parıldayarak.

"Teşekkürler, Alexandra." Matt ona sarılır, sonra yanağına hızlıca bir öpücük kondurur.

"Hadi ama! Bize yüzüğü göstermelisin!" Michelle, Jan'a işaret eder. Jan'a işaret eder.

Çifti çevreleriz ve Jan yüzüğünü gösterir.

muhteşem bir parça, elmaslar tam açmış bir ayçiçeği gibi dizilmiş. Ona çok yakışıyor, çünkü o sadece neşeli bir insan değil, aynı zamanda ayçiçeklerini de çok seviyor.

Kathleen, manken kuzeni, elini göğsüne koyar. "Aman Tanrım, bu harika." Matt'e döner. "Sipariş ettirdin, değil mi?"

Küçük bir gülümsemeyle başını sallar, sonra Jan'ın başının üstüne bir öpücük kondurur.

"İkiniz için daha mutlu olamazdım." Jan'ı, sonra Matt'i kucaklarım.

"Sizler gerçekten çok yüksek bir standart belirliyorsunuz," der Michelle, benim ardından onları kucaklayarak.

"Bir köpek almadığım sürece muhtemelen ömür boyu bekar kalacağım," diye şaka yaparım, yüzüğü hayranlıkla incelerken.

"Hayır, olamazsın," der Jan gülerek. "Düğününde nedimen olmak istiyorum. En iyi arkadaşlık sözleşmesinde böyle yazıyor."

Hepimiz kıkırdamaya başlıyoruz.

Aile ve en yakın arkadaşlar dışındaki ilk misafirler gelir. Kafamı kaldırıp Beau ve Patrice Madison içeri girerken bir an dururum.

On sekizinci bölüm

Luke'un ailesi internetteki fotoğraflarına tıpatıp benziyor. Ama kendileri hayal ettiğim gibi değiller.

Beau oldukça uzun boylu, en az 1,95 metre, ve resimlerde gördüğümünden daha zayıf ve formda. Yeşilimsi yeşil gömleği ve siyah pantolonu yumuşak görünümlü bir malzemeden yapılmış ve ona çok yakışıyor, pahalı oldukları belli. Erkek modası benim uzmanlık alanım olmasa da, Nathan giyim delisi olduğu için bu konuda bir iki şey biliyorum.

Sanki benim onu incelediğimi hissetmiş gibi, Beau başını bana doğru çevirip beni inceliyor, gözleri parlıyor. Radarım bozuk değilse, bakışlarında sadece merak yok. Dahası var... Dudaklarımı sıkıyorum. Şu anda zihni Degenerate Drive'da dolaşıp, sonra da Concupiscent Court'ta rahat bir dönüş yapan bir adamın bakışları var. Ve bu gerçekten çok saçma, çünkü karısı hemen yanında durmuş, Alexandra'nın yanaklarına havada öpücükler konduruyor. Herkesin görebileceği bir yerde beni öylece süzerken, aptalın teki olmalı. Onun kızı olacak kadar gencim. Ya da üniversitedeki öğrencilerinden biri...

Her zaman gördüklerime ve duyduklarıma inanırım. Ve şu anda, erkek radarım Beau'nun bir sapık olduğunu söylüyor.

Doktora yapmış bir pislik, ama yine de pislik.

Alexandra'yı selamlama sırası ona geldiğinde, tavırları tamamen değişiyor, zihni görünüşe göre Uygunluk Yolu'na geri dönmüş. Bir parça saygı ve samimi sıcaklık onu seçkin ama dost canlısı bir akademisyene dönüştürüyor.

Vay canına. Onun sapıkça bakışlarının hedefi olmasaydım, asla şüphelenmezdim.

"Kime bakıy o r s u n ?" diye sorar Sun, görünüşe göre "Oh." Boğazımı temizliyorum. "Yeni gelenler." Daha fazla misafir geldiği için, net olmak için Madisons'ları belli belirsiz işaret ediyorum.

"Oh." Boğazımı temizliyorum. "Yeni gelenler." Daha fazla misafir geldiği için, netlik olması açısından Madison'ları belirsiz bir şekilde işaret ediyorum.

Kafasını o kadar hızlı çevirir ki, boynunu incitmemesine şaşırırım. "Onları tanıyor musun?"

"Hayır. İngiliz edebiyatıyla ilgilenmediğimi biliyorsun." Kahretsin. Bunu ağızımdan kaçırarak aptallık ettim. Beau'nun alnında "Ben İngilizce profesörüym" yazmıyor.

"Anlıyorum." Sun boğazını temizledi. "Karısı her zaman güzel elbiseler giyer." Sesi çok neşeli ama içinde ince bir ihtiyat vardı.

Patrice'e bir göz atıyorum. Vücudunu ön plana çıkaran avcı yeşili bir kışlık elbise giymiş, ama benim zevkime göre fazla muhafazakar ve sıkıcı. Ancak, Sun ile moda konusunda tartışmanın sırası değil. "Haklısın. O... oldukça şık."

"Onlar çok *başarılı* bir evlilik yapıyorlar."

Bunu bana neden söylüyor? Ve neden *başarılı* olduğunu vurguluyor? Onun çevresindeki insanlar genellikle başarısız evlilikler mi yapıyor?

Bana bakışından, bir cevap beklediği belli, ama aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor. "Hepimiz başarılı evlilikler yapalım," diyorum.

Sun bir tutam saçını kulağının arkasına koydu. "Alexandra, Patrice'e yakındır. Aslında, ailesi siyasi açıdan başarılı olduğu için birçok kişi ona yakındır."

Siyasi açıdan başarılı mı? Bu, başarılı bir evlilik gibi bir şey mi?

"İki kardeşi de ABD Senatosunda. Tabii ki aynı eyaleti temsil etmiyorlar, ama..." Omuzlarını silkiyor. "İmajlarına çok önem veriyorlar."

Neden bana bunları anlattığını hiç anlamıyorum. Luke ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, Beau hakkında bir şeyler bildiğimi ağızımdan kaçırmış olsam da.

Yine boğazını temizledi. "Beau çok seçkin ve çekici biridir, ama daha uygun ve seçkin konuklar da gelecek."

Aniden aklıma bir şey gelir, boğazım düğümlenir ve öksürmeye başlarım.

Sun sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Aklımın Beau'nun müstehcen yollarına hiç sapmadığını ona temin etmeden önce, "Karar vermeden önce tüm gerçekleri bilmek her zaman iyidir," diye ekledi.

"Teşekkürler," diyorum ona, alaycı olmamak için elimden geleni yapıyorum — o sadece yardım etmeye çalışıyor, ama "yardımının" ne kadar aşağılayıcı olduğunun farkında değil. Üstelik bu parti Jan ve Matt'in mutluluğu için düzenlenmiş, Sun'ın saçma varsayımları yüzünden ne kadar sinirlendiğimden bahsetmiyorum bile. "Yaşlı evli erkekler gerçekten benim tipim değil." Ben anlayışlı ve hoşgörülü olabilirim, ama o bunu bilmeli. Jan'la yıllardır arkadaşız ve Sun da benimle vakit geçiriyor.

"Tabii ki değil." Diye iç geçiriyor. "Senin yargına güveniyorum. Sadece... Neyse, önemli değil. Derek'in üniversiteden en iyi arkadaşını tanıştırmamı ister misin? Buraya ziyarete geldi. Ve" —bana komplo kurar gibi bakıyor—"oldukça sevimli biri."

"Hayır, teşekkürler." Sun, oğlum David'e olan aşkımı bilmiyor. Bunu herkese duyurmadım ve Jan, iyi bir arkadaş olarak, ailesinden bunu sakladı. "Aslında bir şeyler içmek istiyorum."

Cevap beklemeden uzaklaşırken, Beau'ya lazer gibi bir bakış atıyorum. Tıbbın çaresiz kaldığı bir cinsel güçsüzlük hastalığına yakalanmasını diliyorum, çünkü en azından bunu hak ediyor. O bana öyle bakmasaydı, Sun gelip istemeden beni aşağılamaya gerek duymazdı. Aynı zamanda, Sun'ın benim evi yıkan psikopat diğer kadın olacağımı varsaymasına inanmıyorum. Beau'nun yakışıklı bir adam olduğunu kabul ediyorum, ama hiçbir erkek benim için o rolü oynayacak kadar yakışıklı ya da harika değil. Asla.

Ama Sun böyle düşünüyorsa, başka kimler de aynı şeyi düşünüyor olabilir? Umarım Patrice değildir. Bu çok garip olurdu.

Sinirlenerek, partide insanların yüz ifadelerini okumak için etrafa bakıyorum. Kimse benim yönüme bakmıyor gibi görünüyor. Ama belki de hepsi karakter suikastı düşünceleriyle suçludurlar.

Artık inanılmaz derecede sinirlenmiş bir halde, bir martini alıp tek yudumda içiyorum. Cin ve vermut boğazımı hoş bir şekilde yakıyor. Bir

tane daha almak için uzanıyorum, ama iri bir erkek eli bana bir tane uzattığında duruyorum. "Alexandra'nın içkileri harika," diyor kültürlü bir ses.

Bu ses, sahibinin halka hitap etmeye ve dikkat çekmeye alışkın olduğunu gösteren, alıştırılmış bir yumuşaklığa sahip. "Martini'yi tam olarak tadını çıkarmak için yavaşça içmek daha iyidir ama."

Elini görmezden gelerek Beau'ya baktım. Ne zaman buraya gelmişti?

Karısı ortalıkta yok. Umarım Sun beni onunla görmez ve yine yanlış bir sonuca varmaz. Radikal önlemler almak istemiyorum. Örneğin, aslında gizli bir rahibe olduğumu ya da lezbiyen olduğumu açıklamak gibi.

"Sizi tanıyor muyum?" diye soruyorum, çünkü kibar davranacak kadar iyi hissetmiyorum.

Martini'den bir yudum alır. "Sanırım daha önce tanışmadık."

Ve normal şartlarda tanışmamış olurduk, çünkü onun yaşlıları ve ilgi alanları benzer kişilerle takılması gerekirdi, yeni mezun bir programcıyla değil.

"Ben Beau. Sen...?"

"Jan'ın en arkadaşıyım." Ben başarıyorum bir gülümseme sadece çünkü Onu bacağından tekmelemeyi hayal ediyorum.

Sanki komikmişim gibi gürültülü bir kahkaha atıyor... ve beni komik bulduğu için minnettarım. "Elbette bir adın vardır."

Evet... ama ben bilmiyorum istemiyorum onu istiyorum bunu . Katılımcı Cesaret verici. Ve o benim varlıklarımı kataloglamakla çok meşgul.

Neden ben?

Onu fazla kaba davranmadan başımdan savmak için birkaç iyi yol arıyorum, çünkü o Luke'un babası ve Alexandra'nın arkadaşı. Ne yazık ki *Soğuk Omuz Sutrasi* yok. Her bölümünü ezberlerdim.

Aniden, güçlü bir kol beni sardı. Neredeyse irkildim, sonra başımı kaldırıp Luke'un beni kendine doğru çektiğini gördüm. Ne zaman gelmişti?

Daha da önemlisi, ne zaman şehre geri döndü?

Luke, mavi gömlek ve ince kalçalarına tam oturan yıpranmış kot pantolonuyla harika görünüyor. Yanımda daha da harika *hissediyor*, sıcak ve koruyucu. Kolunu belimin etrafında tutuyor, uzun parmakları belimin çukurunda. Küçük farkındalık dalgaları içimi kaplıyor.

Beau'nun bakışları bu küçük hareketi kaçırmıyor - ya da ağzının sıkışmasından, benim tepkimi de.

Küçük bir "siktir git" işareti olarak, Luke'a yaslanıp sırtına nazikçe elimi koyuyorum.

"Luke," diyor Beau, gözleri donuk. "Ne sürpriz." "Baba."

Luke'un ağzından çıkan bu kelime, bir hakaret gibi geliyor.

"Burada ne işin var? Şehir dışındasın sanıyordum?"

Luke ona sert bir gülümseme atar. "Öyleydim, yaklaşık yirmi beş dakika öncesine kadar."

Gözlerimi yukarı doğru çeviriyorum ve Luke'un gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzündeki küçük çizgileri fark ediyorum. Bu çizgiler, son birkaç gündür pek dinlenemediğini gösteriyor. Bu, kardeşlerimin baro sınavına çalışırken sık sık gördüğüm bir ifade.

Aynen öyle, karnım Olimpiyatlardaki jimnastikçilerle yarışacak kadar ters takla atıyor. Yanakları ve çenesi sakallarla kaplı ve ben o pürüzlü yüzeyi elime alıp dudaklarını öpmek istiyorum.

Ama şimdi değil. Sadece bir öpücükle yetinmeyi düşünmüyorum ve aklımdaki şeyi yapmak için özel bir yere gitmemiz gerekiyor.

"Alexandra mı davet etti seni?" Beau, Luke'un cevabını beklerken şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Ben gerçekten kızım için buradayım."

"Kız *arkadaşın*. Peki." Beau bana bakar, gözleri kısılır. Ağzını açar, konuşmak üzereyken karısı ortaya çıkar.

"Luke. Geleceğini bilmiyordum," diyor.

Beau, sevgi dolu bir jestle karısının elini tutar, ama bu hareket, üçüncü dünya ülkelerindeki sokak dükkanlarında satılan otuz dolarlık tabletler kadar sahte gelir bana.

"Brian'dan haber aldım. Seni ekibine katmak istediğini söyledi," diyor Patrice.

Bu, "siyasi açıdan başarılı" kardeşlerden biri olmalı. Bir ABD senatörü. Ona mektup yazıp, kayınbiraderinin iğrenç bir adam olduğunu söylemeli miyim acaba? Tabii ki, tamamen seçmenlerin endişesi olarak.

"Ona teşekkür et, ama ilgilenmiyorum," diye cevaplar Luke.

"Bu dürüst bir kariyer," der Beau.

Neredeyse gözlerimi devirecektim. İngilizce profesörü olsun ya da olmasın, "dürüst" kelimesinin anlamını bildiğini sanmıyorum.

Sonra ekliyor: "Hayatını boşa harcamaktansa, bir yıl sonra kimsenin hatırlamayacağı anlamsız ticari saçmalıkları karalamaktan iyidir

yüzünü yukarı kaldırır. Yemin ederim, partide bulunan herkes onun burun kıllarını görebilir.

Luke gerginleşir, çenesi kasılır. Beau'ya, sonra Patrice'e bakarım. İkisi de Luke'a üzgün, acınası ve anlaşılmaz biriymiş gibi bakar.

"Baban haklı," diyor Patrice. "Çok yeteneklisin. Hepsini boşa harcadığına inanamıyorum."

Oldukça şanslı bir hayat sürdüğümü biliyorum. Ailem beni çok seviyor ve her zaman yapmak istediğim her şeye destek oldular. Erkeklerin ağırlıklı olduğu bir alan olan programcılığı seçtiğimde bile, bir kez bile "Bunu yapamazsın çünkü..." demediler. Onlar için önemli olan tek şey benim mutlu olmam, bir veya iki yıl sonra birinin benim uygulamamı kullanıp kullanmayacağı değil.

Ailemin, sevgilimin önünde beni küçük düşürdüğünü *hayal* bile edemiyorum.

Luke'un kaşları çatılır ve normalden çok daha yavaş ve duyulabilir bir şekilde nefes alır. Garip an uzadıkça, Beau sırtarken Patrice iç çeker. Luke hala hiçbir şey söylemiyor. Kahretsin. Belki de hiçbir şey söylemeyecek.

Hayır, hayır, *hayır!*

Aniden öfke içimi kaplar. Ben nazik, kibar bir kızım — ailem bana iyi terbiye verdi — ama aynı zamanda adaletsizliği sessizce izlemenin yanlış olduğunu da öğrettiler.

Luke'un ailesi, onu kasten küçük düşürüp paçayı sıyrabileceklerini düşünüyor. Ben seyirciler arasında olduğum sürece bu mümkün değil!

"Böyle düşünmene şaşırdım. Luke'un yazdıklarını okudun mu?" diyorum, masumca kirpiklerimi Beau'ya, sonra Patrice'e kırpiştirarak.

"Okumama gerek yok, biliyorum," diyor Beau.

Kibirli pislik. "Buna entelektüel sahtekarlık denmez mi? Sanki kitabı baştan sona okumuş gibi, ama aslında eline bile almamış bir öğrencinin *Grapes of Wrath* hakkında bir deneme yazması gibi."

"Steinbeck İngiliz edebiyatı yazdı. Oğlumun 'yaratıcı yazıları' İngiliz edebiyatı."

"Oh, daha fazla yanılgıya düşemezdin. O çok zeki. Aslında Aslında, o benim en sevdiğim yazarlardan biri. Tanışmamız da bu şekilde oldu."

Kirpiklerim daha hızlı titriyor. "Onu takip ettim - tabii ki *çok* uygunsuz bir şekilde değil" - elimi göğsüme koyup Luke'a hayranlıkla bakıyorum - "ve bir akşam yemeğinde yazdıklarına hayranlığımı dile getirdim. Gerisi ise, şey... tarih oldu."

Beau bana bakıyor. Patrice, az önce söylediğim şeye inanmakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Luke'un hayranları olduğunu kabul etmek neden bu kadar zor?

Bir dakika. Ya porno yazıyorsa? Bunun ebeveynler için ne kadar garip olacağını anlayabiliyorum. Ama yine de gurur duymaları gerekir. İyi porno, tek boynuzlu atın pisliği kadar nadirdir.

Luke'un bakışlarını üzerimde hissediyorum, ama dikkatimi onun sinir bozucu ebeveynlerinden başka yöne çevirmek istemiyorum. "Elbette, belki sıkıcı edebiyat ödülü komiteleri Luke'un yazdıklarının mükemmelliğini fark edemiyorlardır," diye devam ediyorum, "ama yazmanın, zaten kimsenin umursamadığı bir ödül kazanmaktan daha önemli yönleri vardır. Şahsen, bana zevk ve keyif veren şeyler okumayı tercih ederim. Ve onun yazıları bunu yapıyor. Sonuçta, insanlar sıkılmak için okumazlar. Ben de bunu yaşadım. Hem lisede *hem* de üniversitede." Jan'ın nişan yüzüğüyle rekabet edecek kadar parlak bir gülümsemeye bitiriyorum.

Beau'nun yüzü o kadar kızarmış ki, acaba gerçekten bir istakoz mu diye merak ediyorum. Oooh, oooh, belki de Darth Maul. Kesinlikle yeterince iğrenç biri. Göz teması kurmayı kesen Patrice, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Luke'a dönüyorum. "Biliyorsun tatlım, biraz yorgunum ve burası *çok* havasız. Neden sahneden çıkmıyoruz?"

On Dokuzuncu Bölüm

Luke Porsche'sini bizim mahalleye doğru sürerken koltuğumda kıpır kıpır oturuyorum. Alexandra'nın partisinden onu sürükleyip çıkardığımdan beri tek kelime etmedi. Profilini inceliyorum. Eğer onun ailesiyle uğraşıyor olmasaydık, minnettarlıktan konuşamayacak kadar duygulandığını düşünürdüm, ama aileler karmaşıktır.

Üzgün mü? Yüzündeki ifade Rushmore kadar ifadesiz olduğu için bunu anlamak zor. Aslında, bir taş bile bana daha fazla şey anlatırdı.

Belki de erken kaçtığımız için endişeleniyordur. Boğazımı temizleyip, "Biliyorsun... muhtemelen sorun olmaz. Jan ve Matt'in nişanını kutlamak için yeterince uzun kaldım ve zaten yakında onları göreceğim" diyorum. Ayrıca, Jan ve Matt'i o kadar da iyi tanımadığından eminim. Şey... biraz eminim. Sonunda diploma almamış olsa da, Harvard'a gitmişti, yani orada Matt ile arkadaş olmuş olabilir. Öte yandan, arkadaşlar, arkadaşlarının destek vermeyen ebeveynleri tarafından alenen kötülenmesine izin vermezler.

Aynı zamanda, arkadaşlar da senin yaptığın gibi arkadaşlarının ebeveynleriyle konuşmazlar. İçimden utanıyorum.

Biri benim ailemle benim onun ailesiyle konuştuğum gibi konuşsa, çok kızardım. Savunmam gerekirse, ailem mesleğimi asla alenen ya da özel olarak küçümsemez, ama aile ilişkileri bazen karmaşık olabilir. Kardeşlerimle sürekli birbirimize sataşırız, ama biri bize sataşırsa, yüzde yüz birleşip o yabancıya karşı dururuz. Bu yüzden Luke'un annesi ve babasıyla olan ilişkilerimden rahatsız olması mümkün.

Bu yolculuğun tek iyi yanı, Alexandra'nın evimden sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşaması ve trafiğin hafif olması. Luke de hız yapıyor. Belki bir şey söylemeliyim, ama belki de söylememeliyim. Kimse arka koltukta oturan sürücülerini sevmez... hatta ön koltukta otursalar bile. Özellikle ön koltukta oturuyorlarsa. Bunu biliyorum çünkü Stan, yaptığı tüm hataları işaret ettiğimde arabasına bir fırlatma koltuğu takmakla tehdit etti (ama sadece gerçekten yanlış şeyler yaptığı için

yanlış yapıyordu). Ayrıca, erkekler saatte 55 milin altında gitmek için Porsche almazlar.

Kahretsın. Kıpır kıpır oluyorum. Bu çok garip. Hiç kimseye veya hiçbir duruma karşı bu kadar kararsız hissetmemiştim.

Luke mahalleye girdiğinde, "Beni evime bırakabilirsin" diyorum.

Ama benim evime gitmek yerine, arabasını mahallenin başka bir bölümündeki tanıdık olmayan bir çıkmaz sokaktaki tek bir evin önüne park ediyor. Motoru kapatıyor, arabadan iniyor ve benim için yolcu kapısını açıyor.

Arabadan indiğim anda, eli boynuma dolanır, sıcak ve büyük eli beni sabit tutar. Diğer eli kalçama gelir ve beni kendisine doğru çeker, ona yapışana kadar. O bir cehennem gibidir ve beni öper.

Aman Tanrım, nasıl da öpüyor beni.

Dudakları yakıcı ve o başını daha sıkı, daha sahiplenici bir bağlantı için eğdiğinde ben hafifçe inliyorum. Dizlerim gerçekten titriyor, bu ilk kez oluyor.

Havayı içime çekiyorum, kokusunu içime çekiyorum. Kokusu çok bağımlılık yapıcı — benim kendi kokainim. Çenesindeki sakallar cildimi lezzetli bir şekilde sıyrıyor ve o pürüzlü dokuyu uyluklarımda hissetmek istiyorum. Sonra ellerim saçlarına uzanıyor — yumuşak, ipeksi, sıcak ve karıştırılmak için yalvaran — ve kanım ısınırken ve damarlarımdan sıcak bir akınla geçip giderken tutunabilmek için yapabileceğim tek şey bu.

Luke ellerini kavisli sırtımda gezdiriyor. Boğazından yumuşak bir inilti kopuyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum, karnımda ereksiyonunu hissediyorum.

O biraz geri çekiliyor, böylece dudaklarımız birbirinden sadece bir saç teli kadar uzaklıkta kalıyor. Nefeslerimiz birbirimizi okşuyor ve aramızdaki o küçük mesafeye rağmen, sanki bir kıvılcım gibi onun tadını alabildiğime yemin edebilirim.

Mavi gözleri karanlık ve elektrikli bir şekilde bana bakıyor. Bana çekilme şansı veriyor çünkü bu kadar. Eğer onu şimdi durdurmazsam, sonuna kadar gideceğiz.

Ve onu istediğimdeki kararlılık, hayatımda hiç hissetmediğim bir şey.

"Ne bekliyorsun?" diye fısıldıyorum, dilimi dişlerimin kenarında gezdirerek.

Bana attığı gülümseme o kadar parlak ki, canımı yakıyor. Beni bir fular kadar hafifmişim gibi kaldırıp evine taşıyor. Her adımında kalbim göğsümde daha hızlı ve daha sert atıyor.

Güm güm *güm güm güm güm*.

Beni kollarında tutarken bile hiç zorlanmadan kapının kilidini açıp kapıyı açıyor. İçeriye büyük adımlarla giriyor, arkasında kapıyı kapatmak için hızını neredeyse hiç kesmiyor ve sonra beni yukarı taşırken tekrar öpmeye başlıyor.

O beni yere indirirken, bir yatak odasında olduğumu fark ediyorum. Dudaklarımız hala birbirine yapışıkken, ceketimin düğmelerini açıyor ve onu aşağı itiyor. O bunu yapar yapmaz, ceketini çıkarıp atıyorum, sonra da gömleğini kenara itiyorum. Üstlerimizi çıkarmak için birbirimizden ayrılıyoruz, sonra o tekrar dudaklarıma ulaşmadan, avucumu göğsüne koyuyorum.

Vücudunun her yeri güzel kaslarla kaplı, hiçbir yerinde bir gram yağ yok. Parmağımı göğsünde gezdiriyorum, sonra küçük meme uçlarına, ardından yavaşça kaburgalarına ve çıkıntılı karın kaslarına. Vücudu dokunuşuma tepki veriyor, kasları parmağımın izlediği yolu takip ederek seğiriyor.

"Vücudunu seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece muhteşem değil, aynı zamanda çok da formda." Koyu renkli gözlerine bakıyorum. "Kalan kıyafetlerini de çıkar benim için."

Gözleri üzerimdeyken, ayakkabılarını çıkarır, sonra birkaç sert çekiş ve itişle giysilerinin geri kalanını da çıkarır. Tamamen çıplakken daha da güzeldir, vücudunun her parçası büyük ve mükemmel oranlardadır. Kalın uyluklarının ve baldırlarının temiz, heykel gibi hatlarını hayranlıkla seyretmeden edemiyorum.

Sonra penisi var. Gövdesi o kadar uzun ve kalın ki, elimi etrafına dolayabileceğimden ve başparmağımla parmaklarıma dokunabileceğimden emin değilim. Yan tarafında koyu renkli damarlar atıyor ve ucundaki yarıktaki berrak bir sıvı damlası belirliyor.

Parmağımı üzerinde gezdirip ağızıma sokuyorum. Tadı hafif tuzlu. Ve tamamen Luke.

O keskin bir nefes alır ve şehvet klitorisime kadar iner. Bacaklarımla arasındaki ağrıyan eti sıkıştırarak, çenesi boyunca öpücükler serpiştiririm

sonra nabzının düzensiz attığı boynundaki ince, narin deriyi öpüyorum. Parmaklarımı onun penisi üzerinde gezdiriyorum.

"Seni ağızıma almak ve her yerini yalamak istiyorum." Ve her hecesini içten söylüyorum. Onu iyi hissettirmek ve aklını kaçırmamasını izlemek istiyorum.

"Tanrım," diye inler ve elini saçlarıma dolamıştır. "Sonra," diye mırıldanır. "Sonra." Çılgınca beni öper, dili ağızımı yalar ve sonra içeri girer.

Dillerimiz birbirine dolanır. Dişlerinin keskin kenarı hassas dudaklarımı sıyrır ve karnımda saf bir arzu kabarmaya başlar. Elini kıcıma koyar, sıkar. Uyluklarımın arasında daha fazla ıslaklık birikir ve bacaklarımın arkasında yatağın kenarını hissederim.

Vücudum eğilir ve yumuşak yatağa düşer. Luke ayakkabılarımı çıkarır ve arkasına atar, sonra kot pantolonumun kemerini açar ve onu çıkarır. Pantolonum çıkınca, ellerini baldırlarımın yanlarına geçirir.

"Muhteşem," diye fısıldıyor, sanki beni işaretlemek istercesine burada burada ısıtıyor. Her nefes alışımında ısının toplandığı ve arttığı kaygan noktaya gittikçe yaklaşıyor. "Ve iç çamaşırın beni çıldırtıyor."

Michelle beni tamamen Risqué İç Çamaşırı Dinine dönüştürmeye çalışıyor, ama ben şimdiye kadar biraz şüpheliydim. Bana attığı yakıcı bakış, bu harcamaya kesinlikle değer.

"Saten ve dantel. Mmm."

Kalçamdaki narin kumaşı ısırtıp aşağı doğru çekiyor. Yardım etmek için kalçamı kaldırıyorum. Sonra push-up sütyenim de gidiyor ve ikimiz de tamamen çıplak kalıyoruz.

Yatağında bana bakarken dudaklarını şapırdatıyor. Nefesim kesiliyor ve onun yoğun bakışları beni heyecanlandırıyor. Dizimi koluna takıyor ve yukarı doğru hareket ediyor. Bu pozisyon beni açık ve savunmasız bırakıyor, ama onun bunu iyi hale getireceğine güveniyorum. İyiden de öteye. Gözlerinde yanan şiddetli arzuyu dizginleyerek zamanını iyi kullandığını anlayabiliyorum.

Beklediğim gibi bana doğru sürmek yerine, alnıma, yanaklarıma, burnumun ucuna ve çeneme hafif öpücükler konduruyor. Sırada çene hattı var, sonra başını boynuma gömüyor. Nefesi

biraz gıdıklıyor, ama boğazımda kahkaha patlamıyor. O beni öperken bacaklarımın açık olması şaşırtıcı derecede tahrik edici, çünkü her an içeri girebilir. Sıvı bir sıcaklık yayılıyor ve tatlı bir beklenti oluşurken cildimde ter damlacıkları beliriyor.

Göğüslerimi avuçluyor. Kadınsı özelliklerim arasında en eksik olanı göğüslerimdir. Michelle, koşmayı bırakırsam muhtemelen dolgunlaşacaklarını söyledi, ama koşmak diş fırçalamak kadar rutin bir şey ve bunu bırakmayı hayal bile edemiyorum. Luke ise dolgunluk eksikliğini umursamıyor gibi görünüyor. Başparmağı sert küçük tepeciklerin üzerinde kayıyor. Zevk beni sarıyor. Ama bu, diğer meme ucumu dudaklarıyla kapattığı sıcak mutluluğa kıyasla hiçbir şey. Başını tutuyorum, sırtım kavisleniyor. Dili, dudakları ve dişleri beni çıldırtmak için çalışıyor. Yumuşak, ıslak bir sesle meme ucumu bıraktığında hissettiğim keskin acı, elektrik kıvılcımlarını ayak parmaklarıma kadar göndererek onları kıvırıyor.

"Çok, çok duyarlı," diyor ve diğer meme ucunu ağzına alıyor.

"Lütfen. Acele et," diyorum, ayaklarım yatağın üzerinde düz duruyor ve onu sallıyorum.

ona doğru sallanıyorum.

O sadece mırıldanıyor, titreşim göğsümdeki sıcak hissi yoğunlaştırıyor. Serbest elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve parmağını kaygan kıvrımlarım boyunca gezdiriyor.

Nefesimi kesip bacaklarımı daha da açıyorum. "Gördün mü? Hazırım." "Henüz değil." Kötü niyetli ama biraz gergin bir gülümseme atıyor.

Ah, evet. Kırılma noktasına yakın. Bununla başa çıkabilirim. "Bir hafta bekledik."

"Ben daha uzun bekledim."

Kaşlarımı çattım. Hesaplamasının yanlış olduğundan eminim, ama kim sayıp tartışıyor ki? Önemli olan şimdi bunu yapmamız. "Beklememek için daha fazla neden var."

Aşağı doğru ilerlerken karnıma öpücükler bırakıyor. "Bu yüzden bunu unutulmaz kılmalıyız."

"Zaten yeterince unutulmaz," diyorum.

"Daha da iyi olabilir," diyor, bacaklarımı omuzlarına atıp altımı açıyor.

Ona zahmet etmemesini söylemeli miyim? Diğer erkeklere hiç söylemedim, ama onlar da benden güven istemedi. Güven, birlikte gelmelidir.

Dürüst olmak gerekirse, erkeklerin beni yalaması pek benim tarzım değil çünkü genellikle... sadece fena değil gibi geliyor. Sanki daha sonra benim onları yalamamı istedikleri için yapıyorlarmış gibi. Ama Luke'un böyle bir motivasyonu yok, çünkü ona zaten istediğimi söyledim.

Birkaç saniyelik tereddüt, onun harekete geçmesi için yeterli. Klitorisimi ağzına aldığı anda, uzun, ince işaret parmağını da amıma sokuyor. O kadar ıslakım ki, parmağı kolayca içeri giriyor. Dili, şişmiş klitorisimde çevik hareketler yapıyor. Sanki biri sistemimin anahtarını çevirmiş gibi, dünyam kaleydoskopik bir mutlulukla doluyor.

Çarşafı sıkıca tutuyorum, kalçalarım kendi isteğiyle hareket ediyor. Daha önce hiç çıkarmadığım hayvan sesleri göğsümün derinliklerinden çıkıyor, yukarı doğru yükseliyor. Baskı çok fazla ve çılgın bir çığlık atarak boşalıyorum. Ama Luke bitirmemiş. Baskıya devam ediyor, bir parmak daha ekliyor ve ben tekrar doruğa ulaşana kadar içime girip çıkıyor. Amım üç parmağımı sarsana kadar durmuyor.

Nefes nefese, ona uzanıyorum. Elinin tersiyle parıldayan ağzını silerken, nefes almakta zorlandığımı izleyen gözleri kararlıdır. Folyo ambalajı yırtılır ve prezervatifi takar. Yeni bir arzunun dalgası içimi kaplar. Evet, az önce üç kez orgazm oldum, ama amım onun sikini istiyor.

Sikini yavaşça, bir santim bir santim içime sokuyor. Yüzüme, sonra da vücutlarımızın birleştiği yere bakarken gözlerinde yoğun bir konsantrasyon var. Ne kadar büyük olduğunu gördüm ve içimde daha da büyük hissediyorum. Ama beni çok iyi hazırladığı için, amım onun büyüklüğüne uyum sağlamak için gerilirken hiç acımıyor. Pelvisimi eğip yukarı doğru iterek onu teşvik ediyorum. Tamamen içeri girdiğinde inliyorum ve o dirseklerine dayanıyor.

"Çok sıkı hissediyorsun, kuzgun kız."

"Sen de mükemmelsin," diye fısıldıyorum, nefes nefese, sonra onu öpmek için aşağı çekiyorum.

Onunla ilgili her şey bağımlılık yapıcı ve heyecan verici: boğazından çıkan düşük ses, erkek kokusu, terli cildinin benimkine değdiği his, dilimde bıraktığı tat ve beni gerip doldurma şekli.

Bana giriyor, penisinin kaygan sürtünmesi vajinamda elektriksel bir his yaratıyor. Ona tutunuyorum, birlikte orgazm olmaya çalışırken her itişine karşılık veriyorum. Ter damlaları cildinde parlıyor ve sanki koşuyormuşuz gibi zor nefes alıyor.

Göğüs uçlarını çimdikliyor ve bana sertçe girerken nazikçe çekiyor.

Zevk her yönden üzerime çöküyor ve ben orgazm olurken onun adını haykırıyorum.

O, boşalırken boynuma vahşi bir inilti bırakır. Nefesimiz düzelirken onu sıkıca tutarım ve daha önce hiç yaşamadığım bir tür coşkuyla kendimi bırakırım.

Yirminci Bölüm

"Tanrım, sen doyumsuzsun," diyorum nefes nefese. Bağırmaktan sesim kısılmış.

Luke, başını avucuna dayayıp dirseğini yatağa koyarak sırttı. "Ne diyebilirim ki? Sen çok çekicisin." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı.

Sıcak, karıncalanan his yoğunlaştıkça yüzüm kızarır. Özellikle de çok konuşkan değildir. Ya da müstehcen değildir. Ama konuşma şekli - sanki en bariz gerçeği işaret ediyor ve benim de bunu kabul etmem gerekiyormuş gibi - ağzından çıkan en sıradan kelimeleri bile çok tahrik edici hale getirir.

"Ve yüzüme boşalmanı seviyorum. Parmaklarımın etrafına. Sonra da sikimin etrafına. Tekrar tekrar ve tekrar."

İnliyorum. Oldukça utanmazca geldim. Birden fazla kez. Şimdi sayamıyorum bile, çünkü yorgunum ve beynim püre haline gelmiş patates çuvalı kadar yumuşak ve çevik. "Senin bir biftek olduğunu biliyordum, ama gerçekten de sadece bir dolarlık hamburgerlerden başka bir şey yemediğimi fark etmemiştim."

"Bir dolarlık hamburgerler mi?"

"Evet." Esniyorum. Kaslarım ağrıyor, ama bu iyi bir ağrı, zorlu bir antrenman gününden sonraki gibi.

O gülüyor. "Söylemiştim. Kimya." Göz kırpıyor. "Ve sabır. Ve beceri."

"İnatçılığı da unutmayalım."

O acele etmemeye kararlıyken, ne kadar yalvarsam da onu acele ettiremedim. Şu anda bu konuda çok üzgün olduğumdan değil.

Yatak odasına bakıyorum. Virginia ve Washington D.C. ile ilgili birkaç resim ve rehber kitap var, ama başka hiçbir şey yok — aile fotoğrafı bile yok. Sonra bunun bir Airbnb olduğunu hatırlıyorum. Öyle olmasa bile, neden yaptığı işi açıkça küçümseyen insanların fotoğraflarını bulundursun ki?

Çünkü onlar ailesi. Ah,
evet...

Boğazımı temizliyorum. "Bu arada, sen, şey... annenle babamın aramızdaki durumdan... çok mutsuz değilsin, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra omuz silkti, ama aramızda bir sır olduğunu ima eden gülümsemesini tam olarak saklayamadı. "Hayır, ama hepimizi şaşırttın."

"Öyle mi?"

"Kitaplarımı okumanla ilgili olan her şey."

Ah, o mu. Boğazımı temizledim. "Okumadım. Aslında okumadım." Umarım en sevdiğim yazar olduğu için ona hayranlık duymadığım için kırılmaz. Yalan söyleme yeteneğim o kadar da iyi değil.

"Öyle mi?"

"Takma adını bile bilmiyorum." Kendi adıyla yazmış olsaydı, aramalarımnda çıkardı.

Kaşları birleşerek üç dikey çizgi oluşturur. "Sen onu hackledin falan sandım."

Kıkırdayarak güldüm. "Keşke öyle olsaydı. İstedğim herhangi bir gerçeği hackleyemem." "Bu seni, neydi o, entelektüel olarak yaramaz yapmaz mı?"

"Benim kullandığım kelime 'entelektüel olarak dürüst olmayan'dı. Ve hayır, yapmıyor. Entelektüel dürüst olmayanlarla başka nasıl savaşabilirim ki?"

"Dürüstlülle mi?"

"Hayır!" Otururum. "Sence Harry Potter Voldemort'u nasıl yendi?"

"Ron ve Hermione ile."

Ağzım açık kalır. Aynı seriyi mi okuduk acaba? "Hayır! Sihirle!" Sanki bir değnek sallıyormuş gibi bir hareket yaparım. "Bak, babanın entelektüel sahtekarlığı karanlık bir entelektüel sahtekarlıktır, benim entelektüel sahtekarlığım ise iyidir, kötüyü yenmek için gereklidir. Her hikayede bu vardır: iyi süper güçler kötü süper güçlere karşı. İyi ejderhalar Beyaz Yürüyen ejderhalara karşı." Kaşlarımı çatıyorum. "Neden sana bunu anlatıyorum? Sen bilmelisin. Sen bir yazarsın."

"Ben fantastik yazmıyorum," diyor.

Burnumu çekerim. "Yine de. Bu bir mazeret değil. Uçakta okuduğumu gördüğün kitapta..."

Gözleri parlar.

"—büyü yok. Sadece silahlar ve nükleer bombalar var. Kötü adamlar bunları kullandığında, kötü silahlara dönüşüyorlar. Kahraman kullandığında ise

iyiliğin araçları haline gelirler."

"Bu konuyu gerçekten düşünmüşsün."

"Sadece güçlü bir dünya görüşüm var. İstersen, *Free Radicals* kitabımı sana ödünç veririm, ne demek istediğimi anlayabilirsin."

Luke bana bakar. "Gerek yok."

"Sorun değil. Kitabı okudum," diyorum. "Ama entelektüel dürüstlüğü seni gerçekten rahatsız ediyorsa, bana takma adını söyle, son kitabını alıp okuyayım." Tereddüt edince, kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Lütfen?"

Düşündü ve sonra, "R.C. Miller," dedi.

"Evet, bu *Serbest* Ra'nın yazarı..." Aniden durdum. "Bekle.

Ne?"

"R.C. Miller."

"Ne yazıyorsun?" diye soruyorum, ona doğru eğilerek. Belki de bu, rahatlatıcı polisiye romanlar yazan R.C. Miller'dır. Yazarların isimleri birbirine benzeyebilir. Bu mümkün.

Luke gülümsüyor. "Gerilim romanları."

Nefesimi tutuyorum, sonra biraz zıplıyorum çünkü... vay canına. "Aman Tanrım! Sen R.C. Miller misin? Yani, *Free Radicals*'ı gerçekten sen mi yazdın?"

O başını sallar.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü. Son kitabım hakkında önyargılı olmanı ve ona bir yıldız vermeni istemedim."

Yüzüm kızarır. Evet. O zamanlar ona oldukça kızgındım. Ama yazara karşı kişisel duygularım yüzünden bir kitabı kötü puanlamayacak kadar olgun olduğuma eminim. "Ama sonra? Herkese en sevdiğim yazarla çıktığımı söyleyebilirdim."

"Evet, bu da başka bir neden."

Başımı eğiyorum.

"Anlamıyorum."

"En sevdiğin yazar olduğum için evet demeni istemedim. Bu, bir erkeğin en sevdiği uygulamayı geliştirdiğin için seninle çıkmak istediğini söylemesi gibi olurdu."

Huh. Şimdi öyle söyleyince, gerçekten de biraz... itici geliyor... pis bez gibi.

"Beni sevdiğin için evet demeni istedim."

"Merak etme. En sevdiğim yazar olmasan bile seninle çıkardım."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Şimdi."

"Ama..." Sonra bir şey hatırlayıp duruyorum. "Sen evli değil misin?"

"Ne?"

"Yazar biyografisinde evli olduğun yazıyordu. Çocukların da var." Şu anda çıldırmamamın tek nedeni, biyografinin güncel olmaması ihtimali. Hey, böyle şeyler olur. İnsanlar web sitelerini veya Facebook sayfalarını her zaman güncellemezler...

"Değilim. Bu bir yalan."

"Neden böyle bir şey hakkında yalan söylersin?" *Neredeyse kalp krizi geçirecektim.*

"dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan
'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan 'dan '

Onları caydırabilir diye düşündüm."

"Huh." Mantıklı. Ben de benzer bir durumda olsaydım muhtemelen aynı şeyi yapardım.

"Ve R.C. Miller sahte bir kişilik. O ismin sosyal medya hesaplarını ben yönetmiyorum. Asistanım yönetiyor." Karnı guruluyor.

Benimki de öyle, ve gülüyoruz. "Giyinelim," diyorum. "Sana yemek vereceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Luke, ikinci randevumuzda ona bir şeyler ısmarlayacağıma dair verdiğim sözü tamamen unutmuş görünüyor. Onun için şanslı ki, ben unutmadım.

Carlos'un restoranına girerken, "Daha pahalı bir yere gidebiliriz," diyorum. "Suşi restoranı gibi. Aslında, paranızın karşılığını alabilmek için öyle bir yer seçmelisiniz."

O gülüyor. "Ama Instagram'da paylaştığın Meksika restoranını denemek istiyorum. Her pazartesi fotoğraflarını paylaşıyorsun."

"Neredeyse her pazartesi." Noel gibi aile tatillerinde gitmiyorum. Annem beni öldürür, önce de evlatlıktan reddeder.

Garson beni ismimle selamlar ve bizi arkadaki en sevdiğim masaya götürür. Saat henüz altı olmadığından, restoran çok kalabalık değildir. Garson bize su ve birkaç büyük menü ile iki adet laminasyonlu içecek listesi ve özel menü getirir.

"Buradaki en önemli şey nedir?" Luke menüyü açmaya tenezzül etmeden soruyor.

"Meksika Pazartesi veya Margarita Pazartesi, soran kişiye göre değişir. Margaritalar sadece beş dolar. Ve nachos. Nachos'u çok severim. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde bile yiyebilirim." Ve muhtemelen yemeliyim de. Zaten her gün koşuyorum.

"Tamam, nachos dışında ne önerirsiniz?" "Her şey harika.

Surf and turf fajitalarını deneyin."

"Kulağa hoş geliyor."

Akşam yemeği için nachos sipariş ediyorum ve ikimiz de margarita alıyoruz. Ben çünkü seviyorum, Luke ise denemek istediği için. İçeceklerimiz hemen geliyor, ama Carlos'un barmenleri hızlı olmalarıyla ünlüdür.

Kadehlerimizi tokuşturur tokuşturmaz telefonum titrer. İşle ilgili bir şey olabilir diye kontrol ederim. Tim bana fazla mesai görevi vermemiş olsa da, hafta sonu hiçbir sorun çıkmayacağı anlamına gelmez. Yine de, umarım işle ilgili bir şey değildir, çünkü bu akşamı kısa kesmek istemiyorum. Luke ile güzel, kesintisiz bir akşam yemeği yeme hakkım var.

Jan'dan gelen bir grup mesajı.

–Jan: Ne zaman eve geliyorsun? Sana bir hediye getirdim.

–Michelle: Yakın zamanda gelmeyeceğim. Onu Luke'u partiden sürükleyerek çıkardığını gördüm.

Gözlerimi devirdim.

–Sammi: Hahaha. Aslında Luke ile çok medeni bir akşam yemeği yiyorum.

–Michelle: Sanırım onunla çok medeni bir seks yaptın zaten?

–Jan: Hayvani olması gerektiğini sanıyordum.

–Sammi: Medeni, saygılı ve müstehcendi. Müstehcen demiştim, değil mi? XXXXXXXX derecesinde mi? Şimdi gücümü korumak için akşam yemeğine geri dönmeliyim. Hediye için teşekkürler, Jan. Tekrar tebrikler, seni çok seviyorum. Michelle, boş vaktim olur olmaz senin için bir flört profili oluşturacağım, böylece sen de medeni bir seks yapabilirsin.

Sonra telefonumu kapatıp çantama koyuyorum. "O da ne?"

"İsrarcı bir eski sevgili değil." Umarım Gerald bir şekilde tüm parmaklarını kırmıştır. Ve tırnaklarını. Ya da daha iyisi, dokunmatik ekranları kullanamaz hale getiren bir tür gama radyasyonu almıştır. İşte bu benim destekleyebileceğim bir süper güç. "Ve telefonum kapalı."

"Tim'den duyduğuma göre sizler her zaman hazır bekliyorsunuz."

"Bugün başkasına arasın." Sonra burnumu kırıştırıyorum. "Aslında, akşam yemeğinden sonra mesajlarımı kontrol edeceğim. Gerçi, Jan ve Michelle'den gelen mesajlar dışında başka bir şey almayacağımdan eminim." Margaritadan hızlıca bir yudum alıyorum. Jan'ın akşamın geri kalanında beni rahatsız etmeyeceğine bahse girerim, Matt'le uğraşmakla meşgul olacak. Peki ya Michelle?

Eh. Onun bol bol boş zamanı var. Bu yüzden ona bir flört profili oluşturmayı teklif ettim.

"Partiden erken ayrılmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor. "Ben üzülmedim. Çok eğlenceli oldu."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor. "Ailemin orada olacağını bilmeliydim. Annem Alexandra'ya yakındır."

"Orada olduğun için mutluyum. Beni kurtardın..." Cümlenin geri kalanını yutuyorum. Belki Luke, ürkütücü babası hakkında bilgi sahibidir, ancak bilmek başka, bunu yüzüne vurmak başka bir şeydir. Babasını seçme şansı yoktu. Bunun yerine, "...kendime acımdan" diye bitiriyorum.

"Kendine acımdan mı? Neden?"

"Şey. Jan ilk denemesinde doğruyu buldu." Hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen *hemen*
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen
hemen hemen hemen hemen hemen hemen hemen

Hayır, hayır. Ağzınla beynin arasına bir filtre koy. Bu konu dışında herhangi bir konu seçebilirdin. Michelle'in göğüsleri daha büyük olduğu için kendine acıyabilirdin bile.

Bu çok daha makul ve mantıklı geliyor.

Neyse ki, garson yemekleri getirerek sohbetin akışını keser. Erimiş peynir ve kızarmış kıyma ile doldurulmuş bir cips alıp ağızma tıkıştırırım.

"Çoğu insan ilk denemede doğru yapamaz," diyor Luke, sonra fajita yapmaya konsantre oluyor.

Sanırım bu konuyu bırakmayacak. Ama bu konuyu kapatmak istediğimi açıkça belirtmedim. Eh, şimdi kapatamam, çünkü yanlış bir izlenim bırakır.

"Yanlış anlama. Jan için mutluyum." İşte. Bu her şeyi açıklığa kavuşturmalı. "Sadece..." Omuz silkiyorum. "Aptalca davranıyorum. Kışın huysuz oluyorum. Kendimi neşelendirmek için bir hafta sıcak ve güneşli bir yere gitmeliyim."

"Masalları seviyorsun, değil mi?"

"Sanırım... Her çocuk gibi ben de birkaç tane okudum, hatta Michelle çok sevdiği için yetişkin olarak da bazılarını izledim." Kardeşlerime kalsaydı, Sindirella'yı asla tanımazdım. Ya da Uyuyan Güzeli.

"O zaman kurbağa prensi biliyorsun." "Tabii."

"O hikaye kadınlara çok zarar verdi."

Ha? "Neden?"

"Bilinçaltına işleyen dersin ne olduğunu biliyorsun."

"Prensini bulmak için bir sürü kurbağayı öpmek zorunda olduğunu mu?"

Kafasını sallar. "Tam tersi. Sadece bir kurbağayı öpmek yeterlidir.

bir kurbağa öpmek yeter. Bu yanlış

beklentiler yaratıyor." "Bence öyle

değil..."

"Hikayede prenses kaç kurbağa öpüyor?"

Kaşlarımı çattım. Okuduğumdan bu yana epey zaman geçti. Eminim ki ona talip olanlar vardı. Sonuçta o bir prenses. Bekar, evlenilebilir bir prenses. Muhtemelen çok da güzeldir. Masallarda çirkin prensesler olmaz.

"Bir tane," diyor

Luke. "*Bir tane*

mi?"

"Bana inanmıyorsan Google'da ara."

"Sana inanıyorum."

"Masalda, ilk denemede prensini bulamazsan vazgeçmen gerektiği yazıyor."

"Hikayenin ahlaki dersi bu değil."

"Ama bu hikayenin hikayenin böyle böyle Bu öğretmez öğretmez sana azim

"O zaman söyle bana. Kaç kurbağa öpmemiz gerekiyor?" "Tabii ki, gerektiği kadar. Seni içten dışa seven birini bulana kadar." "seni içten dışa seven birini bulana kadar."

Bana, tabağında gördüğüm karidesi uzatıyor. Izgara karidesi reddedemeyeceğim için kabul ediyorum.

Devam ediyor: "Üzülme. İğrenç şeyleri öpmek zorunda olanlar sadece kadınlar değil. Erkekler de yılanları öper."

Karidesle boğulmak üzereyim. "Yalan söylüyorsun!" Nüfusun kadın yarısı adına itiraz ediyorum. "Kadınlar yılan olamaz." Titriyorum. "Bizim uzuvlarımız var."

"Haklısın." Ses tonu son derece nazik. Bu da beni anında şüphelendirir.

"Kertenkeleleri öpmek

zorundayız." Gülerek,

"Kertenkeleleri mi?"

diyorum.

"Kertenkeleler daha adil. Kertenkeleler ve kurbağaların da uzuvları var. En azından kertenkeleler şık ve ince." Tortilla sarılmış biftek ve deniz ürünlerini bitirir. "Bu yüzden durumdan dolayı depresif hissetme. Jan, Jan'dır. Sen sensin. Ve dürüst olmak gerekirse, tanıdığım diğer kadınlardan daha ilginç olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırdığımda içimi bir sıcaklık kaplar. Eski sevgililerimden birkaçı da aynı şeyi söylemişti, ama nedenini sorduğumda bana saçma sapan açıklamalar yapmışlardı. Mesela, bir kadın için alışılmadık bir meslek olan programcı olduğumdan bahsetmişlerdi. Ya da benimle birlikte olmak eğlenceli olduğundan. Luke ne diyecek acaba?

Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi elime dayadım. "Ne şekilde?"

"Ne demek istediğini söylüyorsun ve söylediğini yapıyorsun."

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi kırıştıyorum. Söyleyebileceği onca şey varken, bu hiç aklıma gelmemiştir. "Güzel popom ve bacaklarım değil mi?"

Gözlerinin kenarları bastırılmış kahkahayla kırışır. "Gördün mü? Oyun yok, benim kuzgun kızım için sahte alçakgönüllülük yok."

Onun "benim" demesinin bu kadar kolay ve doğal olması yüzümü kızartıyor. Eskiden randevularımda erkeklerin sahiplenici davranışlarından nefret ederdim. Bunun nedeni, çoğunlukla aptalca geldiği içindi. Sanki beta goril göğsünü yumruklıyormuş gibi. Ama şimdi bunun hiç de öyle olmadığını anlıyorum. Aslında hiç hoşlanmadım çünkü karşılığında onları "benim" olarak sahiplenmek istemedim.

Belki de işler çok hızlı ilerliyor. Luke'u çok uzun süredir tanımıyorum, her zamanki gibi geçmişini araştırmadım ve daha ikinci randevumuzu gerçekleştirdik. Ama kalbim onun doğru kişi olduğunu söylüyor. Ve ben duygularımla tartışan biri değilim.

"Ne?" Luke, ben hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam edince soruyor. "Yüzümde bir şey mi var?"

Kafamı sallayıp masaya birkaç banknot atıyorum. "Hadi gidelim buradan."

Yirmi İkinci Bölüm

Luke ağzını omurgamdan aşağıya doğru kaydırıyor ve arkasında sıcak, ıslak öpücükler bırakıyor. Vücudumun her yeri karıncalanıyor ve bacaklarımın arası yine ıslanıyor.

Tüm irademi topluyorum.

"Gitmem gerek." Kararlılığım rağmen sesim biraz nefes nefese. Luke'u biftek yediği için, kendimi de hamburger yediğim için suçluyorum.

"Saat daha altı buçuk," diye fısıldıyor sırtımın alt kısmına. "Ve bugün Pazar."

Sıcaklık içime yayılıyor ve beni huzursuz bırakıyor. O benim tüm hassas noktalarımı çoktan keşfetmiş.

"Evet... Ama gitmem gerek." İçimde yayılan arzu, sesimdeki tüm ikna gücünü yok etti ve o popomu ısırınca protestom ciyaklamayla sona erdi.

"Cidden mi? Bu kadar kardiyo sana yetmiyor mu?" O noktayı yaladı. "Hadi. Bu sefer üstte olmana izin vereceğim."

Nefes nefese gülüyorum, sonra onun çevik parmakları bacaklarımın arasına daldığında inliyorum. Tanrım, bu çok, çok baştan çıkarıcı. Ve o haklı. Saat erken ve bugün Pazar. Belki koşumu biraz erteleyebilirim. Sadece birazcık. "Sen yasak meyveyi yiyen yılanlardan daha kötüsün."

"Beni öpersen, prence dönüşürüm," diye fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı dizimin arkasındaki hassas cildimde hissediliyor.

"Yarım saat," diye inleyerek yastığıma gömüldüm.

Kötü kahkahası yatağı sallıyor.

Sözüne rağmen, o sinsi piç kurusu, üstte olmamı izin vermiyor. Ve hızlıca bitirmeye de çalışmıyor. Bunun yerine, zamanı benim içimden birbiri ardına orgazmlar çıkarmak için kullanıyor, ağzı, parmakları ve o muhteşem vücudu bir arada çalışarak beni her vuruşta çıldırtıyor. Vücudumdaki her hücre gevşemiş ve bitkin, ama aynı zamanda bir şekilde uğultu yapıyor. Bakışlarının yatağın yanındaki masaya kaydığını fark ettim, sonra hızla prezervatifi taktı ve içime girdi.

O kadar şişmiş ve hassasım ki, çılgınca bağıyorum. "Hayır... Sanırım bittim," diyorum nefes nefese.

"Henüz bitmene yakın bile değilsin."

Geri çekiliyor, sonra tekrar içime giriyor, hızı hiç azalmıyor. Ter cildimi kayganlaştırıyor, kalbim çarpıyor ve ciğerlerim sanki saatlerce koşmuşum gibi yanıyor. Luke sadece ayak uydurmakla kalmıyor, beni geçiyor. Ve ben tatmin olana kadar o da tatmin olmayacak.

O kadar hazır durumdayım ki, klitorisime hafif, kaygan bir okşama yeter ki, başka bir orgazm beni sarsarken onun adını haykırmaya başlıyorum. Sonunda o da doruğa ulaşıyor, güçlü elleri kalçalarımnda.

Nefesim sonunda düzeldiğinde, gözümü açıp radyo saatine bakıyorum. "Kırk dakika," diye inliyorum.

"Tam otuz dakikada boşaldım," diyor Luke, sırtışı tamamen kendini beğenmiş.

"Sözüne inanacağım," diye homurdanıyorum, sonra battaniyenin altına giriyorum. "Kalkıp gitmem lazım."

Parmak uçlarıyla sırtımı okşadı. "Dışarı çok soğuk." "Hatırlatma."

"Bu yatak çok sıcak..."

"Gerçekten öyle." Herkes yataktan kalkmadan önce "Kalkmak zorunda mıyım? Lütfen?" diye düşünmeye hakkı olduğu için ona daha da yaklaşıyorum.

"Bugün yapacak hiçbir şeyim yok," diyor ve beni kendine çekiyor.

Eminim ki yoktur.

"Kalp atış hızın kesinlikle yağ yakma bölgesine ulaştı."

Daha çok "Aman Tanrım, Aman Tanrım, yine geliyorum" bölgesine benziyor. "Ben bu yüzden koşmuyorum." Esnememi bastırıyorum. "Çok fazla uykuya ihtiyacım olmadığı için şanslısın. Aksi takdirde, evsiz bir yengeçten daha huysuz olurdum."

Kendimi zorlayarak kalkıyorum ve bakışlarım yerdeki giysi yığınınına takılıyor. Ne yazık ki, Luke'un şehre döneceğini bilmediğim için... ya da geceyi onun evinde geçireceğimi bilmediğim için... gecelik çantamı hazırlamamıştım. Neredeyse hiç kimsenin evinde geceyi geçirmem. Kalkıp telefonumu alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Luke.

"Uber'i arıyorum. Eve gidip üstümü değiştirmem lazım."

"Bir dakika izin ver." Yataktan kalkar, çıplak halde ortalıkta dolaşırken hiç utanmaz, ama öyle bir vücuda sahipken neden utanacak ki? İnce, belirgin kaslarının hareketleri adeta bir sanat eseridir. "Seni ben götürürüm."

"Gerçekten mi? Gerek yok." Onun sözlerini ona geri söylüyorum: "Yatak sıcak, dışarısoğuk."

Gülümseyerek alnıma bir öpücük kondurur. "Sıcak olabilir, ama artık sen yok musun?"

Banyoda işimi bitirip, dünkü kıyafetlerimi giyip aşağı indiğimde, Luke çoktan mutfakta, sweatshirt ve kot pantolon giymişti. Burnumu çektim. "Kahve," diye fısıldadım saygıyla.

Bana bir seyahat bardağı uzattı. "Nasıl sevdiğini bilemedim, ama krema ve şeker var."

"Araştırmam sana söylemedi mi?" diye alay ettim. "Maalesef, hayır."

"Teşekkürler." Kahveye bir sürü şeker atıp yudumluyorum. *Ahh.* Kahve, hayattaki neredeyse tüm güzel şeylerin iksiri, seni ne kadar seviyorum. Koşmaya hazır olduğumda uyanmış olmalıyım.

Luke kendine bir fincan alır. "Biliyorsun, bir gün atlayabilirsin. Ben sana bunun karşılığını veririm." Kaşlarını oynatarak bana şehvetli bir bakış atar.

İç çekiyorum. "Çok isterdim, ama... hayır." O konuşmadan ekliyorum, "Yine de sabah koşusu konusunda hiç bu kadar kararsız hissetmemiştim, bu yüzden beni baştan çıkarmak için tek kelime bile etme, yoksa sana Sauron demeye başlayacağım."

"Neden Sauron?"

"Çünkü o kötü. İyiliği baştan çıkarmak için yüzüğü yarattı." "Yüzük yok... ama benim bir sikim var."

"Hepsini yönetmek için tek bir penis...?"

"Kim 'hepsini' dedi ki?" Bana tatlı bir bakış attı. "Bir kadın yeter."

Yanaklarım ısınır ve dudaklarım gülümsemeye başlar. "Belki sonra."

O sırtıyor, sonra beni arabasına götürüyor. Dışarısoğuk. Titriyorum. Kış sabahlarının soğuğuna bir türlü alışamıyorum.

"Neden koşmak zorundasın?" diye sorar, yolcu kapısını açarak.

"Çünkü eğlenceli," diye refleks olarak cevap veriyorum. Soran herkese böyle cevap veriyorum, ama sonra duraksıyorum. Luke herkes gibi değil ve ona hazır cevap vermek istemiyorum. "Aslında, kendime işleri ertelememem gerektiğini hatırlatmak için."

Kaşlarını kaldırıyor.

O direksiyona geçip motoru çalıştırdıktan sonra, kahveden bir yudum daha alıp devam ettim. "Okulda oldukça iyiydim. Sevmediğim derslerde bile, sınavdan önceki gün ders çalışarak iyi notlar alabiliyordum. Tabii ki, çalıştığım her şeyi hemen unutuyordum, ama kimin umurunda, değil mi? Bu kötü bir alışkanlık ve üniversiteye başladığımda trigonometri dersinden hiçbir şey hatırlayamadığımda bunu zor yoldan öğrendim."

"Bu neden önemliydi?"

Bu anıyı hatırlayarak iç çekiyorum. "Çünkü matematik dersindeydim. Bu yüzden trigonometriyi yeniden öğrenmek için çok uğraşmak zorunda kaldım." Titriyorum. Bu, yırtılmayan kızlık zarı kadar hoş bir deneyimdi. "Trigonometri hala en sevmediğim matematik dalı, çünkü öğretmenim ön cebirden öteye geçmemesi gereken bir aptaldı, ama aynı zamanda benim bu konuya yaklaşımımdan da kaynaklanıyordu."

"Tamam. Ama bunun koşmakla ne ilgisi var?"

"Sıkı çalışmasaydım, kalkülüs dersinden geçecek kadarını hatırlayabilirdim. Yani, trigonometriden ne kadar nefret etsem de, öğretmenim ne kadar berbat olsa da. Her neyse, o zaman hile yapamayacağım bir aktiviteye başlamaya karar verdim ve koşmayı seçtim. Yarış için ders çalışamazsınız. Bir saatlik antrenmanı dört gün kaçırsanız, beşinci gün beş saat koşarak bunu telafi edemezsiniz. Bu bana dürüst olmayı ve o gün yapılması gereken işleri ertelememeyi hatırlatıyor."

Luke alt dudağını dışarı çıkarır. "Huh. Eh, bugün sabah koşunu ne kadar sinir bozucu bulsam da... bu akıllıca bir cevap. Ve hiç de beklediğim cevap değildi."

"Ne hakkında olduğunu düşünmüştün?" "Formda olmak."

Burun kıvırıyorum. "Bu kadar önemsiz bir şey için bu kadar kendini adamazdım. Senin de dediğin gibi... kalp atış hızımı yüksek tutabilirdin." Ve bu, soğukta koşmaktan çok daha eğlenceli olurdu. Üstelik bugün benim yüksek yoğunluklu günüm.

Araba şehir evinin önünde durur. Luke döner, ön kolunu başlığımın üzerine koyar ve parmaklarını nazikçe saçlarımın arasında gezdirir. "Koşudan sonra günün geri kalanını benimle geçirir misin?"

Onun koyu mavi bakışlarındaki şefkat ve hayranlık karşısında nefesim kesiliyor. Kimse bana hiç böyle bakmamıştı. Ve içgüdüsel olarak Luke ile aramızdaki ilişkinin sadece eğlenceli seks veya kimya olmaktan daha fazlası olduğunu anlıyorum. Bu çok daha önemli bir şey...

Neredeyse aşk gibi.

Kalbim bir an için takılıyor, bu his bana yabancı ama tamamen hoş olmayan bir his değil. Gözlerimi kırpıyorum, sonra kendimi sarsıyorum. Ben planlı biriyim. Hedeflerim olmasını ve bunları nasıl gerçekleştireceğimi bulmayı severim. Ama bu... bu çok beklenmedik bir şey.

Ve ben sürprizleri sevmem. Üstelik Luke, kalıcı olacak türden bir sürpriz değil. Burada bile yaşamıyor.

Yine de...

"Evet," diye fısıldıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Koşudan sonra duş alıp ödül olarak bir kahve ve bir çikolata alıyorum. Michelle aşağı iniyor, çenesi çatlayana kadar esniyor.

"Tanrım, hala yorgun olamazsın," dedim.

"Ama öyleyim."

"Partiden sonra eve gelmedin mi?"

"Mmm. Hayır. Birine rastladım." Kaşlarını çatıp dudaklarını büzüyor. Bu, düşündüğü anlamına geliyor. Ve biraz sinirli olduğu anlamına da. Sanki pahalı bir krem almak için elli dolardan fazla para harcadığın makyaj numune hediye çantasında cildini tahriş eden bir şey bulmuşsun gibi.

Ona taze demlenmiş bir fincan kahve veririm, sonra ekstra enerji için kendiminkini içmeye başlarım. "Kim?"

"Arada sırada görüştüğüm bir adam." Kaşlarını çatı.

"Eskiden utanç yürüyüşü yaptığın adam mı?" Başını sallamıyor, ama inkar da etmiyor.

Öne eğildim. "En azından yakışıklı mı? Evlilik ve sonrası için potansiyeli var mı?" Michelle'in hayalindeki düğünle ilgili iki büyük klasörü var.

Michelle boğulur, sonra öksürmeye başlar. Kendine geldiğinde, bana sert bir bakış atar. "*Hayır*. O kimsenin beyaz atlı prensi değil. Bir delik varsa, oraya sokar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Cidden mi?" "Evet."

"Seni yargılamayacağım. En azından çok tecrübeli." İsteddiği kişiyle yatabilir ve açıkçası, adam muhtemelen iyi bir sevgilidir. Pratik yapmak mükemmelleştirir falan. Adam tam bir aptal değilse tabii. Lise son sınıfta bazı erkeklerin ne kadar aptal olabileceğini hafife almayı bıraktım. "Hayalindeki erkeği bulana kadar onu seks için kullan."

"Onu seks için kullanmak mı?"

"Neden olmasın? Vibratöründen daha kötüyse tabii, o zaman onu terk et ve kendine yeni bir erkek oyuncağı bul."

Kaşları çatıldı.

"Yirmi birinci yüzyıldaız. Kadınları seks için kullanabilenler sadece erkekler değil." Boş fincanımı bulaşık makinesine koyuyorum. "Gitmeliyim."

"Nereye?"

"Günün geri kalanını erkek arkadaşım ile geçirmek için." "Luke mu?"

Gülümsüyorum. "Evet."

"Kararını verdin mi? O mu o kişi?"

Kafamı sallıyorum. "Kim doğru kişi diye bir şey söyledi ki?" "O gülümsemen."

"O gerçekten çok iyi biri, ama... uzun süre burada kalmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Airbnb'de kalıyor. Bu, olabilecek en kısa süreli kalış süresi."

"Ee? O bir tür dijital göçebe falan değil mi? Her yerden çalışabilir, değil mi?"

Düşündüm de... O bir yazar, yani aslında belirli bir yerde olması gerekmiyor. Yoksa gerekiyor mu? New York'ta falan olması gerekiyorsa, Virginia yeterince yakın...

Michelle tembelce elini salladı. "Neyse, iyi eğlenceler."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ayın geri kalanı ve Mart ayının başları neredeyse olaysız geçiyor.

Kişisel olarak, kendi evimden çok Luke'un kiralık evinde kalıyorum. Evet. Eve sadece temiz kıyafetler veya elektronik eşyalar almak için gidiyorum. Yine de, kızlarla Meksika Pazartesi akşam yemeklerimizi sürdürüyoruz. Jan, Michelle ve ben, ikimiz erkeklerle meşgul *olsak* da arkadaşlığımızı sürdürmenin büyük önemine inanıyoruz. Kız arkadaşlarından aldığı destek, erkek arkadaşlarından aldığından farklıdır ve ikisine de sahip olmak önemlidir.

İş oldukça zorlu, üstelik bu günlerde tamamen uykusuz kaldığım için daha da zorlaşıyor. Bunun sebebi elbette Luke. Uykusuzluk çekmiyorum, ama o beni geç saatlere kadar uyandırmıyor. Bazen sabah erken saatlerde uyandırıyor. Çok şikayetçi olduğumdan değil tabii.

Bunu itiraf etmek beni çok ediyor, ama aramızda sadece seks eğlenceli değil. Ve bunu fark etmek beni biraz şaşırtıyor. Eski sevgililerimle hiç bu kadar çok konuşmadığımı sanıyorum. Genellikle seks yapardık, sonra kendi yatağıma gidip uyurdum. Ama Luke ile her şey hakkında sonsuza kadar konuşmak benim için çok kolay.

Seyahat etmek

"Bir gün, en az iki haftalık uzun bir tatil planlamalısın, böylece Da Nang'a gidebiliriz," diyor akşam yemeğinde, bana seyahat fotoğraflarını gösterirken.

"Da Nang mı?"

"Vietnam. Hayatımda gördüğüm en güzel plajlardan biri."

Bu bana bir şeyler hatırlatıyor. "Peki pho?" Vietnam'ı düşündüğümde aklıma hep bu erişte yemeği gelir. Çin ve Pekin ördeği gibi.

"Seni en sevdiğim pho restoranına götüreceğim. Komik derecede huysuz yaşlı bir kadının işlettiği küçük bir yer. Yemekleri çok lezzetlidir."

Gülümsüyorum. "Anlaştık."

Planlar

"Sürprizlerden hoşlanmaz mısın?" diye soruyorum, başımı göğsüne yaslayarak. Kalbi kulağımın altında atıyor, ritmi düzenli ve rahatlatıcı.

"Neden? Sürprizler en iyisidir."

"Sanırım bunu yazar olduğun için söylüyorsun."

"Sadece yazar olduğum için değil. Ama evet, kimse sürprizlerin olmadığı bir kitabı sevmez."

Düşünüyorum. "Peki. Ben sadece kitaplarda seviyorum."

"Ben gerçek hayatta da seviyorum. Seninle tanışmak hayatımın en güzel sürpriziymiş."

Geçmiş...

"Yazar olmak istediğimi anladığımda üniversiteyi bıraktım. Parayı derslere devam etmek, artık çoğu insanın ilgisini çekmeyen eski klasikleri okumak yerine seyahat etmek, okumak ve benim gibi diğer yazarlarla çalışmak için harcamak daha mantıklıydı."

"Ödül kazanmak istemiyor musun?" Ben yazar değilim, ama her romancının Nobel Edebiyat Ödülü gibi büyük bir ödül kazanmak istediğini düşünmüştümdür.

"Hayır. Okunup beğenilmeyi tercih ederim. Ve rahat yaşamak için yeterli parayı kazanmayı."

"Yine de kendine bir Porsche aldın."

"Hey, herkesin bir kötü alışkanlığı vardır..."

Ama haftalarca her gece dört beş saat uykuyla idare edemem. Luke nasıl bu kadar zinde kalıyor bilmiyorum. Ya çok fazla uykuya ihtiyacı yok ya da ben işteyken öğle uykusu yapıyor. Ya da belki onun yerine uyuyan özel bir uyku cücesi vardır. Her neyse, bu hafta sonu yirmi saat uyuyacağım, tartışmaya açık değil. Gerekirse kendimi evime kilitleyeceğim.

Küçük toplantı odasında üçüncü kahvemi içiyorum. David ve Tim de orada. San Mateo'dan Joe telefonda bize katıldı. David ve ben Tim'e, spesifikasyonlardan çıkarmak istediği iki özelliği neden tutması gerektiğini anlatmaya çalışıyoruz. Joe tarafsız bir tavır sergiliyor, ama Tim'i ikna edemezsek, Joe bu özellikleri almakta ısrarcı olmayacak.

Tim ikna olmak için iki saat süren oldukça yoğun bir tartışma gerektirir. "Ne demek istediğini anlıyorum. Yine de cuma gününe kadar kapsamı ayarlamamız gerekiyor."

Cuma gününe kadar."

"Ben hallederim," diyor David.

"Öyle yap." Joe telefonu kapatır ve Tim eşyalarını alır ve başka bir konferansa yetişmek için aceleyle çıkar.

"Teşekkürler, Sammi," diyor David, toplantı odasından çıkarken. Gülümsemesi her zamanki gibi geniş ve samimi, ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Başarmaya çalıştığın şeyi beğeniyorum ve yardımcı olabildiğime sevindim."

Dördüncü kahvemi alıp masama döndüğümde, üzerinde "*Sammi'ye*" yazan parlak bir hediye çantası görüyorum. İmza yok ama Luke'dan geldiğini anlayabiliyorum.

Çantada tek bir gümüş kutu var, onu çıkarıp inceliyorum. *Mücevher ya da elektronik alet olamayacak kadar hafif ve büyük.* Sallıyorum ama ne olabileceğini tahmin edemiyorum. Tek yapabileceğim şey onu açmak.

İçinde en sevdiğim pembe tonunda güzel bir şal var. Kumaşın her yerinde minik lavanta rengi harfler var. Onları okumak için gözlerimi kısıyorum, belki de süslü bir İtalyan şiiri olabilir diye düşünüyorum, sonra vazgeçiyorum, çünkü eve gitmeden önce yapmam gereken çok iş var ve geç saatlere kadar çalışmak istemiyorum.

Yumuşak kumaşı elime alıp omuzlarıma sardım. Sweet Darlings Inc. şirketinde çok sayıda bilgisayar çalıştığı için kışın ofisimiz benim istediğimden biraz daha soğuk oluyor. Üstelik bu kış her zamankinden çok daha soğuk geçti. Mart ayının başındayız ama hala soğuğu hissediyorum. Neyse ki şal beni yeterince sıcak tutuyor ve günün geri kalanında gülümsemeden edemiyorum.

Luke'un evine girdiğimde, mutfaktaki sahte mermer tezgahta dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Kolları sıyrılmıştı ve ön kollarındaki koyu renkli tüyler görünüyordu. Yüzünde hafif bir kaş çatma ve burnunda renkli gözlükleriyle çok sevimli görünüyordu. Gözlükleri olmadan gözlerinin çok kuruduğunu söyledi. Daha önce gözlüklü biriyle çıkmamıştım ama bunun cazibesini anlayabiliyorum. İnek çekiciliği çok seksi.

Telefonumun şarjı azaldığı için şarj cihazına takıp, prizlerin yanındaki küçük masanın üzerine onun telefonunun yanına koyuyorum. Luke ve benim telefonlarımız aynı model iPhone ve aynı siyah kılıfları var, bu yüzden benimkini sağ tarafa koyuyorum

sağ tarafa koyuyorum — S, L'den sonra gelir — böylece sabah doğru telefonu alabilirim.

Bunu yaptıktan sonra sessizce bekliyorum. İnsanların dikkatinizi dağıtmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıp bana o kadar parlak bir gülümsemeyle bakınca sabrım ödüllendirilmiş oluyor ve kalbim parıldıyor gibi hissediyorum.

Ona doğru zıplarım ve kucağına otururum. Elleri belime dolanır. "Verimli bir gün geçirdin mi?" diye sorarım.

"Çok," diyor. "Seninki?"

"İyi idi. Henüz fazla mesai yapmadım." Bunun için henüz çok erken. "Hediye için teşekkür ederim. Çok beğendim."

"Benim için zevkti." Elimi tutar ve öper. "Pembe sana çok yakışır diye düşünmüştüm, ama hayal ettiğimden de güzel olmuş."

"Gerçekten mi?"

"En sevdiğin renk, değil mi? Kadınlar sevdikleri bir şeyi giydiklerinde en güzel hallerine bürünürler."

Ona gülümsüyorum. Uzun zamandır bu rengi giymemiş olsam da, pembe bana çok yakışıyor, söylemeliyim. "Şalda ne yazıyor?"

"Bir sonraki albümünden bazı sahneler."

Nefesim kesildi. "Büyüteçin var mı?" Başını salladı.

"Bir an önce büyüteç bulmam lazım." Onun kucağından kalkmak için acele ediyorum. Normalde internetten sipariş veririm, ama ekspres kargo ile bile çok uzun sürer. Kalabalığa göğüs gerip gerçek bir mağazaya gitmem gerekecek.

Yumuşak bir kahkaha atarak, ellerini bana daha sıkı sarar. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Hazır olur olmaz sana erken bir inceleme kopyası vereceğim."

"Gerçekten mi?" Ona kirpiklerimi kırıştıyorum. "Okumak ve incelemek için ne kadar zamanım var?"

"Hayır, değil. Bu bir kız arkadaş kopyası."

Aptal gibi sırtıyorum. Nedense, bana kız arkadaşım demesini çok seviyorum.

"Ama karşılığında, oyuncak kutusunu almanı istiyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum.

"Hangi oyuncak kutusu?"

"Oteldeki...?"

"Oh." Dudaklarımı bir an için içe çekerim. "Ben, şey, artık o kutuyu almadım."

"Ne?"

"Jan ve Matt tatile çıkmadan önce ona verdim."

Bana sanki kafamdan yeni bir baş çıkmış gibi bakıyor. Pembe renkli.

"Neden

Bunu neden yaptın?

"Çünkü oyuncaklar uğursuzdu."

"En iyi arkadaşına uğursuz seks oyuncakları verdin."

"Onunla uğursuz değiller. *Nişanlandı*. Ama istersen yeni bir kutu sipariş edebilirim."

"Sammi'nin uğursuzluğuna sahip olmayan bir set mi...?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Evet."

Beni inceler, sonra kahkahayı patlatır. "Ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemiyorum. Keşke bazen zihnini okuyabilsem."

"Burada her şey çok mantıklı ve düzenli." "Ve sürprizlerden nefret edersin."

"Evet."

Omuzlarımdan şalı çeker. "Bu hediye gibi." "Hediyeler istisnadır," derim ciddiyetle.

"Bu öpücük gibi." Dudaklarını boynuma koyuyor.

"Bu de muaf. Ben bir kısa kısa ama çok kullanışlı bir muafiyet listem var."

Elini gömleğimin altına soktu. "Benim çok uzun ve cömert bir muafiyet listem var. O benim..."

"Hayır! Bu gece biraz uyumam lazım. Beni uyanık tutma." Geri çekilir ve yüzümü inceler. "Biraz yorgun görünüyorsun."

"Çok yorgunum." Bunu vurgulamak için esniyorum. "Sadece 'biraz' yorgun görünmeni sağlayan şey makyaj."

"Buna izin veremeyiz."

"Hayır, olamaz." Titriyorum, aniden onunla temas etmediğimiz yerlerde biraz üşüdüğümü hissediyorum ve şalı daha sıkı sarıyorum. Burnumu çekiyorum.

"Hastalanıyor musun?"

"Hayır. Sağlığım çok iyi. Neredeyse hiç hastalanmam. Ayrıca bu yıl grip aşısı oldum."

Bana şüpheyle bakıyor. "Tamam, uyu. Ama önce sana yemek yedirelim."

"Anlaştık."

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi gün kötü başlıyor. Uyuyakalmışım, sabah koşumu on dakika kısaltmak zorunda kalıyorum, sonra her zamanki kahvemi içmeden Luke'un evinden aceleyle çıkıyorum. En azından işe zamanında varıyorum. İşyerime giderken dinlenme odasından bir latte ve iki paket ekşi jelibon alıyorum.

Outlook'a öfkeyle bakıyorum, çünkü gelen kutuma bir sürü e-posta yağdırıyor. Hâlâ yorgunum ve başım zonkluyor. Monitörümdekileri, özellikle kafein almadan, zar zor işleyebiliyorum, bu yüzden her zamanki gibi e-postaların yarısını okumadan silmiyorum. Ne olur ne olmaz diye.

Her neyse, bu hafta sonu *mutlaka* uyku borcumu ödemeliyim. Beni bu hale getiren şey uyku eksikliği olmalı. Tamam, Luke dün gece beni uyutmadı. Bir şekilde harika bir tavuklu erişte çorbası sipariş etti ve yedik... sonra sanırım uyuyakaldım. Sabah uyanana kadar hatırladığım tek şey bu. Luke ve ben bir şey yapmış olsaydık, kesinlikle hatırlardım.

Bu sabahki koşum biraz... yarım yamalak olsa da, kaslarım ve eklemlerim yine de biraz ağrıyor. Yatak odasındaki ekstra aktivitelerden olmalı. Bu akşam daha fazla su içip esneme egzersizleri yapmam gerektiğini aklımda tutuyorum.

Günlük programımı senkronize etmek için telefonumu çıkarıyorum. Tüm toplantılarımı, görevlerimi vb. takip eden şirketin özel bir uygulaması var. Son dakikada bir şey iptal olursa, zamanımızı boşa harcamamız için herkesi bilgilendiriyor.

Bakmadan pürüzsüz, soğuk cam ekrana dokunuyorum. Parmaklarımın pozisyonundan yazdıklarımı anlayabiliyorum, çünkü bu konuda çok iyiyim. Bilgisayarımdaki senkronizasyon programı kırmızı renkte yanıyor, bu da telefonun kullanılmadığı anlamına geliyor. Tekrar deniyorum, sonra somurtarak aşağıya bakıyorum. Bir dakika. Luke'un telefonunu mu aldım?

Da Nang'da çektiği muhteşem bir plaj duvar kağıdı resmi görüyorum ve iç çekiyorum. *Kahretsin.*

O Facebook kullanmıyor, ben de e-posta adresini bilmiyorum ve evinde sabit telefon yok, bu yüzden telefonumu aramam ve onun cevap vermesini ummam gerekiyor. Onsuz bütün gün işimi yapmam imkansız ve onun evine gidip almam da mümkün değil; on dakikadan az bir süre sonra bir toplantım var.

Ekrana bakıp ilk tahminimi giriyorum. Telefonun kilidi açılıyor. Sırıtiyorum. Uykusuz ya da uykulu, kafeinsiz ya da kafeinli, ben iyiyim. Luke'a doğum tarihini şifre olarak kullanmamasını hatırlatmalıyım. Telefonunu hiç güvenli hale getirmese de olur.

Küçük bir çocuk ve Luke'un fotoğrafı ekranı dolduruyor ve ben duruyorum. Başparmağımla fotoğrafı kaydırırdığımda, başka bir fotoğraf belirir. Bu fotoğrafta sadece çocuk ve Luke değil, yirmili yaşların ortalarında bir esmer kadın da vardır. Luke'a, sanki tanıdığı en sevimli insanmış gibi bakmaktadır. Zihnim hâlâ uykulu haldeyken fotoğrafa bakarım. Kahve ve şekerlemelerden aldığım kafein ve şeker henüz vücuduma tam olarak etki etmemiştir.

Belki Luke'un kuzeni ve çocuğun annesidir. Kesinlikle çocuğun annesi. Oğlan ve o aynı ağız ve çene hatlarına sahipler. Ama...

Başımı eğiyorum. Çocuğun gözleri ve burnu da Luke'a benziyor. Ve Luke'a sanki Iron Man, Spider-Man ve Superman'in birleşimiymiş gibi bakıyor.

Başparmağımla birkaç kez daha kaydırıyorum, Luke, çocuk ve esmer kadının çok mutlu bir aile gibi görünen daha fazla fotoğrafını görüyorum. Zihnim görüntüleri yakalamaya devam ediyor, ama beynim bunları işlemekte zorlanıyor, sanki çöp kodlarla uğraşan bir derleyici gibi.

Çöp değil, kendimi düzeltiyorum. Sadece küçük, gülünç derecede kolay düzeltilebilecek bir hata içeriyor.

Üniversitede bilgisayar bilimine giriş dersindeyken, derleyici üçüncü ödevimde hata verdi. Ne olduğunu anlamadım ve hata mesajı kodumdaki bazı uygunsuz kayan nokta aritmetiğine atıfta bulunuyordu, bu da hiç mantıklı gelmiyordu — iki girdi alıp monitöre tek bir satır yazdırmak için tasarlanmış basit bir programdı. İki saat boyunca saçımı başımı yolduktan sonra sonunda pes ettim

ve yardım için asistanıma gittim. Kısa koduma bir bakış attı ve "Buraya noktalı virgül yerine virgül koymuşsun" dedi.

Bu küçük düzeltme her şeyi düzeltti. Ve bir daha asla aynı hatayı yapmadım.

Kafamdaki saçmalıkların da tam olarak aynı şey olduğunu biliyorum. Sadece en basit ve en kolay bağlantıyı kuramıyorum, bu yüzden de bocalıyorum.

Ama ilişkiler programlama gibi değildir.

Tabii ki değil. Gerçek hayat kurgudan daha gariptir. Bu yüzden içimdeki kötü hissi görmezden gelip gülümsemeye devam edeceğim. O fotoğraflar için iyi bir açıklama olmalı. Belki de bir sonraki kitabı için kullanılacaklardır. Her zamanki abartılı casus gerilim romanları yerine, sağlıklı, tatlı aileler hakkında yazmaya karar vermiştir. Ya da belki bir sonraki gerilim romanı küçük bir çocuk ve annesi hakkında olacak, bu yüzden Luke sadece araştırma yapıp fotoğraf çekiyordu. Ya da belki onlar uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi ve çocuğudur. Luke'a hiç benzeyen bir kız kardeşi... ve ona karşı çok derin enest duyguları olan... ama hey, her ailenin kara koyunu vardır, değil mi? Benim ailemde bile birkaç tane var - avukat kardeşlerim Nathan ve Stan.

Lanet telefonu ve fotoğrafları unut, diye karar veriyorum. Ekranı kapatmak için düğmeye basıyorum. Şu anda Luke ile konuşmamın imkanı yok. Ona sormak istediğim şey, toplantımdan önce kalan üç dakikadan daha kısa sürede cevaplanamaz. Günün gündeminin aynı kalmasını sağlamak için periyodik olarak bilgisayarıma geri dönmem gerekecek. Bu, tam altmış dakika çalışmadığımı telafi etmek için iyi bir yol.

Tabii ki, bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Toplantıda Tim'in söylediklerine neredeyse hiç dikkatimi veremiyorum. Kendime bunun uykusuzluktan olduğunu söylüyorum... ama bu bir yalan. Saat daha on bir bile olmamışken iki kahve içtim bile.

"Sammi?"

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra Tim'in bana bekleyişle baktığını fark ediyorum. Aslında, herkesin bakışları üzerimde. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Um. Pardon. Ne?"

"Revize edilmiş zaman çizelgesi? İtirazı olan var mı?"

"Uh..." Boğazımı temizleyip, projektördeki tabloya bakıyorum.

Zaman çizelgesi agresif ama makul. "Hayır. Hayır, sorun yok gibi görünüyor."

Toplantı sona erer ve ben son derece sinirli bir şekilde dışarı çıkarım. Ben insanların önünde öylece boşluğa dalmam. Böyle davranarak en iyi olamazsın.

"İyi misin?" diye sorar Manop, bu da beni daha da kötü hissettirir.

"Evet." Ona solgun bir gülümseme atıyorum. "Sadece biraz yorgunum." *Lanet olası fotoğrafları ve saçma gelmeyen olası açıklamaları düşünmeye devam ediyorum.*

Ve kendime engel olamadığım için masama geri dönüp Luke'un telefonunun kilidini açarak mesajlarına bakıyorum. Luke'un çok fazla mesajı yok. Annesi, ben ve Belinda adında biri göndermiş birkaç mesaj var. Belinda, fotoğraftaki kadınmış. Çocuğun adı Tom ve tahmin ettiğim gibi, o Belinda'nın oğlu.

Mesajları kaydırırken daha fazlasını görüyorum ve hiçbirisi iyi değil. Luke'un ilk randevumuzdan sonra öylece gitmesinin sebebi, Belinda'nın Tom'un yaralandığını ve Luke'u arayıp durduğunu, teselli edilemediğini söyleyen mesajıydı. Peki bütün hafta şehir dışında olduğu zaman? O, Belinda ve Tom'la birlikteydi.

Belinda benim hakkımda bir şey biliyor mu? Yoksa Luke onu da kandırmış mı?

İlk randevumuzda Luke'dan her şeyi anlatmasını istedim. Belinda ve Tom'dan bana bahsetmesi gerektiğini bilmediğini iddia edemez. Aslında, onlar onun için önemli değillerse, ben öğrenirsem yanlış bir sonuca varmam için onlardan bahsedebilmeliydi.

Ya da belki de sosyal medya hesapları çok boş olduğu için benim asla öğrenemeyeceğimi düşündü.

Luke'un neden öyle bir şekilde ayrılmak zorunda olduğunu bana anlatması için pek çok fırsat vardı, ama o hiçbir şey açıklamadı. Ve ben aptal olduğum için, onun istediği güveni ona vermeye karar verdim ve cevaplar için baskı yapmadım ya da araştırmaya çalışmadım.

Tek mantıklı sonuç, onun ya evli ya da ciddi bir ilişkisi olduğu ve üstüne üstlük bir çocuğu olduğu. O ise bu konuyu konuşmamaya karar verdi. Bunun yerine, güven istedi.

Güven

miş,

hadi

oradan.

Yazar biyografisinde evli olduğu yazdığı için bu saçma hikayeyi yuttuğuma *inanamıyorum*. Evli olduğu yazıyor çünkü *evli*.

Göğsümde sıcak bir şey patlıyor. Gözlerimin çevresi ısınır ve gözlerimde yaşların dolduğunu hissedirim.

Birkaç geliştirici alanın diğer tarafından gülüyor, sonra birbirlerine beşlik çakıyorlar. Bu beni gerçeğe geri döndürüyor. İş yerinde ağlayamam. Erkekleri bir kadının ağlamasından daha fazla rahatsız eden bir şey yoktur ve onlara mutsuzluğumu yükleyemem.

Telefonu masamın çekmecesine attıktan sonra, tuvalete koşuyorum. Yalnızım — uygulama geliştirme katında çok az kadın çalışan var.

Porselen lavabonun kenarını sıkıca tutarak kendime bakıyorum. Berbat görünüyorum — gözlerim kırmızı ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyor, aceleyle yaptığım sabah makyajımın gizleyemediği koyu halkalar gözlerimin altında, yanaklarımda kırmızı lekeler var. Ama kendimi çok daha kötü hissediyorum. Bu, eski sevgililerimle yaşadığım olağan hafif ihanet duygusu değil. Damarlarımdan öfke akıyor, ama bu beklenen bir şey. Eski sevgililerim beni aldattığında veya benzer aptalca şeyler yaptığında her zaman öfkelenirdim. Ama bu kadar ezici bir ihanet ve hayal kırıklığı hiç yaşamamıştım, belki de eski sevgililerimin bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratacağını beklediğim içindir. Luke'un beni hayal kırıklığına uğratmaması beni sarsmış durumda.

Lanet olası *piç kurusu*.

Lavabodan kalkıp volta atmaya başlıyorum, ama bu sakinleşmek için yeterli olmuyor. Gözyaşlarım akmak üzere, boynumu uzatıp tavana bakıyorum. İş yerinde ağlayıp kendimi rezil etmeyeceğim. Luke'un ilişkimizde beni rezil etmesi zaten yeterince kötü.

Öğle yemeğinden önce planım yok. Artık binada kalamayacağım için, masama uğramadan merdivenlerden inip dışarı çıkıyorum. Belki soğuk sabah havası acıyı hafifletir.

Yirmi Altıncı Bölüm

Öğleden sonra toplantım olmasaydı, muhtemelen eve gitme vakti gelene kadar dışarıda kalırdım. Bu alışılmadık derecede soğuk Mart havasında dolaşmanın iyi yanı, beni dondurucu soğukta donmuş halde bırakması. Gözyaşı bile dökmüyorum. Tabii ki yüzümü ve ellerimi hissetmiyorum, ama bu küçük bir bedel.

Yavaşça ofise geri dönüyorum, gözlerim önümdeki kaldırımda.

"Sammi?"

Dönüp baktığımda, hava şartlarına uygun uzun bir palto giymiş David'i görüyorum. "Selam," diyorum, başka bir şey aklıma gelmediği için. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sokağın aşağısındaki şarküteriden öğle yemeği aldım.

Palton nerede?"

"Unuttum."

Başını sallayarak, kendi paltosunu çıkarıp omuzlarıma sardı.

David'in kokusu var, sıcak ve odunsu, hafif bir nane kokusu da var. "Sorun değil. O kadar üşümedim." Ceketini çıkarmaya başlıyorum ama o beni durduruyor.

"Burnun Rudolph'unkinden daha kırmızı ve dişlerin takırdıyor." Ceketini bu sefer daha sıkı bir şekilde omuzlarıma sardı. "Senin tamamen çılgın ve öngörülemez biri olduğunu biliyorum, ama bu soğukta ne halt ediyorsun?"

"Sadece... kafamı boşaltmam gerekiyordu." David'e içimi dökmem mümkün değil. "Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Yani kendini donarak ölmeye mi karar verdin?" O içini çeker. "Bak, kendini iyi hissetmiyorsan, eve git."

"Bir toplantım var."

"Toplantı sensiz de yapılabilir."

Doğru. Tim, şu anda ne kadar kötü hissettiğimi bilseydi, eve gitmemi söylerdi.

"Ayrıca sana mesaj attım ama cevap vermedin," diyor David.

"Telefonumu evde bıraktım. Ne için ihtiyacın vardı?" "Öğle yemeğine çıkabilir misin diye sormak istedim."

Bu bir ay önce olsaydı, çok sevinirdim. Fırsatı kaçırmaz ve sevinçten havaya zıplardım. Ama şu anda, "Oh" demekten başka bir şey yapamıyorum.

"Yardımanın için teşekkür etmek istedim ve" —David omuz silkiyor, sonra bana tatlı bir gülümseme atıyor— "seninle biraz zaman geçirmek istedim."

Orada durup ona bakıyorum. Dört yıldır tam da bunu istiyordum, ama şimdi bana çıkma teklif ediyor ve ben... ne diyeceğimi bilemiyorum.

Mantıklı olan, evet demem gerektiği çünkü onun istediğim kişi olduğunu söylüyor. Tamam, aramızda bir kıvılcım yok, ama bu gerçekten önemli mi? En azından David'in gizli bir çocuğu ya da bir yerlerde sakladığı bir kadını yok. Ailesi sadece iyi değil, beni gerçekten seviyorlar. O akıllı. İkimiz de süper kahraman filmlerini seviyoruz ve David köpekleri seviyor.

"Amy ne olacak?" diye soruyorum, onun yeni sevgilisi Tamiflu'nun adını hatırlayarak.

"Eve gitti," diyor. "Geçen hafta ayrıldı. Bilgin olsun, o ve ben arkadaşız, daha fazlası değil."

Hiç bilmiyordum. Ama zaten onun Instagram ve Facebook paylaşımlarını takip etmiyordum. Luke ile meşguldüm.

Sanırım bu, ikimizin de tamamen özgür olduğu anlamına geliyor. Açıkçası, Luke ile olan ilişkim artık... geçerli değil. Ve teorimi test edebilirim: Kimya hissetmememin tek nedeni, David ve benim hiçbir zaman ikimizin de müsait olmamasıydı.

David uzanıp donmuş ellerimi kendi ellerinde tutuyor, sanki onları ısıtmak istercesine. Cildi çok sıcak ve hoş, ama yine de hiçbir kıvılcım hissetmiyorum.

Öyle mi?

"Sammi?" diye soruyor David.

Birbirimiz için mükemmel olmamızın tüm nedenleri - aile geçmiş, eğitim vb. - hala geçerli. Ve bunlar çok, çok önemli. Ama ben de kimya istiyorum.

Hepsini istiyorum. Hepsini hak ediyorum.

Ve anlıyorum ki, Luke hayatıma girmiş olmasaydı ve David ile sonunda birlikte olsaydık, uzun sürmezdi çünkü

bir şeylerin eksik olduğunu fark ederdim.

"Haklısın," diyorum, birdenbire yorgun hissederek. "Eşyalarımı alıp erken eve gitmeliyim. Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum." Ellerimi nazikçe çekiyorum.

Bana tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor — nedenini anlamıyorum, çünkü eve gitmemi öneren oydu — ama yine de gülümsemeye çalışıyor.

Birlikte geri yürüyoruz ve lobide onun paltosunu geri veriyorum.

Başım zonkluyor. Sanki evren bana karşı kötü davranmaya karar vermiş gibi, her açıdan ideal olan ama benimle hiçbir kimya hissetmediğim bir erkek yaratmış. Ne kadar çok temas kurarsak kuralım... onu öpsem bile, benim için bir prene dönüşmeyecek, ama başkası için dönüşecek. Ve ben kendime ait bir prens istiyorum.

Luke'a gelince... O, beni gerçekten bir prens olduğuna ikna etmeyi başaran çok zeki bir kurbağa. Ama asla prene dönüşmeyecek çünkü o... Şey, o prens değil.

Zihniniz mükemmel çalışmadığında, olayları ne kadar net görebildiğiniz şaşırtıcıdır. Gerçek o kadar basit olduğu için, mantıklı açıklamalar bulamazsınız. Ve bu acı vericidir.

Yirmi Yedinci Bölüm

Yüzüme bir bakış attıktan sonra, Tim ben bir şey söylemeden eve gitmemi söyledi. "Ne hastalığın varsa, herkese bulaştırma," dedi, sesi biraz sert çıkmıştı. "Eve git. İyileş."

"Teşekkürler."

Eve doğru yola çıkarım, sonra aniden Luke'un evine uğrayıp telefonumu ve bıraktığım eşyaları almam gerektiğini fark ederim. Uzun sürmez; o kadının ve çocuğun ne anlama geldiğini açıklamak için bana bir sürü saçmalık anlatmasına izin verecek kadar uzun kalmayı planlamıyorum.

Arabayı durdurduğumda, Luke'un evinin önünde park etmiş mavi bir Ford sedan görüyorum. Ön camdan dışarı bakarken ellerim direksiyonu sıkıca kavıyor. Belinda ve Tom, Luke ile birlikte arabanın önünde duruyorlar. Bu sahneyi gerçeküstü bir rüya gibi izliyorum.

Luke ona bir şeyler söylüyor, başını sallıyor ve ciddi bir ifadeyle bakıyor, sonra Belinda elini omzuna koyduğunda sonunda başını sallıyor. Tom, Luke'un ceketinin eteğini çekiyor ve Luke küçük çocuğa gülümsüyor.

Belinda, Luke ve Tom'a hızlıca sarılır, sonra arabaya binip gider. Luke'un kaşları çatılır. Belki de Tom'u benden nasıl saklayacağını düşünüyordur — birkaç saat sonra eve geleceğimi biliyor olmalı. Ya da belki de çocuk için iyi bir bahane uydurmaya çalışıyordur. Ne de olsa, iyi bir senaryo uydurmak onun uzmanlık alanıdır.

Arabamı park edip dışarı çıkıyorum. Arabanın kapısının çarpmasıyla Luke bana bakar, kaşları daha da çatılır.

Neden? Çocukların önünde yaşanacak bir olaydan dolayı rahatlaması gerekmez mi? Beni yeterince iyi tanıyor olmalı ki, çocukların iyiliği için söylediklerimi yumuşatacağımı bilmeli.

"Sammi," diyor. Sesi şaşırtıcı derecede sakin.

Gözlerimi kırpiyorum, sanki *Alice Harikalar Diyarında*'ya çekilmişim gibi hissediyorum. Böyle bir durumda kalan erkeklerin çok klişe bir davranış şekli vardır.

kekelerler, sonra neler olduğunu açıklamak için gevezelik etmeye başlarlar. Newton'un Üç Yasası'ndan biri gibi.

"Erken dönmüşsün," diyor Luke.

"Telefonumu unuttum," diyorum, işten erken çıktığımı söylemek yerine, çünkü kendimi yol kazasında ölmüş gibi hissediyorum.

Çocuk bana bakar, sonra Luke'un bacağının arkasına saklanır. Tanrım. Çoğu çocuk beni sever, ama belki de korkunç bir şov gibi görünüyorum. Öyle hissediyorum.

Onları beklemeden eve girerim ve dün akşam bıraktığım masada telefonumu ararım. Görünce, arkayı dönerim. "Telefonum nerede?"

"Burada." Luke ve çocuk beni takip etmişler. Ceketinin cebine uzanıp telefonu uzatıyor.

Ona onunkini veriyorum ve benim olduğundan emin olmak için cihazımın kilidini açıyorum. *Evet*. Şarj cihazımı prizden çıkarıp ceketimin cebine koyuyorum.

"Tom, neden yukarı çıkmıyorsun? Benim iPad'imde Spider-Man oyununu oynayabilirsin."

Çocuk başını sallar ve heyecanlı bir gülümsemeyle merdivenleri koşarak çıkar.

Yani Tom, Luke'un elektronik cihazlarına ve içindekilere yabancı değil.

Çocuk tamamen uzaklaşana kadar bekledikten sonra Luke'a dönüyorum. "O kim?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

"Adı Tom."

Onun hafifçe temkinli konuşma tarzı öfkemin yükselmesine neden oluyor. Anlamıyorum. Neden tek çıldırmış olan benim? "Yeğen mi? Kuzen mi? Bir arkadaşının çocuğu mu?" Luke hemen cevap vermezse, "Peki ya kadın? O kim?" diye ekliyorum.

"O... bir arkadaş."

"*Arkadaş*. Öyleyse neden çocuğunu sana bırakıyor?" O

içini çeker. "Karmaşık bir durum."

"Sanırım senin onun evine gidip gelemeyeceğin için."

Luke bana keskin bir bakış attı. "Sen..." Elinde tuttuğu telefona baktı. "Telefonumu hackledin mi?"

"Hack falan yok. Şifre olarak doğum tarihinizi kullanmışsınız. Bu arada, telefonunuzun kilidini başkalarının açmasını istemiyorsanız

, doğum tarihinden veya sosyal güvenlik numaranın son dört hanesinden başka bir şey kullanmalısın."

"Birbirimize güvenmeye karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Bu yüzden sana *arkadaşını* açıklamak için bir şans veriyorum. ve Tom, bu arada, sana *çok* benziyor."

Luke, sanki deli ve mantıksız olan benmişim gibi, başparmağını ve işaret parmağını kaşlarının arasına bastırıyor. Oysa ben yüzde yüz mantıklı ve mantıklı biriyim.

Ve o düşünmek için ne kadar zaman harcarsan, ben o kadar içten içe ölüyorum. Tanrım, ne kadar aptalmışım. O, şimdiye kadar çıktığım tüm aldatan erkekler gibi, sadece çok daha kurnaz ve zeki.

"Yoksa çok bariz olduğu için açıklamaya bile değmez mi? Onlar senin ailen, değil mi? Yazar biyografin doğru, ama Facebook profilinde bekar olduğunu yazarak yalan söyledin."

"Ben bekârim. Bu konuda yalan söylemedim."

Tabii. Söylediği her şeye inanacağım sanki. "Belinda benim hakkımda biliyor mu?"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde.

İki kaşımı da kaldırıyorum. Beklenmedik bir soru, ama beni şaşırtacak bir şey değil. "Tamam, açık ilişki. Senin için güzel, ama benim tarzım değil."

"Sammi..."

"Bana Sammi deme."

Luke keskin bir nefes alır. "Peki ya sen ve David?" "O ne olmuş?"

"Bugün ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

"Ne?"

"Sweet Darlings Inc.'e telefonunu bırakmaya gittiğimde seni dışarıda gördüm."

"Ama görmedin."

"Hayır." Çenesi gerildi. "Bırakmadım."

"David'le seni aldattığımı mı iddia ediyorsun? Çünkü eğer

—

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Kıskançtım, ama belki de bunun iyi bir nedeni vardı ve seninle bu konuyu konuşacaktım."

belki de bunun iyi bir nedeni vardır diye düşündüm ve seninle bu konuyu konuşacaktım."

"David'le aramızda hiçbir şey yok. Hiçbir kıvılcım, hiçbir romantik olasılık. Hiçbir şey." Luke'a cevap verme şansı vermeden devam ediyorum. "Şimdi mutlu musun? Ceketimi ofiste unuttuğum için bana kendi ceketini verdi. Korkunç bir hata yaptığımı fark ettiğimde sakinleşmek için uzun bir yürüyüş yapmam gerekti."

Luke başını salladı. "Öyle bir şey yapmadın."

"O zaman anlayabileceğim şekilde açıkla. Ve bana *güvenle* ilgili saçmalıklar söyleme. Güven, benim aceleci kararlar vermemek için elimden geleni yapmam ve senin açıklamanı açık fikirli bir şekilde dinlemeye istekli olmamdır. Hiçbir şey açıklamadan benden körü körüne inanmamı bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümüyor."

"Sammi..."

"David ile aramızda olanları sana anlattım. Neden sen de bana onunla olanları anlatmıyorsun? Ya da çocukla olanları?" Merdivenleri işaret ediyorum. Sesimi alçaltıp sakın bir şekilde konuşmak için elimden gelen tek şey bu, artık Luke'un ne düşündüğünü umursadığımdan değil, Tom'un tartışmamızı duymasını istemediğimden. Bunların hiçbirisi onun suçu değil. "İlk randevumuzu bile yarıda kesip ona koştun. Ve bunu her hatırladığımda kendimi çok kötü hissediyorum, her şeyi mahvedenin eski sevgilimin lanet mesajları olduğunu düşünüyorum."

Luke alnını avucuyla ovuşturur. Belki de makul bir senaryo düşünemiyordur. Sonuçta bu gerçek hayat, ilk taslağı beğenmezse yeniden yazabileceği bir kitap değil.

Ve ben, gerçekten, en büyük aptalın ben olduğumu biliyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve hıçkırık sesleri çıkarmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Sammi..." Sanki gözyaşlarımı silmek istercesine elini uzatır. "Bana bir iki gün ver..."

Geri adım atıyorum. "Sen aşağılıksın." Sesim burundan çıkıyor ve bu kadar acınası bir ses çıkardığım için kendimden nefret ediyorum. Zaman istemesinden nefret ediyorum — sanki zaman az önce olanları geri alabilirmiş gibi — ve onun isteğine boyun eğmek istememden nefret ediyorum. "Konuşmayacağımıza göre, eşyalarımı alacağım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Michelle içeri girer ve ayakkabılarını çıkarır. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dinleniyorum," derim ve taze bal ve zencefil çayı içeren bir fincanı . "Ölüyormuş gibi hissettiğim için erken çıktım."

Kıçımı televizyonun önüne koyup *Buffy the Vampire Slayer*'ı izlemeye devam ediyorum, en iyi arkadaşımın göz teması kurmamak için elimden geleni yapıyorum. O utanç verici ağlama krizinden sonra gözlerim kızarmış ve iğrenç bir hal almış. Tek tesellim, ağlamanın çoğunu Luke görmeden evde yapmış olmam.

Michelle burnunu kırırtıyor, sonra hafif bir iç çekiyor. Bu bir işaret —*Şimdilik sabırlı olacağım*. Kanepenin yanıma oturur. "Bu kısmı atlayabilir miyiz?"

"Neden?"

"En sevmediğim kısım."

"Ama bu dizinin en dürüst kısmı."

"Angel'ın Buffy ile yaşadığı mutluluk yüzünden kötüye dönüşmesini sevmiyorum."

"Kötüye dönüşmedi. Zaten kötüydü. Ruh meselesi yüzünden bunu çok iyi saklamıştı."

Michelle bana bakıyor. Ben çayımı yudumluyorum.

"Buffy onun geçmişini daha iyi araştırmalıydı," diye ekliyorum. "O zaman ihanete uğramazdı. Öte yandan, bu sosyal medyanın ortaya çıkmasından önceydi, bu yüzden belki affedilebilir."

"Bir şey mi oldu?"

Sanırım sabrı taşmış. Birisi ona daha hoşgörülü bir arkadaş ve iş arkadaşı olmak için bir insan kaynakları kılavuzu yazmalı. "Lütfen en yüksek topuklu ayakkabılarını giy ve bir daha önceden kontrol edemediğim biriyle çıkarsam yüzüme defalarca tekme at."

Bütün vücudunu bana doğru çevirir. "Luke ne yaptı?"

Derin bir nefes aldım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ağladığımı ve Luke'un evine geri dönmeyeceğimi saklayamazdım.

Çayı bir yudum daha içtikten sonra, telefonun değiştirilmesinden başlayarak ona her şeyi anlatıyorum. Michelle kesintisiz dinliyor. Ama elimi okşuyor, bu hoş bir hareket.

"O pislik."

"Biliyorum," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Onun için bir daha ağlarsam yazıklar olsun bana.

"Yardıma ihtiyacın olursa, beyzbol sopası getirebilirim."

Burnumu çekerim. Sopayı getirmeyi teklif etmek kadar gerçek bir dostluk göstergesi yoktur. "Gerek yok. Onu bir daha görmeyeceğim. Onun da beni görmek isteyeceğini sanmıyorum. O kadar utanmaz biri değil." Çoğu erkek, aldatırken yakalandığında utanmazdır. Gerald hariç. Ama o özellikle kalın kafalı biriydi.

"Kuşkusuz öyle."

"Ve ben daha iyisini hak ediyorum." "Hak ediyorsun."

"Şu anda İmparatorluk, Asi İttifakı yenip galaksiyi ele geçirmiş gibi hissetsem de, doğru erkeği bulacağım."

Kolunu omuzlarıma doladı. "Unutma, sonunda Rebel Alliance kazandı."

"Biliyorum." Zorla gülümsüyorum ve *Buffy'nin* geri kalanını sessizce izliyoruz. Bittiğinde, banyoya gidip çok sıcak bir banyo hazırlıyorum.

İlk erkek arkadaşımdan ayrıldığımda, annem bana acı çekmenin, ağlamanın normal olduğunu söyledi. Üzülmek, hayal kırıklığına uğramak veya kızmak bir insanı zayıf yapmazmış.

Sadece kendini çok uzun süre bu durumda bırakma, diye eklemişti annem. Bu konuda akıllıca davranacağına inanıyorum.

Soyunduktan sonra, sıcak suya dalıp yeni gözyaşları döküyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Annem değersiz erkekler konusunda haklı olduğu için - ve benim deneyimlerim de onun haklı olduğunu kanıtladığı için - iyi bir uyku çektikten sonra çok sağlam bir plan yapıyorum.

Bir: *İlişkinin sürdüğü sürece iyi olduğunu, ancak nihayetinde çürümüş bir temele dayandığını kabul etmek.* Durumu dürüstçe değerlendiremezsen sorunu çözemezsin.

İki: *Kendime iki gün süre verip üzölmek.* Luke'un beni aldattığını, daha doğrusu Belinda'yı benimle aldattığını öğrendiğimde kırk sekiz saat başladı ve bu, önümüzdeki otuz saat içinde onu unutacağım anlamına geliyor. Bu bana biraz yabancı geliyor; yıllardır hiç üzölmedim.

Üç: *Rutininden sapma.* Rutinler rahatlatıcıdır, yardımcıdır ve üzölme ihtiyacını azaltır.

Bu yüzden Cumartesi sabahı tekrar koşu parkuruna çıktım. Sisli bir hava var ve soğuk nem yavaşça koşu kıyafetlerime sızıyor. Neyse ki, kıyafetlerim yarı su geçirmez. Buna rağmen, soğuk hava ciğerlerime iyi geliyor ve kafamı boşaltıyor. Kulaklığımdan çalan müzik de bacaklarımı ve kollarımı daha hızlı hareket ettirmemi sağlıyor.

Altmış dakika boyunca ilerlemeye o kadar odaklanmışım ki, birinin benimle aynı hızda koştuğunu fark etmem biraz zaman alıyor. Bunun Luke olduğunu anlamam bir saniye daha sürüyor.

Neden beni takip ediyor ki?

Boşuna olduğunu bilsem de hızımı artırıyorum. Bir dahaki sefere bana ayak uyduramayan birini seçeceğim.

Luke bir şey söylüyor, müziğin altında onun gürleyen sesini duyabiliyorum.

Sesini yükseltiyorum. Onu dinlemeyeceğim.

Kulaklıklarımı çekip çıkarıyor.

"Konuşmamız lazım," diyor.

Ah! Ninja uygulamamı Luke üzerinde beta test ediyorum, Gerald üzerinde değil. "Yaptığın şey konuşmak değil. Buna taciz denir." Bacaklarımı daha hızlı sallıyorum.

O pes etmeye niyetli değil. "Burası halka açık bir yer. Senin yanında koşuyorum."

"Beni istemediğim halde seninle sosyalleşmeye zorluyorsun. Bu yasa dışı." Yasa dışı olmasa bile, Nathan ve Stan'in bunu yasa dışı hale getirmenin bir yolunu bulacağına eminim. Yasayı çarpıtmak için büyük paralar alıyorlar ve ben de tam kardeş indirimi alıyorum.

"Sen inatçı bir eşeksin," diyor Luke, nefes nefese.

"En azından ben *hile yapan* bir katır değilim." Bu, istediğim kadar zekice veya keskin bir cevap değil, ama koşarken aynı anda düşünmek zor.

"Seni aldatmadım!"

"Uh-huh. Bernie Madoff da çalmadığını iddia ediyor."

"Tom benim kardeşim."

"Tabii, çünkü..." Duruyorum, neredeyse tökezliyorum. Bunu doğru duymuş olamam. Yüksek sesli müzikle kulak zarlarımı mahvetmiş olmalıyım.

"Tom benim kardeşim," diye tekrarlar Luke, o da durur ve bana bakar

a. "Tom. Oğlan gibi." "Evet."

"Hayır, değil. Anneni gördüm. O kadar genç bir çocuk sahibi olmak için çok yaşlı

Tom kaç yaşında, dört mü? Beş mi?"

"O Belinda'nın çocuğu. Ailesi ani bir ziyaret için geldiği için panikleyip onu benim evime bıraktı."

Sadece bakıyorum çünkü beynim şu anda bunu işleyemiyor. Tek yapabileceğim şey daha fazla hava çekmek ve onun açıklamasına beklemek.

"Babam, o zamanlar öğrencisi olan Belinda ile bir ilişki yaşadı. Belinda hamile kaldı ve babamın istediği halde kürtaj yaptırmayı reddetti."

Sözlerinin anlamı beynime işledikçe ağızım yavaşça açılıyor.

"O, Belinda ile ya da Tom ile hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyor ve Belinda da aşırı muhafazakar ailesinden hiçbir destek görmüyor. Aslında, ailesi Tom hakkında hala hiçbir şey bilmiyor. Onların tek başlarına kalmalarını istemedim, bu yüzden onlara maddi olarak destek olmaya karar verdim.

"Babam bu fikre karşı çıktı ve başlangıçta bu konuda tartıştık. Sonunda tek istediği, onlara yardım edeceksem bunu gizli yapmamdı. Öyle yapacağıma söz verdim, çünkü annem ve ailesi bunu öğrenirse babamdan daha çok incineceklerdi."

"Bir öğrencisiyle ilişkisi mi vardı? Bu üniversite politikasına aykırı değil mi?"

"O kadrolu bir çalışan. Eğer sorduğun buysa, bu yüzden kovulmazdı."

Sonra Sun'ın Luke'un amcalarının "siyasi açıdan başarılı" olduğunu söylediğini hatırladım. Rakipleri, seçimlerde onları devirmek için ellerinden gelen her türlü kirli yöntemi kullanırlardı, bu yüzden Luke'un onları korumak istemesini anlayabiliyorum.

"Neden bana hemen söylemedin?" diye soruyorum, hala biraz şüpheliyim.

"Çünkü babama bir uyarı borçlu olduğumu düşündüm." Luke elini saçlarının arasından geçirir. "Onu aradım ve Tom ile Belinda'nın ilişkisini ondan saklama sözümü tutamayabileceğimi söyledim. Onun yanlış kararından dolayı seni kaybedemeyeceğimi söyledim."

"Ne dedi?"

"Bu senin sorunun, benim değil."

Beau'nun gerçekten böyle dediğinden şüphe etmeye başlıyorum, ama kendimi tutuyorum. Tabii ki öyle dedi. Luke'a ne kadar destek olmaktan uzak ve kötü davrandığını kendi gözlerimle görmedim mi? Yabancıların önünde oğlunu küçük düşürmeyi hiç önemsemiyorsa, daha özel bir yerdeyken nasıl davrandığını tahmin edebiliyorum.

"Dün gece seni görmeye gitmeye çalıştım, ama ev arkadaşın beni içeri almadı."

Bu beni şaşırtmadı. Durum tersine olsaydı, Michelle için de aynısını yapardım. O da gerçekten mücadeleci biridir.

Ona iyice bakıyorum. Biraz bitkin görünüyor, teni solgun.

"Bunu ilk buluşmamızda bana söylemeliydin," diyorum.

"Anlatmalıydım, ama bu benim sırrım değildi. Ayrıca, sana bu kadar derinden aşık olacağımı fark etmemiştim." Luke elini uzatır ve ben de buz gibi ellerimi onun ellerine bırakırım. Donmuş parmaklarıma nazikçe üfler. "Sana aşık olacağımı bilseydim, en başından beri her şeyi açıkça anlatırdım."

"Yine de bana söylemeliydin," diyorum taklit bir sertlikle.

"Biliyorum. Güvenini istemeden önce söylemeliydim."

"Peki... bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Tamamen açık olmak gerekirse?" O özellikle derin bir nefes alır. "Evet."

Karnım sıkışır.

"Seni seviyorum, Sammi."

Tanrım. Luke çok ciddi görünüyor, sanki bana inanmam için zorluyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Ve biliyor musun? İnanıyorum.

Gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum. Ama son yirmi dört saatte çektiğim acıyı ve ıstırabı telafi etmeni bekliyorum. Bu çok uzun zaman alacak."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Telafi edeceğim. İnan bana, telafi edeceğim."

Otuzuncu Bölüm

Luke

Hayatım her zaman oldukça öngörülebilirdi... ta ki David ile odalarımızı değiştirmeyi kabul ettiğim ana kadar. Sammi'yi o oyuncak kutusu ile yatakta yatarken gördüğümde, sanki gökten bir yıldırım düşmüş gibi oldu. Onun aradığım kişi olduğunu anladım.

Ve bu şimdiye kadar yaşadığım en çılgın şeydi. Yeni tanıştığı birine aşık olan ya da şehvet duyan karakterler hakkında yazmıştım, ama bunu kendim hiç yaşamamıştım. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim... ta ki oyun oynamayan, her zaman ne düşündüğünü söyleyen Sammi'ye kadar.

Geçen hafta ailesiyle tanıştıktan sonra nedenini anladım. İnanılmaz derecede sıcakkanlı ve sevgi dolu insanlar ve söyledikleri her söz destekleyici ve cesaret verici. Sammi'nin bu kadar kendine güvenen, iradeli ve tatlı olmasına şaşmamalı.

Ona unutmamasını söylememe rağmen, babamla böyle bir şey yapmadığını biliyorum. Tom ve Belinda'yı Sammi'den gizlemediğim için yaşadığımız çirkin bir tartışmanın ardından bir ay sonra benden özür diledi. "O sözleri söylediğim için özür dilerim. Bu yükü senin omuzlarına yüklemek doğru değildi, Belinda ve Tom elbette benim sorumluluğumda." Ne kadar parlak bir akademisyen olsa da, oyunculuk konusunda berbat, bu yüzden sanki boğuluyormuş gibi konuşuyordu. "Ve senin yazdıklarını asla küçümsememeliydim. Senin kitaplarınla gurur duyuyorum" — bu bir öğürme sesi miydi?

"Gerçekten yapmamalıydın," dedim Sammi'ye daha sonra.

O sadece omuz silkti ve gülümsedi. "Ben yapmadım. Bence baban sonunda gerçeği gördü. Sonuçta, sonuçsuz kötü davranışlar diye bir şey yoktur ve tüm utanç verici ilişkileri adalet arayan bir hacker tarafından üniversitenin web sitesinin ana sayfasında yayınlansa ne yazık olurdu, değil mi?" Kaşlarını oynattı.

Sammi, Belinda ve Tom ile de arkadaş oldu. Sanırım çocuk onu benden daha çok seviyor. Ona havalı bir Lego seti aldı ve ona bisiklet sürmeyi öğretiyor.

Şu anda, hayatımın aşkı henüz yayınlanmamış son kitabımı okuyor; ona erken bir kopya vereceğime söz verdim. Pembe gömlek ve soluk mavi kot pantolon giymiş, düzgün vücudu ile karnının üstüne yatmış. Tekrar bir araya geldiğimizden beri siyah kıyafetlerini terk etti, ama o hala o kötü obsidiyen saçlı kuzgun kızım.

Okumaya başladığından beri tek kelime etmedi ve ben de ara sıra ona gizlice bakıyorum. Ne yazık ki, ne düşündüğünü anlayamıyorum. Belki kitabı sevmemiştir. Bu mümkün. Bazen, şimdiye kadarki en iyi eserimi yazdığımı düşünürüm, ama okuyucular bana "Vay canına, bu okuduğum en berbat şey. Buna para ödediğime inanamıyorum" diye yazıyorlar.

Sammi para ödemek zorunda değildi, ama yine de gerginim. Onun görüşü önemli çünkü o önemli. Ayrıca, kitabı sevmeyen birine ithaf etmek gerçekten çok garip olurdu.

Sonunda, e-okuyucusunu bırakıp bana hafifçe kaşlarını çatarak baktı. "Bunu yazmak ne kadar zamanını aldı?"

"Araştırmamı bitirdikten iki ay sonra," diyorum, ağzım biraz kurumuş.

"Huh. Kahretsin. Hiç şaşırmadım."

Midem düğümleniyor. Beğenmemiş.

"Zeki olduğunu biliyordum, ama bir dahi olduğunu fark etmemiştim." Gözleri parlayarak sırtıyor. "Bu yıl okuduğum en iyi şey."

Gülerek omzuyla ona çarptım. "Yaramaz." "Sana ThAssIMWa dediğimi düşünmek..."

"Bu, kızların dilinde 'o seksi yabancı' anlamına mı geliyor?"

O burun kıvrır. "Yolumdaki O Kıç demek." Bunu bir kağıda yazar ve bana doğru kaydırır.

Yolu
mda
ki O
Kıç

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kıç mı?"
"İlk tanıştığımızda öyleydi."
"Hmm." Alt dudağımı ısırırım. "Sanırım artık bana ne dediğin önemli değil."
Kıkırdar.
Gülümserim, sonra kalemi ondan alırım. Bir satırı çizerim, sonra küçük bir düzeltme yapar ve kağıdı ona geri veririm.

Hay
atım
da
Ayağ
ımı
Çek
mey
en-O
Pislik
Sonsuza Kadar

"ThAIMLF?" Kaşlarını kaldırır. "Ne olmuş ona?"
"Tayland'daki seksi yaşlı bir kadına benziyor gibi. Ama sanırım artık adının ne olduğu önemli değil."
"Hayır. Öyle önemli bu süre olduğu benelde edebildiğim ol sen sizin kalmak istiyorum."
Sonra onu kollarıma alıp, öpüşmelerin arasında, hayatımızın geri kalanında onu nasıl şımartmayı planladığımı anlatırım.

That Sexy Stranger' okuduğunuz için teşekkür ederiz. Umarım beğenmişsinizdir.

Sweet Darlings Inc. serisi, Michelle'in başrolünde olduğu [That Wild Player](#) ile devam ediyor.

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek ve en sevdiğiniz çiftlerin yer aldığı ön izlemeler ve bonus epiloglar almak ister misiniz? <http://www.nadialeee.net/vip> adresinden VIP Listeme katılın.

That Sexy Stranger'ı beğendiyseniz, satın aldığınız mağazada kısa bir yorum yazarsanız çok sevinirim.

Beni takip etmek ve bir sonraki projemin ne olduğunu öğrenmek

ister misiniz? Beni şu adreste bulabilirsiniz: Web sitesi:

nadialee.net

VIP Listesi: nadialee.net/vip

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Twitter: twitter.com/nadialee

VIP Hangout (okuyucu grubu): facebook.com/groups/nadialee

Instagram: instagram.com/nadialeewrites

Nadia Lee'nin kitapları

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Sweet Darlings Inc. Serisi

Kitap 1: [Komşumdaki Adam](#)

Kitap 2: [O Seksi Yabancı](#)

Kitap 3: [O Çılgın Oyuncu](#) (Çalışma Başlığı; 2018'in sonlarında çıkacak)

Milyarderlerin Mantık Evlilikleri Serisi

Kitap 1: [Bir Hollywood](#)

[Anlaşması](#) Kitap 2: [Bir](#)

[Hollywood Gelini](#) Kitap 3:

[Uygunsuz Bir Anlaşma](#) Kitap

4: [Uygunsuz Bir Gelin](#)

Kitap 5: [Uygunsuz Bir Son](#)

Kitap 6: [Olası Olmayan](#)

[Anlaşma](#) Kitap 7: [Olası](#)

[Olmayan Gelin](#) Kitap 8: [Son](#)

[Anlaşma](#)

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: [Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı](#)

Kitap 2: [Milyarderin Tatil Takıntısı](#)

Kitap 3: [Milyarderin Gizli Karısı](#)
Kitap 4: [Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı](#) Kitap 5:
[Milyarderin Yasak Arzusu](#) Kitap 6: [Milyarderin Tatil
Gelini](#)

Milyarder Serisi

Kitap 1: [Acımasız Milyarder Patronu Tarafından Ele Geçirilen Kadın](#)
Kitap 2: [Milyarder Sevgilisi Tarafından Takip Edilen Kadın](#)
Kitap 3: [Milyarder Eski Sevgilisinin Bebeğine Hamile](#)
Kitap 3.5: [Yasak Aşkı Milyoner Tarafından Baştan Çıkarılmak](#)
Kitap 4: [Skandal Milyarderi Tarafından Aranılan Kadın](#)
Kitap 5: [En İyi Arkadaşının Milyarder Kardeşini Sevmek](#)

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen
www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Nadia Lee Hakkında

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Nadia Lee, seksi ve duygusal çağdaş aşk romanları yazıyor. Mükemmel yemekleri, seyahatleri ve maceraları seven Nadia Lee, dört farklı ülkede yaşamış, vatozları öpmüş, köpekbalığı tarafından ısırılmış, fil sürmüş ve kaplanları okşamıştır.

Şu anda, Japonya'da küçük bir nehir ve sakura ağaçlarına bakan bir dairede kocası ve oğluyla birlikte yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, en sevdiği yazarların kitaplarını okumakta veya başka bir seyahat planlamaktadır.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yakında çıkacak kitapları, indirimleri ve promosyonları, hediyeleri, özel epilogları, bonus sahneleri ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresinden [VIP Listesi'ne](#) katılın!

O Seksi Yabancı

Telif Hakkı © 2018 Hyun J Kyung

Google Play Sürümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

www.nadialeee.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

